

Tamil Heritage Foundation

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை

Electronic preservation of Tamil heritage materials

e-Book series

an international NGO initiative to digitize old Tamil books and palm leaf manuscripts

visit <http://www.tamilheritage.org>

தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள், நூல் பாதுகாப்பு.

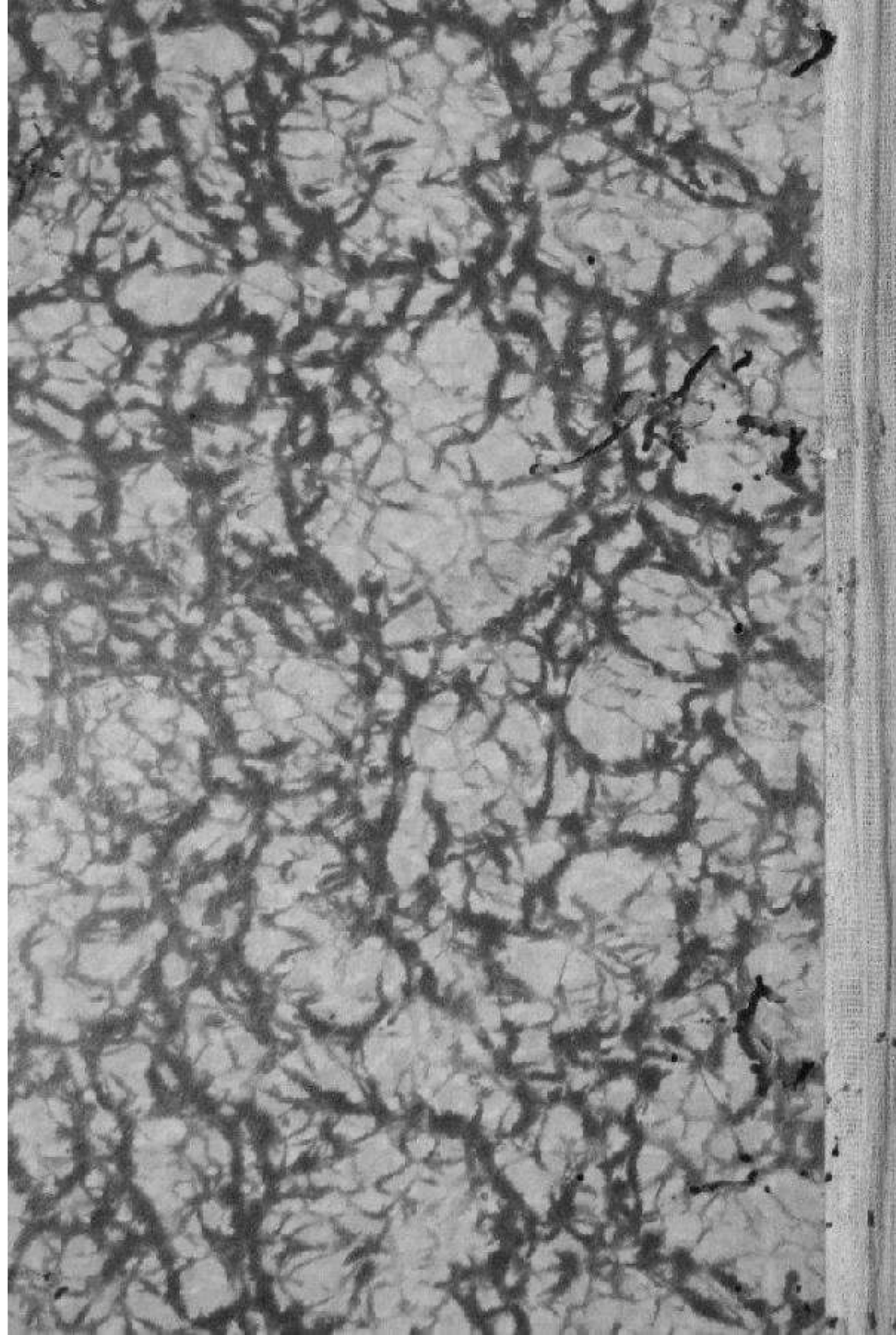
பாதுகாப்பற்ற நிலையில், மறுபதிப்பு காணாத பழைய நூல்கள், ஓலைச்சுவடிகள் போன்ற தமிழ் முதுசொற்களை மின்பதிப்பாக்கி தமிழ் வளத்தை நிரந்தரமாக்கும் ஒரு சர்வதேச தன்னார்வ முயற்சி.

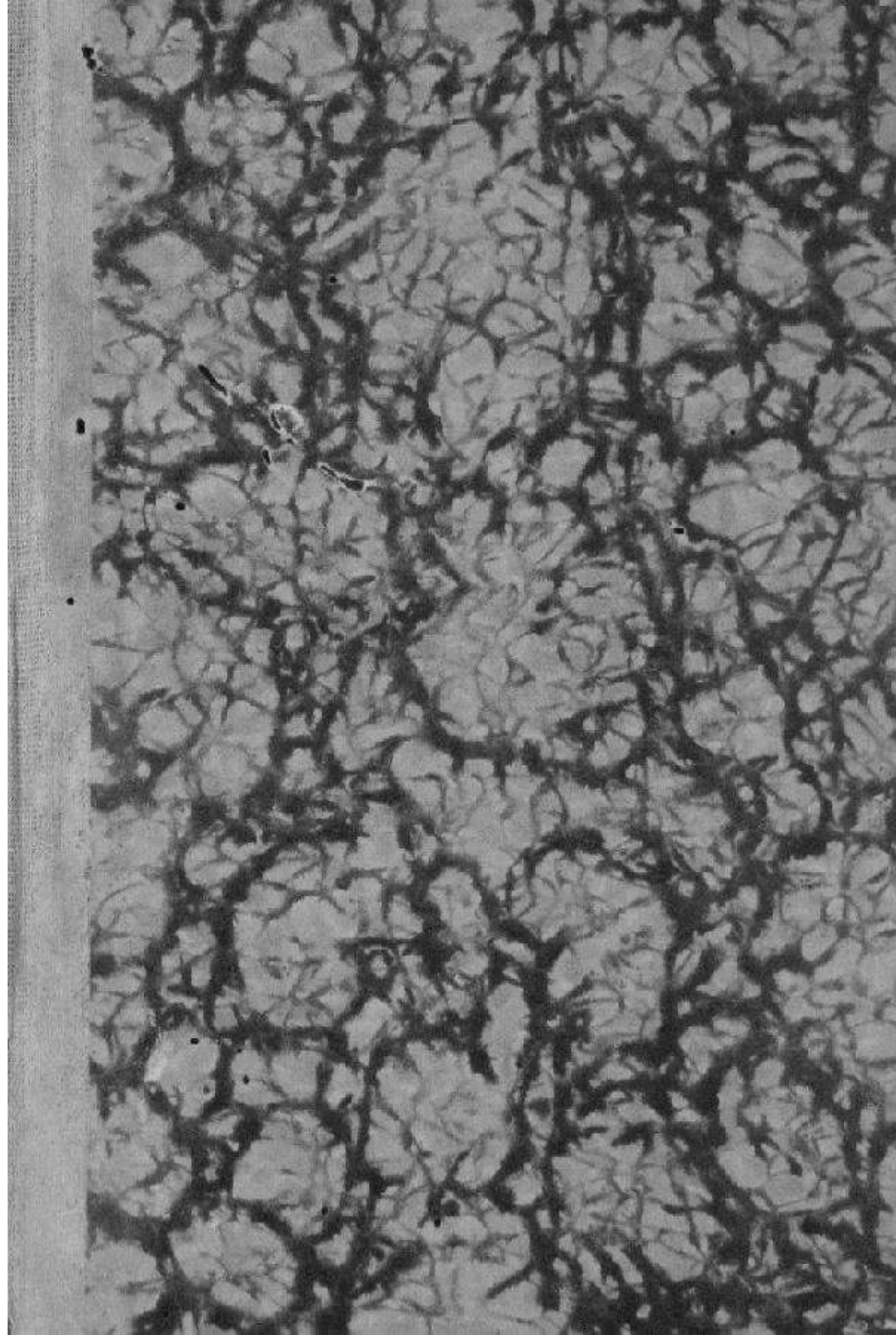
மேலும் அறிய: <http://www.tamilheritage.org>

முதுசொம் முத்திரை

தமிழ்ப்பாதுகாப்பின் அக்கறை

$$\sqrt{39} \cdot \frac{10}{39}$$

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயகம்.

திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர் ந்தருளிய

பெரிய திருமொழி.

அ, கூ, ய, கக, பத் துக்கள்.

இந்த கர்த்தம்

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநத் துடனும்,

அப்பு அரும்பதத் துடனும்,

உரையுடனும்,

ஸபாபண்டிதரான

ஸ்ரீமான் புதுப்பேர் இளையவில்லி

வித்வான், வெவ்விதாசார்யராலும்,

ஸ்ரீமான் புதுப்பட்டு

திருவேங்கடாசார்யராலும்,

நாகாதேசாந்த அகேச கோசங்களின் ஸஹாயத்தினால்

பரிசோதிப்பிக்கப்பட்டது,

ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபகஸபையாரால்,

பரங்குச திருவவதாராதி ரூகக-வது ஸம்வத்ஸரமான

விரோதிக்ருத் ஸம்வத்ஸரத்தில்

—o—o—o—

காஞ்சிபுரம்.

ஸ்ரீநிவாஸ அச்சுக்கடத்தில்,

அச்சிட்டப்ரதரம் செய்யப்பட்டது.

1911.

விஜயதேதாம்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்).

இச்சபையில் தமிழ்லிபியில் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கள்.

தனிஸ்லோகம் ஸ்வயாக்யாநம், ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்		1	10	0
பாததாதி தனிஸ்லோகம்	"	0	3	0
ராமசரமஸ்லோகம்	"	0	1	6
துஷ்கரஸ்லோக டிப்பணி		0	2	6
யதிதர்ம ஸமுச்சயம்		0	9	0
முதல் திருவந்தாதி	" அரும்பத ப்ரதிபத ஸஹிதம்	0	9	0
இரண்டாம் திருவந்தாதி	" " "	0	6	0
மூன்றாம் திருவந்தாதி	" " "	0	6	0
நான்காம் திருவந்தாதி	" " "	0	7	0
திருவிருத்தம்	" அரும்பத ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்	1	14	0
திருவாரியம்	" "	0	3	0
பெரிய திருவந்தாதி	" ப்ரதிபத ஸஹிதம்	0	7	0
திருவெழுநூற்றிருக்கை	" "	0	3	0
சிறிய திருமடல்	" "	0	5	0
பெரிய திருமடல்	" "	0	5	0
திருக்குறந்தாண்டகம்	" "	0	3	0
திருகெடுத்தாண்டகம்	" "	1	0	0
திருப்பல்லாண்டு	" "	0	8	0
இராமாதுச நூற்றந்தாதி உரையுடன்		0	8	0
பாசரவிசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்த்ரம் தாத்பர்ய ஸஹிதம்		0	7	0
ஷண்மததர்சினி		0	1	6
பெரியதிருமொழி-ச-முதல்-கக, பத்துக்கள்.		8	0	0

இப்படிக்கு,

ரா-திருவேங்கடத்தானய்ய,

கார்யதர்சி தநாதிகாரி,

ம-திருவேங்கடமுடையான்,

உபகார்யதர்சி,

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருமொழி எட்டாம்பத்து முதல் திருமொழி

சிலையிலங்குப்ரவேசம்.

கீழ்த்திருமொழியிலே தன்னுடைய பாடிகளெல்லாம் காட்டிக்
கொடுக்க, அதுபயிந்து பாஹ்ய ஸம்ஸ்க்ரேஷாபேசைகடிபிந்து, அது
கிணையாதபடியாலே ஒரு பிராட்டி தசையை ப(டி)ஜித்து பிராட்டி
யுடைய அவஸ்தையைப் பார்த்து திருத்தாயார், தன் பெண்
பிள்ளையுடைய பாசமயிருக்கிறபடியாலும், தன்பக்கல் விரக்தியா
லும், ஆசைப்பட்ட விஷயத்தில் பிரேமத்தாலும், பிரிந்த விஷயத்
தின் வைலக்ஷண்யத்துக்கு அதுருபமாக எதிர்த்தலையை அழிக்க
வல்ல குணங்கள் எவ்வளவாகவுடைத்தாயிருக்கும்; அவற்றிலே
காலதாழ்ந்தமைதோற்ற அவனுடைய னெளந்தர்யாதிகளையும்,
சிலாதிகளையும், ஆள்பிள்ளைத்தனத்தையும் வாய்வேருவாரின்றான்.
என்றவிதவசமும் கேட்கிறிலன், தன் ஸந்தீத்வமும் பார்க்கிறிலன்,
அவன் ஸ்வரூபமும் பார்க்கிறிலன், அதுதானும் பாத்வத்திலாதல்
விபவத்திலாதலன்றிக்கே, அவ்விடங்களெல்லாவற்றிலும் சொல்லுகிற
ஏற்றங்களெல்லாவற்றையு முடைத்தாயிருக்கிற திருக்கண்ணபுரத்
திலேபுக்கு அங்கேழுந்தருளியிருக்கிற சவரிப்பெருமானை ஸாக்ஷாத்
கரித்து அநீர்மையிலே அகப்பட்டாள்போலேவிராநின்றதென்று
வினவவந்தவர்களைக் குறித்துச்சொல்லுகிற பாசமாயிருக்கிறது.

அநு.—சிலையிலங்குப்ரவேசம்.—கீழ்த் திருமொழியிலே, திருக்கண்ண
புரத்தில் எம்பெருமானுடைய போக்ய(ஷ்)னையிலே சிபட்டிருந்தவர்
திருக்கண்ணபுரத்தானைப் பிரிந்த பிராட்டியடியைத்திருத்தாயார்சொல்லுகிற
படியாகப் போகக்கு ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (கீழித்தயாதி). (கொடுக்க)
என்றவாந்தரம் "அப்போது சவரிப்பெருமாள் படியும் கண்டி" என்று கூட்டு
வது. (பழித்து) என்றவாந்தரம் "பிரித்திருக்கிற" என்றுகூட்டுவது. (பிரே
மத்தாலும்) என்றவான்றுக்கும் (பிரேமத்தோடே) ஸம்பந்தம்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகவஸ்பை (லிபிபெட்ட).

இச்சபையில் தமிழ்லிபியில் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கள்.

தனிஸ்லோகம் ஸவ்யாக்ஷரம், ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்		1	10	0
பாரதாதி தனிஸ்லோகம்	"	0	3	0
ராமசுரமஸ்லோகம்	"	0	1	6
துஷ்கரஸ்லோக டிப்பண	"	0	2	6
பதிதர்ம ஸமுச்சயம்	"	0	9	0
முதல் திருவந்தாதி	" அரும்பத ப்ரதிபத ஸஹிதம்	0	9	0
இரண்டாம் திருவந்தாதி	" " "	0	6	0
மூன்றாம் திருவந்தாதி	" " "	0	6	0
நான்காம் திருவந்தாதி	" " "	0	7	0
திருவிருத்தம்	" அரும்பத ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்	1	14	0
திருவாரியம்	" "	0	3	0
பெரிய திருவந்தாதி	" ப்ரதிபத ஸஹிதம்	0	7	0
திருவெழுநூற்றிருக்கை	" "	0	3	0
சிறிய திருமடல்	" "	0	5	0
பெரிய திருமடல்	" "	0	5	0
திருக்குறந்தாண்டகம்	" "	0	3	0
திருநெடுந்தாண்டகம்	" "	1	0	0
திருப்பல்லாண்டு	" "	0	8	0
இராமாயண துற்றந்தாதி உரையுடன்	" "	0	8	0
பாசரவிசிட்ட பரமதர்ம சாஸ்த்ரம் தாத்பர்ய ஸஹிதம்	"	0	7	0
ஷண்மத தர்ஸிதி	"	0	1	6
பெரிய திருமொழி-க-முதல்-கக, பத்துக்கள்.	"	8	0	0

இப்படிக்கு,

ரா-திருவேங்கடத்தானய்ய,

கார்யதர்சி நகாதிகாரி.

ம-திருவேங்கடமுடையான்,

உபகார்யதர்சி.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருமொழி எட்டாம்பத்து முதல் திருமொழி
சிவையிலங்குப்ரவேசம்.

கீழ்த்திருமொழியிலே தன்னுடைய படிக்கொல்லாம் காட்டிக்
கொடுக்க, அதுபலித்து பாடிய எம்ஸ்லேஷாபேகைப்பிறந்து, அது
கிடையாத படியாலே ஒரு பிராட்டி தசையை ப(டி)ஜித்து பிராட்டி
யுடைய அவஸ்தையைப் பார்த்து திருத்தாயார், தன் பெண்
பிள்ளையுடைய பாகாயிருக்கிறபடியாலும், தன்புகல் வீரத்தியா
லும், ஆசைப்பட்ட விஷயத்தில் ப்ரேமத்தாலும், பிரிந்த விஷயத்
தின் வைலகணியத்துக்கு அதுருபமாக எதிர்த்தையை அழிக்க
வல்ல குணங்கள் எவ்வளவாகவுடைத்தாயிருக்கும்; அவற்றிலே
கால்தாழ்ந்தமைதோற்ற அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளையும்,
சிலாதிகளையும், ஆண்பிள்ளைத்தனத்தையும் 'வாய்வெருவாநின்றான்.
என்றவிதவரமும் கேட்கிறிலன், தன் ஸ்திரீதவமும் பார்க்கிறிலன்,
அவன் ஸ்வரூபமும் பார்க்கிறிலன், அதுதானும் பசுவத்திலாதல்
விபவத்திலாதலன்றிக்கே, அவ்விடங்கொல்லாவற்றிலும்சொல்லுகிற
ஏற்றங்கொல்லாவற்றையு முடைத்தாயிருக்கிற திருக்கண்ணபுரத்
திலேபுக்கு அங்கேஎழுந்தருளியிருக்கிற சவரிப்பெருமானை ஸாக்ஷாத்
கரித்து அக்நீர்மையிலே அகப்பட்டாள்போலேயிராநின்றதென்று
வினாவந்தவர்களைக் குறித்துச்சொல்லுகிற பாகாமாயிருக்கிறது.

அநு.—சிவையிலங்குப்ரவேசம்.—கீழ்த் திருமொழியிலே, திருக்கண்ண
மங்கையில் எம்பெருமானுடைய போசய(டி)சையிலே ஈடுபட்டிருந்தவர்
திருக்கண்ணபுரத்தானப் பிரிந்த பிராட்டிபடியைத்திருத்தாயார்சொல்லுகிற
படியாகப் பேசுகைக்கு ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (கீழ்த்யாதி). (கொடுக்க)
என்றவசந்தரம், "அப்போது சவரிப்பெருமான் படியும் கண்டு" என்று கூட்டு
வது. (பஜித்து) என்றவசந்தரம் "பிரிந்திருக்கிற" என்றுகூட்டுவது. (ப்ரே
மத்தாலும்) என்றவசந்தரம் (தோற்ற) என்றத்தோடே ஸம்பந்தம்.

ய்யாம்' என்கிறகார்யமும்ப்ரஹ்மமேயாய், 'சித(சி) சித் துக்களிர்ண்
 மும் விசேஷணம்' என்றுகொண்டு வேதாந்திகள் போனவழியையும் அ
 றியவேண்டுங்காண்" என்றான். அங்கு அவனறியாத அம்பலம் அறிவிப்
 பிக்கைக்காக பிதா கேட்டான்; இங்கு தன் பெண்பிள்ளையுடைய படி
 களாலும், பேச்சாலும் "இவன் ஸர்வாதிகளுள் ஸர்வேஸ்வரனை மறு
 பாடுருவ அறிந்தான்" என்று அதைத்தானறிந்தமை நோற்றச்
 சொல்லுகிறான். ராஜேந்தர சோழனிலே ஒருப்ரஹ்மணன்மகள்,
 புத்த (ஐத்) ரோடே ஸம்ப்ரதாயமுண்டாய், பூணதூலையும் குடுமி
 யையும் அதுத்துப்பொகட்டான்; கூரத்தாழ்வான் அங்கே நடந்த
 வளவிலே, சிகா(ஈ)யஜ்ஜோப விதங்களைத் தரித்துக்கொண்டுவந்து
 புருந்தான்; பிதாவானவன் "கூரத்தாழ்வானைச் சந்தித்தாயோ?"
 என்றுகேட்டான்; புறம்புள்ளார், "நீ இதறிந்தபடி எங்களை"
 என்றுகேட்ட, "ஆழ்வான் ஸந்நிதியில் தமோபி பூதரும் ஸத்வஸ்த்த
 (ஃ) ராவர்கள் காண்" என்கின்றான். *
 மு,— சிலையிலங்குபொன்னாழி திண்படைத்
 தண்டொன்சங்கமென்கின்றாளால்
 மலையிலங்கு தேள்நான்கே மற்ற
 வலுக்கெற்றேகாணென்கின்றாளால்
 முலையிலங்கு பூம்பயலை முன்போட
 அன்போடியிருக்கின்றாளால்
 கலையிலங்கு மொழியாளர் கண்ணபுரத்
 தம்மாளைக் கண்டாள் கொலோ. (௧)

மு,— சிலையிலங்குபொன்னாழி திண்படைத்
 தண்டொன்சங்கமென்கின்றாளால்
 மலையிலங்கு தேள்நான்கே மற்ற
 வலுக்கெற்றேகாணென்கின்றாளால்
 முலையிலங்கு பூம்பயலை முன்போட
 அன்போடியிருக்கின்றாளால்
 கலையிலங்கு மொழியாளர் கண்ணபுரத்
 தம்மாளைக் கண்டாள் கொலோ. (௧)

பய்.	உரை.	பய்.	உரை.
சிலை	(என்பெண்ணானவன்)	திண்	பலிஷ்ட்டமான
	திருச்சார்ங்கம்(என்	படை	திருவான் (என்றும்)
இலங்கு	பாகாசியாநின்ற [றும்)	தண்டு	௧ (X) தை (என்றும்)
பொன்	ஸ்ப்ருஹணீயமான	ஒண்	அழியாதான
ஆழி	திருவாழி (என்றும்)	சங்கம்	ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம்

என்றத்தோடே அவ்யயம். உத்தாலகன் ஸ்வேதகேதுவுக்கு அறிவிக்க வன்
 றே ஜ்ஞாநத்தை அநபவித்தது, இங்கு திருத்தாயார் அறிவிக்கவிநே அநப
 வித்தது; இதுந்ருஷ்டாந்தமாகக் கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அங்
 கியாதி). அதுமித்த மாந்ரத்திலே த்ருஷ்டாந்தமாகலாமென்று கருத்து,
 நேரான த்ருஷ்டாந்தத்தன்னை ஐதிற்யமுக்கே வருளிச்செய்கிறார் (ராஜேந்தர
 சோழனித்யாதி). ... (*)

என்கின்றான்	என்றும் சொல்லாநின்	முன்பு	முன்னே
ஆல்	கஷ்டம்; [குன்;	நூ-	செல்ல (அதன்பின்
அவனுக்கு	ஆந்த எம்பெருமானு	அன்பு	அபி(உ)கிலேசம் [னே]
	க்கு	ஒடி	செல்லும்படி
மற்ற	மேலும் (ஆபாணமாய்)	இருக்கின்றான்	இருக்கின்றான்;
மலை	மலைபோல்	கலை	சாஸ்தரங்கள்
இலங்கு	(அபே(நீ)த்யமாய்)	இலங்கு	விளங்காநின்ற
	விளங்காநின்ற		
நான்குதோளே	எால்திருத்தோள்மரு	மொழியாளர்	வார்த்தையைபுடைய
	முண்டு		வர்கள்(வர்த்திக்கிற)
	என்கின்றானால்;		
எற்றே	இதோர் ஆய் சர்ய		வெழுந்தருளியிருக்
	யிருந்தபடி,		கிற [ராஜனை
காண்	(இதை) பாசீர்;	ஆம்மாலை	ஸ்வாமியான சுவரி
முலை	முலையிலே	கண்டாள்	கண்ணாரக்கண்டு
இலங்கு	விளங்காநின்ற	கொலோ	லேலித்தாளோ?
கி	அழகியதான		
பயலை	(பிரிவினாலுண்டான)	இதில் "ஆல்"	என்பது - விஷாதத்
	வைவரண்யமானது		யோதகம்.

அவ.—முதற்பாட்டு. தன்பெண்பிள்ளை சொல்லக்கேட்ட இது தனக்கு ரஸித்தபடியாலே அப்பாசுரத்தைத்தன் வாயாலேயும் ஒரு கால் பேசி அதுபலிக்கப்பார்க்கின்றான்.

வ்யா.— (சிலையிலங்கித்யாதி) திவ்யாயுதங்களைத் தரித்தால் அவை ப்ரதிபகூ நிரஸாதத்துக்கு உறுப்பாயிருக்கு மதுவே யன்றிக்கே, ஆபரணங்களுக்கும் அழகுக்கும் முதல் விரலாயாயித்

து.—முதற்பாட்டு, (சிலையித்யாதி) "என்கின்றான்" என்கிற வர்த்தமாகத்தாலே, பெண்பிள்ளை சொல்லவையும், வினவகந்தவர்கள் கேட்கப்ரஸக்தியுண்டாயிருக்க திருத்தாயார் அதுவதிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தன்பெண்பிள்ளையித்யாதி).

விரமதகையில் வாய்வெருயும்போது வெணந்தர்யமன்றே சொல்லவேண்டவது, திவ்யாயுதங்களைச் சொல்லுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (திவ்யாயுதங்களையித்யாதி). (முதல் விரல்) முதலெண்ணலாயிருக்க. ஆயுதத்தவாகாரம் - புரஸ்ப்பூர்த்திகரமாயிருக்க, ஆபரணத்தவாகாரம் இவளுக்க

றிருப்பது. திவ்யாயுதங்களை "இவை-ஆபரணங்கள்" என்றறியுந்தனை யும் உள்புக்காளாகையாலே "இவை ஆயுதம்" என்றிருக்கு மன வன்றிக்கே பூஷணமென்றிரா கின்றார். ஆயுதமென்றிருப்பார்-எதிரி கள்; இங்கனையிருக்கவிதே ப்ரணயிநியாமவள் இத்தைச் சொல்லி வாய் வெருவுகிறது. முன்பு இவளை அதுபவித்தவர்கள் காணவேணு மென்று ஆசைப்பதும்போது (க) "காராழி வெண்கங்கைத்திக்கொடி யென்பால்வாராய்" என்றிறே ஆசைப்படுவது.

திவ்யாயுதங்களானவை, காந்தனுடைய இடைச்சரி, கடைச் சரி, அறுகாழிபோலே ஆபரணகொடியிலேயுமாயிராகின்றது. (உ) "ஆழியொடும் பொன்னார் சார்ங்கமுடையவடிசளை யின்னொரன்றறி யேன்" என்று வெடிவிளக்கிவிடுத்துக்கொண்டிருந்து அதுபவித்து, காந்தன்போன வகந்தாம் "இன்னொரன்றறியேன்" என்கிறுளிறே. வ்ருத்த கீர்த்தகம் பண்ணுகிறபோது சொல்லுகிறவார் ததையிறே. "ஆழியொடும் பொன்னார் சார்ங்கம்" என்று அடையாளம் சொல்லச் செய்தேயிறே, "இன்னொரன்றறியேன்" என்று கவங்குகிறது. பிரிந் திருந்து தூதுவிடுகிற விடத்திலும், (க) "செருவொண் கக்கரம் சங்கு" என்றிறே அடையாளம் சொல்லிவிட்டது. "இன்னொரன்றறி

குத்தோற்றுக்கெக்கு நியாமகமெதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (திவ்யாயுதேத் தயாதிவாக்யதர்யத்தாலே). இவளைப்போலே ஆபரணகொடியாகி ஆசைப் பட்டாருண்டோ வென்னவருளிச் செய்கிறார் (முன்பித்தயாதி).

எத்தனை சொன்னாலும் தோடிதவய ஸாதாரணமானவற்றைச் சொல்லு வானென்; இடைச்சரி முதலானவை இல்லையோ வென்னவருளிச் செய்கிறார் (திவ்யேத்யாதி). "இடைச்சரிபோலே" என்றைக்கு ப்ரணயிநிகளாய் சபி பட்டதுண்டோவென்ன (ஆழியொடும்பித்தயாதி). ஆசையால் இடைச்சரியைப் போலே ப்ரணயிநிகளையும் சபிபடுத்தும்படியான ஆபரணத்வம் இவற்றுக்குண் டென்று கருத்து. திவ்யாயுதச் சேர்த்தியிலே சபிபட்டானென்னைக்கு நியா மகமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (க்ருத்தேத்யாதிவாக்யதர்யத்தாலே). திவ்யாயுதச்சேர்த்தியிலே சபிபட்டிருக்கக்கெக்குநியாமகாந்தரமருளிச் செய்கிறார் (பிரிந்தித்தயாதி). தூதுவிடும்போ தும்இவற்றையே அடையாளமாகச்சொல்லுவா னென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (இன்னொரித்தயாதி). வ்ருத்தகீர்த்தகதசையில் சபிபட்டவளாகையாலே அதையே அடையாளமாகச்சொல்லித் தூதுவிட்ட

யேன்" என்று சடுபடுவதுதான் அழகிலேயே, அதுக்கு முன்பு திவ்யாயுதங்களாயிருக்குமே. ஸர்வேஸ்வரன் தனக்கு மங்களாசாஸகம் பண்ணப் புகுந்தவர்களும் (ச) "சுடராழியும் பல்லாண்டு" "அப்பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு" என்று திவ்யாயுதங்களுக்கு மங்களாசாஸகம் பண்ணவேண்டியேயிருப்பது.

(கில) (உ) [சுருவாஹி சாக் கும்-ஸூ சூனாசீ-ஸக்ராப நிபே சாபே க்ருஹீந்லா சத்ருகாசகே] என்று எங்களைத் தோற்கிக் கைக்கும் பரிசுமாயிருந்தது; இத்தரதுஸஸுபோலே எங்களுக்கு தர்ஸாயமுமாய், எங்களுக்கு ஸத்ருவான வர்ஷியை கிரஸிக் கைக்குப் பரிசுமாயிருந்தது. அதுகலர்க்கு வைத்தகண்-லாங் கா தே கண்டுகொண்டிருக்க வேண்டும்படியாய், ப்ரீதிகலர் பிடித்த பிடியிலே மண்ணுண்ணும்படி யாயிருக்கும். அதனதிகே, [சாபே] வில்வலிக்கும்படியை நினைத்தால் (க) "சூருவாஹி சூனாசீ-ஸ்மரக்ராசகவாணாகாம் வில்யதே" என்னும்படியாயிருக்கும். அழகுக்கு உறுப்பாயிருக்கும் அதுகலர்க்கு, [ஸ்மரக்ராசகவாணாகாம்] பெருமான் திருகாமத்தாலெழுத்துவெட்டின அகாரங்கனையும், திரு

டாசென்று கருத்த. ஆளுந்திலுக்கு ஒருகாலம் ஆயுதந்வாகாரம் வெஞ்சில் மடாதோ வென்ன (அதுக்கித்யாதி). (அதுக்கு) - ஸம்ஸ்வேஷத்துக்கு. அதிசங்கைநீர்க்கைக்காஹ ஆயுதச் சேர்த்தியைக் காட்டச்செய்தேயும் அதுக் கும் பரியவேண்டும்படி அழகாயிருக்கையாலே, காயகி சுடுப்டச்சொல்லவேணு மோ என்னும் பா (ஞ) வத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரனுக் கித்யாதி).

கேழெல்லாம் ஆஷேபணமாதாந்ருபேண ஸமுதாய தாத்பர்ய மருளிச் செய்த பாநிபதம் தாத்பர்யமருளிச்செய்யக் கோவி ஆழி முதலானவையிரு க்க, முத்தா "கில" என்று ஒரு விசேஷணமிடாமல் சொல்லும்துக்கு கிரதி சயஸௌந்தர்யத்தில் சடுபாடென்று விவகித்து, இப்படி சடுபடுத்தின விட முண்டோ வென்ன கருளிச் செய்கிறார் (சக்ராபேத்யாதி). எடுத்த ப்ரமா ணத்துக்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்து வாக்யார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (இந்த் ரேத்யாதி). கேவலம் வில்லும் கையுமாயிருக்கையே அழகாயிருக்கும்படி யாக ஒரு தாத்பர்யமருளிச் செய்து, வில்லேந்திப் பிடித்தபிடியாகத் தாத் பர்யார்தர மருளிச்செய்கிறார் (அதுகலர்க்கித்யாதி). ஸ்மரணமாத்ரத்தாலே வ்யதை(ஞ) வாக்கூடியோ, கண்டாலன்றோ வ்யதை வருவது என்ன; ப்ரத்

ச்சரங்களினுடைய ஸங்கிவசத்தையும் ஸ்மரியா நின்றுகொண்டு. [விவ்யதே] அவரொருகால் முன்னேநின்றுபோகச் செய்தேயும் எப்போது மொக்கமுன்னே திற்கக் கண்டாப்போலே வ்யதி(டு)த்தான். [ராகுநேஸ்ய்வாஃ- விவ்யதே] இவன் ஆண்டபரிகாமடங்கலும் வினைக்கு உடலாயிற்றதில்லை; எடுத்தெடுத்தாக் குலைக்கிறபோது சுளைப்பிடாமிட்டு அமுக்குகைக்கு உடலாயித்தனை. (சிலை) ஒன்றையிட்டு விசேஷிக்க வேண்டாதே தன்னையே சொல்ல அமைந்திருக்கிற ஸ்ரீசார்ங்கம்.

(இலங்குவெய்ன்னுழி)மேகத்திலேயின்னிணுப்போலே ஸ்யாமளமான திருமேனிக்குப்பரபாக (ஈ^௧)மாய்க்கொண்டு எல்லா ஆயுதங்களுக்கும் தலையாயிருக்கிற புகர்தோற்றும்படியாய் ஸ்ப்ருஷணீயமாயிருக்கிற திருவாழி. (தின்படை) எதிரிகள் மேலிட்டாலும் பிற்காலிக்கவேண்டாதபடி திண்மையையுடைத்தான திருவான்; அன்றிக்கே எதிரிகள் மேலே அழுந்தப்படச் செய்தேயும் தனக்கொருவிகாரமின்றிக்கே யிருக்கிறவான். (படை) என்று ஆயுதஸாமாயத்தைச்சொல்லக்கடவது; வானையும் சொல்லக்கடவது. (தண்டு) அத்தோடொருகோலையானகதை. இப்படி ஒருவிசேஷணமிட்டுச் சொல்லவேண்டாதகதை(^௧ ௩)யென்னுதல்; இதுக்குச்சொன்னவிசேஷணம் தன்னையே சொல்லிற்றும்படி யிருக்கிற தண்டென்னுதல்.

(ஒண்சங்கம்) (க) “கருப்பூரம் காறுமோ கமலப்பூ காறுமோ”

யகூஸ்யாகாகாரமான ஸ்மாணம் அது என்றருளிச்செய்கிறார் (அவரொருகாலித்யாதி)* (சுளைப்பிடாம்) கம்பனி.

“அத்தோடி” என்றதுக்கு விவரணம் (இதுக்கித்யாதி). இவ்வீரண்டிக்கும் திண்மை சொன்னது- திண்மையால் தோற்றின ஆகாரஸௌஷ்டவத்திலே தாற்பர்யமென்று திருவுள்ளம். இங்ஙனன்றுகில் ஆபரணந்வஸமாதிக் குச் சேராதிறே.

சங்குக்கு ஒண்மை - பகவத்ப்ரத்யாஸத்தி விசேஷமென்று விலகித்து காலுவகையாக அவற்றை யருளிச்செய்கிறார் (கருப்பூரமென்று துடங்கி, நிக்கவமையுறிதே) என்னுமளவும். அதாவது ரஸஜ்ஞதையும், ஸுகஜீவநமும், ஐஸ்வர்யச்செருக்கும், அந்தரங்கதையும். அதில் ரஸஜ்ஞதையைக் காட்டுகிறார் (கருப்பூரமித்யாதி வாச்யத்வயத்தாலே). (படியிறே) என்றவந்தாரம் “ரஸ

என்று தேசிகராயிருத்தவைத்து, ரஸவிசேஷங்கள் இவர்களுக்கும் தன்னைக் கேட்டறிய வேண்டும்படியாயிருக்கிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். ப்ரணயிகளன்றே வாச(ந)ம்ருகத்துக்குதேசிகராயிருப்பார், அவர் களும் தன்னைக்கேட்டறியவேண்டும்படியன்றே. (உ) [உண்பது தொல் லினுலகனத்தான் வாயமுதம் கண்படை கொள்ளில் கடல் வண் ணனைகந்தலத்தே] ஸத்ரீஜாதியாக ஸ்பர்த்ததை (ஓ)பண்ணும்படி யாகபக(ஓ)வததுபவத்தில் காவகை பண்ணிப்போரும் ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந்யம். (உ) [மாதவன்மன்வாயமுதம் பொதுவாக வுண்பதனைப் புக்கு நீயுண்டக்கால் சிலையாரோவுன்னேடு] பகவத்பாத்யாஸந்ரை யான அவன் அங்கிகாரங்கொண்டி ஜீவிக்கவிருக்கிறஸ்வஸாதாரண மான ஜீவகத்தை நீ ஒருவனுமே ஜீவித்தால், அவர்கள் உன்னேடு சீது பாடுறன்னாரோ? [கெல்வய்ப்பெரும் சங்கே] உன்னுடைய ஐஸ் வர்யச் செருக்கிறே - இங்ஙன் முன்னடி தோற்ற வேண்டாதொழி கிறது. அல்லாத ஆபதத்துக்கு விரோதிகளிருத்த விடத்தே சென்று நிரஸிக்கவேணும்; இவனுக்குள்ளே அணுகநிற்கவமையுமீறே. (உ) "பூங்கொள் திருமுசத்து மடுத்தாநியசங்கொளியும்" என்று உகப்பாரும் இச்சேர்த்தியைக் காணவேணுமென்றிறே ஆசைப் படுவது.

(என்கின்றானால்) அப்பாகரத்தைத் தானொருகால் அதுஸக் திக்கையாகத்தது - அதுக்கு அவத்யத்தை விளைவிக்கையிறே என்றா ளாயிற்று; தான்சொன்னது அவன் சொன்னதுபோலிராமையாலே.

ஜ்ஞதை" என்றுசேஷம். ஸாகஜீவகந்தன்னை யருளிச் செய்கிறார் (உண்ப தித்யாதி), ஐஸ்வர்யச் செருக்கைக்காட்டுகிறார் (மாதவனித்யாதி), "அத்தரங் கையை உபபாதிக்கிறார் (அல்லாதவித்யாதி), இந்த ஒண்ணம அதுகடலர் க்கு ஆகைப்பிம்படி யிருக்குமென்னுமத்தை ஸப்ரமாணமாக வருளிச்செய்கி லார் (பூங்கொளித்யாதி).

"ஒன்சங்கு" என்று வாய்கெருவினென்னலாய்க்குக்க "என்கருள்" என்று - பெண்பின்ன சொல்லென்னு சொல்லுகைக்கு உட்கருத்தருளிச் செய்கிறார் (அப்பாகரத்தையித்யாதி), தான் சொன்னது அவத்யமாவானென் னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தானித்யாதி), அவனுடைய பா(ஓ)வபந்தம்தன க்கில்லையென்று கருத்து. "என்கருள்" என்கருதே "என்கின்றான்" என்றவர் த்த

ஒருகால் கண்டுவிட்டால் பின்னை ப்ராநிகல்யத்தினெல்லையிலே
 கின்றாரோடு, ஆறுகல்யத்தினெல்லையிலே கின்றாரோடு வாசியதத்
 துடிக்கும்படியாயிற்றிருப்பது. (என்கின்றனால்) தலைமகளுக்கு
 தின்பாயுதங்கள் ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறப்போலேயாயிற்று இவளு
 க்கு மிருக்கிறபடி. இவள் சொல்லுகிறதன்னைபோ தானும்
 சொல்லச் செய்தே, இவள் சொல்லக் கேட்டாப்போலிருக்கிறதில்லை
 யாயிற்றுத் திருத்தாயார்க்கு. " (க) [நாலு நீடுகங்கீ- காங்குக்வேத
 விசீதஸ்ய] அநஷ்ட்டேயார்த்தப்பகாசகமான ருக்வேதம் சிக்ஷிதனா
 னவனுக்கல்லது இப்படி வார்த்தைசொல்ல வொண்ணாது. [நா-2-
 ஐநீடுகங்கீ- காயஜுநீவேததாரிணஃ] யஜுநீவேதம் பாட(6)கார
 ணந்தானே அரிது; அததைத்தரித்தவனுக்கல்லது இவ்வார்த்தைசொ
 ல்ல வொண்ணாது. [நா-2-நாகுக்கீடுகங்கீ-காஸாரமவேத விதுஷஃ] ஸாம
 வேதம் கா(௬)விசேஷங்களரிய அரிது, அதறிந்தவனுக்கல்லது இப்
 படிவார்த்தை சொல்லமுடியாது. [சக்யகீவம் ப்ராஃகீவம் -சக்யமேவம்
 ப்ரபாஷிதம்] இத்தை எல்லாவற்றையும் அதிகரித்தவனுக்கல்லது
 கம்முன்னே இப்படி வார்த்தைசொல்லவாமோ" என்றாரிதே பெரு
 மாள். (என்கின்றனால்) அடிதோறும் உளுக்கினமை தோற்றியிருக்
 கிறது. ஆருக்கு நிலமானதிலே இவள் வார்த்தை சொல்லுகிறது.
 (சிலையித்யாதி)(என்கின்றனால்)பைசல்லைசு, நோய்முக்கைசு என்னு
 மாபோலே இவளை பாதி(௪9)க்கைக்கு இதெல்லாம் வேணுமோ?.

இவையேயோ இவனுக்காபரணம், மற்றுமுண்டோவென்ன;
 (மலையிலங்குதொள்ளான்கே மற்றவனுக்கு) மற்று அவனுக்காபரணம்

மாந தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஒருகாலித்யாதி). "ஆல்" என்றதுக்கு
 உட்கருத்தருளிச் செய்கிறார் (தலைமகளுக்கித்யாதி). இப்படி சொல்லி #
 பட்டாரூண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (காங்குக்வேதேத்யாதி). மேலே
 "என்கின்றான்" என்றதே அபையாதோ, இக்கும் "என்கின்றான்" என்பா
 னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அடிதோறுமித்யாதி). உளுக்கினபடி
 தன்னை விவரிக்கிறார். (ஆருக்கித்யாதி). நித்யஸூரிகளுக்கு யிஷ்டயமான
 வற்றை இவள் சொல்லுவதே எண்ணிப்பாடு. "ஆல்" என்றது - விஷாதத்
 திலேயாக்கி வெறுப்பாகத் தாத்பர்யாந்தரம் (பைசலித்யாதி). (பைசல்)
 குட்டி. (லைசு) இருக்கை. (முக்கைசு) மூன்றுகிறுக்கை.

ஆபரணத்துக்கு ஆபரணமாயிருப்பன தோள் ராலுமென்னு நின்
 யுள்; திவ்யாயுதங்களை அறவைத்தித்தஇது, அவ்வாயுதங்களின்
 வழியே அவற்றைத் தரித்திருக்கும் திருத்தோள்களையும் கொண்டு
 யோய் மூட்டிற்று. புறம்போலித்திணும் போகவேண்டாதபடி
 யிறே விஷயந்தானிருப்பது. (க) [நெடுநாடகம்-ஊர்வபூஷண
 பூஷாந்நாள்] என்று ஆபரணங்களுக்கும் ஆபரணமாகக் கு அர்ஜ
 மாயிறே தோள்தானிருப்பது. ஆயுதங்களை ஆபரணமாகச் சொல்
 வித்திறே. ஆயுதங்கள் அபாய்யமுமாய், ஆகர்ஷகமுமாயிருக்குமா
 போலே தோள்களும் அபாய்யங்களுமாய், ஆகர்ஷகமுமாயிருக்கிற
 படி. (மலையிலங்கு) மலைபோலே விளங்குகிற்பதாய் கல்கதரு
 பனைத்தாப்போலேயிருப்பன ராலு திருத்தோள்களென்னுகின்றான்.
 மலைபோலே எதிரிகளால் பெதி (க) க்கவொன்னுதபடியிருக்கை.
 (மற்றவனுக்கு) ஆயுதங்களை போத்திருக்கச்செய்தே அழகுக்கு
 வேண்டுவது, அதுக்குமேலே ராலு திருத்தோளையுமுடையவினன்னு
 நின்றான். "மற்று" என்பது துவயவிகல்பங்களையிறே.

கீழ் திவ்யாபரணங்களைச் சொல்லி, இங்கே "மற்று". என்கை
 யாலே தோள்களும் ஆபரணமாயிருக்கவேணும்மிறே. திவ்யாத்மகுண
 ங்களினும் திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தினுங்காட்டில் அதுபா(ஈ)வ்யமா

மற்று ஆபரணங்களைச் சொல்லவேண்டினால் நாராதிகளைச் சொல்லா
 மை தோள்களைச் சொல்லுகவேண்டென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (திவ்யேத்
 யாதி). அவை மூட்டித்தென்பானென், தானே போய் அறவைத்திக்கிரு
 சென்ன வொன்னுதேர வென்ன (புறம்பித்தயாதி). ஆபரணங்களுக்கும் ஆப
 ரணங்களானபடி யென்பனே யென்ன (ஸர்வேத்தயாதி). எடுத்த ப்ரமாணத்
 தில் பூஷணபதம் ஆயுதங்களுக்கு வாசகமன்றே யென்ன; கீழே ஆபரணத்
 வம் சொல்லப்பட்ட திறே யென்கிறார் (ஆயுதங்களையித்தயாதி). ஆயுதகோடி
 கடித்தவழும் ஆபரண கோடிகடித்தவழும் இரண்டும் அவற்றுக்குண்டான
 வோபாதி, திருத்தோள்களுக்கும் இரண்டாகாமமுண்டேர ஆபரண கோடி
 யாக ஒதுக்குகைக்கென்ன (ஆயுதங்களித்தயாதி). அபாய்யமுமாய், விதோதி
 பிரணமூர்த்தாலையுமாயிருக்கை, சந்தர்த்தம் (மலைபோலேயித்தயாதி). "அவ
 னுக்கு" என்று விசேஷித்த துக்குத்தாத்பர்யம் (ஆயுதங்களையித்தயாதி).

"நாஸ்கே" என்ற அவதாரணத்துக்குத் தாத்பர்யம் (திவ்யாத்ம குணங்

(க) ரா-கிஷ்வி-க-கா.

யிருப்பது திவ்யவிக்ரஹமீதே. ஸாஹஸ்ரய ப்ரகரணங்களில் த்யேயமாகச் சொல்லுகிறதும் அதுதன்னையிதே. திவ்யவிக்ரஹத்துக்கும், திவ்யாத்ம குணங்களுக்குமுள்ளே ஒன்றை உபாயவென்று சொல்லிற்று. இத்தனிப்டி அவ்வருகேயேபாகச் சொல்லுகிறதன்று; அவ்வருகேயும் அதுபாவ்யமுண்டென்கைக்காகச் சொன்னதத்தனை அம்மணன்றாகில் (க) “ஸாஹஸ்ரீ - ஸதாப்ய்யக்தி” என்னக்கூடா திதே. தக்தாமுடைய தபன்னாலே க்ஷீணபாபான ருஷிகளைப் போலன்றிக்கே, பகவத்பரஸாதமடியாக ஜ்ஞாகம் பிறத்த ஆழ்வார்கள் திவ்யவிக்ரஹமல்லதறியார்களிதே. சிலாத்துக்குறிபகவர், பட்டரை ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே சதார்ப்புஜனாபிருக்கைக்கு ப்ரமாணமென்னென்றுகேட்க; அவர்சொல்லி வாய்மர் துவதற்குமுன்பே (உ) “ஸாஹஸ்ரீ - ஸதாப்ய்யக்தி - தமஸி பாமோதாதா சங்கசக்தாதாரி” என்னுகின்றதெயென்ன, போக்கடி காணாமையாலே கோபத்தாலே கண்கிவக்க, ப்ரமாணகதிகள் இவையாயிருந்தது, பொதுக்குமத்தனையிதே என்றருளிச்செய்தார்.

(எற்றே) என்கிறது- “மலையிலங்கு தோள்காங்கே” என்னு, “இருத்தபடியென்” என்று தலைமகன் தான் ஆஸ்சர்யப்படுகிறானாகவுமாம்; அதிமாத்ர ப்ராவண்யமாகாதென்று மீட்கப் பார்த்தவிடத்திலும் மீட்கவொண்ணாதபடி “இவ்விஷயத்திலே அவகாலித்தபடியென்” என்று திருத்தாயார் ஆஸ்சர்யப்படுகிறானாகவுமாம். என்னேகாண் என்கிறான் - இதேதார் ஆஸ்சர்யமிருத்தபடியென், நீங்களுமித்ததைப் பாரிகொள்ளென்னு நின்றுள். (காணென்கின்றானால்) காண் அதிமாத்ர ப்ராவண்யமாகாதென்ன, முத்தாரர்க்குமுத்தி, என்னுடைய ஹிதத்துக்காக இப்பேற்றை இழக்கிறதென்னென்று விலக்ககளி லுமித்யாதி-என்றருளிச்செய்தாரித்யத்தம்).

“எற்றேகாண்” என்றதுக்கு இரண்டர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (எற்றேயென்கிறத்தியாதி). திருத்தாயார் ஆஸ்சர்யப்படுகிறபோது “என்கின்றான்” என்றதுக்குப்பின்பு “எற்றேகாண்” என்றது அநுஸந்திப்பது. சுப்தார்த்தம் (என்னேகாணித்தியாதி). “காண்” என்றது உபதேசபரமாகத் தாத்பர்யம் (நீங்களுமித்தியாதி). “காண்” என்றது ஜாத்யபிப்ராயமாக வருளிச்செய்து, தாயின் விஷயமான உபதேசவகைக்குத்த (காணித்தியாதி). இங்கே “ஆவ்”

ப்பார்க்கிற என்னையும் தன்படியாக்கப் பாராதின்றான். நான் தன்னை என்படியாக்கினீனக்க, நான் என்னைத் தன்படியாக்கப் பாராதின்றான். இவ்விஷயத்தில் ப்ராவண்யந்தான், திருத்தாயார் க்கு அபிமதமாயிருக்கச்செய்தே அதிமா த்ரப்ராவுண்யமாகாதென்று நிஷேதிக்கிறுவித்தனையிறே. (என்கின்றானால்) இத்திவ்யாயுதங்களைச் சொன்னபோதுபோலன்றும் ததுத் திருத்தே தான் களைச் சொன்னபொ திருக்கிறபடி. இவனுக்கு திவ்யாயுதங்கள் அழகுக்கு உடலாமனவையிறே. அனைக்கைக்குப் பரிசுரமிறே தோள்கள். (என்கின்றானால்) நாமும் எல்லாமியற்றைச் சொல்லுகிறேயிறே, இவன் சொல்லுகிறபோ திருக்கிறபடி பாரிகோள். நாமும் எல்லாம் சொல்லிக் குதியழியாதே இராதின்றும்; திருத்தாயாரா, இவன் "காண்" என்னப்பெறுமோ என்ன; பெறும்; (க) "சூடத்தில் விளக்கே போல்கொம்பனூர்காமம்புறப்படா, புறப்படில் ஆபுருநாலையனீமலை மேல்பிடியேபோல நாடறியக்கவ்வைதரும்" இவன் அறிவுக்கு முன்பு மறைக்குமத்தனைபோக்கி, அறிந்தபின்பு மறைக்கைக்களவாயிறே.

(முலையிலங்கித்யாதி) இதர விஷயத்தில் ஸ்ரேஷ்டிகளும் காமயில் லையாகாதே பக(ஓX)வத்விஷயத்தில் தான்காட்டக்கானுமவர்களுக்கும், கதிர்பெருக்கி ஆர்ஜித்து கர்மத்தாலே க்ரீணபாபராய் ஸ்ரே என்றதுக்கு பா(ஓ)வம்(நான் தன்னையித்யாதி), இத்தால் ஆஸ்கர்யத்தில் தாத் பர்யம் சொல்லிற்று. லார்ஷத்தில் தானே "ஆல்" என்கிறு வென்று வியக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (இவ்விஷயத்திலித்யாதி). சிலையிலங்கித்யாதி யில் ஓடைவுபடர் சொன்னவன் இங்கே அவனுக்கு "மற்று மலையிலங்கு தோள் நான்கே" என்னுமல் அடைவுகெடக் குளிரச்சொன்னபடியைத்திரு ஷன்எம்பந்தி யருளிச் செய்கிறார் (இத்திவ்யாயுதங்களை யித்யாதி). இப்படி அடைவுகெடச் சொல்லுமைக்கு மூலமென்னென்ன (இவளுக்கித்யாதி). "காண்" என்றது - திருத்தாயார் உபதேசிக்கிறநாதக்கருதி, "என்கின்றான்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (நாமுமெல்லாமித்யாதி). "காண்" என்று திருத் தாயார்க்குப் பெண்பிள்ளை சொல்லுமை - காம்பீர்யஹாநியன்றே வென்று சங் கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (திருத்தாயாரையித்யாதி).

அன்பின்கார்யமான வைவரண்யம் முன்பாகவும், அன்பைப் பின்பாகவும் அருளிச்செய்தது - விஷயவைவரண்யத்தாலும், தோதுலிசேஷத்தாலும் கூடுமென்கிறார் (இதரேத்யாதி வாக்யதவ்யத்தாலே). (கதிர்பெருக்கி)

ஹித்தவர்களுக்கும் வாசியிருக்கும்படி இதுவாயிற்று. அவர்களுக்கு அப்படியால் வந்த ஸ்வேஹம் முற்பட்டிருப்பது. அதிந்தைய மிதே பயலைமை; அங்மனன்றியே, இது பயலைமை முற்பட்டு ஸ்வேஹம் பிற்பட்டிருக்கிறதாயிற்று. முலைமே விளங்காநிற்பதாய், பூத்தபயலைமை யென்னவுமாம். "பிரீர்க்குபூத்தது" என்று-வைவர்ண்யத்தைச் சொல்லக்கூவதிறே. பிரீர்க்கம் பூவையிட்டித் தமிழர் சொல்லுவர்களிறே. அன்றிக்கே "பூ" என்றுகொண்டு அழகாய், முலைமே விளங்காநின்றன்ன பயலைமையென்று முலைக்காரபாணமான வைவர்ண்யமென்றுமாம். அநாவது-யௌவநத்தில் முத்தா ஹாரம் துடக்கமானவை அல்லவாயிற்று; முலைக்காரபாணம்வைவர்ண்யமாயிற்று. அபிமதனைப்பிரீர்க்கு வைவர்ண்யத்தைத் தரியாவாகில் மாமுலைமேயாபாதியாமித்தனையிறே. பிரீந்து வைவர்ண்யமாகாதே யிருக்கதாளாகில் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் வாசியில்லையாம்; ஆகையால் இவனுடைய ப்ரணயத்வத்துக்கு நமஸ்காரமிறே.

(பயலைமுன்போடவன்போடியிருக்கின்றனரால்) நாட்டார்படியன்றிக்கே இரானின்றது இவன்படி. அன்புபட்டவிஷயத்தினுடைய அலாயத்தாலே பயலைமையுண்டாகக் கூடவதாயிருக்க, பயலை வழிகாட்ட, அதைப்பின் செல்லாநின்றது அன்பு. கார்யத்துக்குப் பூர்வவ்ருத்தியாயிருக்குமதிறே-காசணம்; இதுஅப்படிபுத்திபண்ணுகக்கு அவகாசம் வைக்கிறதில்லை. இங்மனே சொல்லுவானென்; ஒருவிஷயத்திலே அன்புபட்டு அதினுடைய அலாயத்தாலே வரும் தொன்றன்றே பயலைமையென்னில்; அப்படியே இது திருத்தாயார் என்றவந்தமம் "பாஸ்த்ரஜ்ய ஜ்ஞாதத்தை" என்றுசேஷம். தாத்பர்யமருளிச்செய்து சந்தார்த்தம் காட்டுகிறார் (முலைமேயித்யாதி). வைவர்ண்யம் முத்தாஹாரத்திலும் ஆகர்ஷகமோ ஆபாணமென்னைக்கென்ன (அபிமதனையித்யாதி). நாயகனுக்கு ஸ்வவிஷயப்ரீதி ஸரிசகமாகையால் ஆகர்ஷகமென்று கருத்து. (மரமுலை) ஆண் பெண் வேஷத்திலே கட்டினமரமுலை.

"ஆல்" என்று ஆஸ்சர்யப்புகைக்குபாவம்(எட்டாரித்யாதி). சீழ்வாக்ய விவரணம் (அன்பித்யாதி). இது ஆஸ்சர்யமானவழியென்னென்ன (கார்யத்துக்கித்யாதி). ஸ்வேஹாக்களுடைய சங்காறவாத பூர்வகம் வாஸ்தவாகாரத்தைப்பற்ற பரிஹாரமருளிச் செய்கிறார் (இங்கனையித்யாதி - க்ரமத்திலே சொல்லுகிறுனென்னுமாவும்). வைவர்ண்யமுகத்தாலே அன்பு-முன்பு முண்

கூட அட பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-நி, க-பா, சிலையிலங்கு.

வார்த்தையாகையாலே, தான்கண்டதுபலித்தவடைவே சொல்லுகிறான். அன்பு முற்பட்டு இது பிற்பட்டாலும் முற்படப்பாதிபத்திக்கு விஷயமாகது இதுவிறே. இவளுடம்பில் வைவரண்யமும் பேச்சும் கொண்டிறே இவள் விரலுந்ததை கிண்சயிப்பது; இவளுக்கு முற்படப்பாதிபத்திக்கு விஷயம் இதுவாலையாலே தான்பாதிபத்தி பண்ணின க்ரமத்திலே சொல்லுகிறான். விஷயவைவரண்யத்தாலே க்ரம விபர்பாஸமும் பிறக்கும்ிறே. (முலையிலங்கு பூம்பயலை) பர்வதத்திலும் ஏறும்போலேகாணும் வெள்ளம். அதாகிறது - இம்முலை கண்டார் வைவரண்யமடையக்கடவற்றை இதுதானடைந்ததென்கை. பிரிந்து நேரவுபடும் லக்ஷணமிதுக்கில்லையென்கை.

நீ இதறிந்தபடி யென்னென்னில் (கலையிலங்கு மொழியாளரித்யாதி). இவ்வைவரண்யந்தான் வேறந்தவந்தாக்ருதமென்று புத்தி பண்ணவுமாயிறே; அதுசெய்யவொண்ணாதபடி இவள் இவ்விஷயத்தென்று அநுமாதையா அறியலாமானால் ஆஸ்சர்யப் படுவானென்னென்னில் அருளிச் செய்கிறார் (விஷயேத்யாதி). லோகத்தில் நாயக விஷயத்தில் நாயகிக்குச் சிலநான் அன்புபிறந்து அது க்ரமேண முற்றினபின்பு வைவரண்யம் பிறக்கும் க்ரமம். விபர்யஸ்தமாய் பகவதவிஷயத்திலே கண்டவுடனே அதிமாத்ராவண்யமும், பிரிந்தவுடனே வைவரண்யமும் பிறக்கையாலே ஆஸ்சர்யப் படுகிறுளென்று கருத்து. "மெய்யிலங்கு" என்னவேண்டியிருக்க "முலை" என்று ஏகதேசத்தைச்சொன்னால் இவள் ப்ராவண்யத்துக்குக் குறை வாரோவென்னில் (பர்வதேத்யாதி). அயோக்யஸ்த்தலத்திலும் உண்டாயிற்றென்றென்று கருத்து. இது அயோக்ய ஸ்த்தலமாவானென்னென்ன (அதாகிறத்தியாதி). அவனே வைவரண்யத்துக்கு யோக்யனாகக்கு இவற்றுக்கேற்றமென்னென்ன (பிரித்தியாதி). (லக்ஷணம்)வைவரண்யத்தில் குறை. (இவள் பிரிய, யோக்யதையில்லாத இவையும் வைவரண்யமடைந்தன) என்கையாலே இவள் ப்ராவண்யத்துக்குக் குறை தோற்றுதென்று கருத்து.

நீ இவளுடைய வைவரண்யத்தை முந்தற அநிபாதவன், இவள் முலையில் வைவரண்யத்தைக் கண்டபடி யெல்லனே, அவள் மறைத்துக்கொள்ளானோ? என்று வினவலந்தவளுடைய சங்கையை அநுவதிக்கிறார் (நீ இத்த்யாதி). இதுக்கு உத்தரம் (இவ்வைவரண்யந்தானித்யாதி). பேச்சைக் கொண்டுகண்டாலும் அன்பின் கார்யமாகத் தோற்றமுமையாலே ஏதோவென்

தில் அகப்பட்டமையை நிச்சயித்துத் தருகிறது - இவன்பாகரமா யிற்று. அதாகிறது - அவனுடைய இவ்வாயுதங்களின்பேரையிதே சொல்லுகிறது. (கீழையிலங்குமொழியாளர்) அவ்வூரிலுள்ளார் லோக யாத்ரைக்கு உறுப்பாக "உண்ண உடுக்க" என்று சொல்லும் வார்த்தையிலே "இன்னதனைப்பாஸ்தாம் கற்றார்கள்" என்று கற்றபாஸ்த ரப்பாப்படங்கலும் தெரியும்படி வரிக்கொள்ளலாயிருக்கும். "கலை" என்கிறது - வித்யாஸ்த்தலங்களை யடைய. மொழியிலே கீழையிலக்கா நிற்கும் கீழையிலங்கும்படியான பேச்சையுடையாயிருப்பார்கள்.

கண்ணுக்குத் தோற்றத்தும் தங்கள் வார்த்தையிலே அறியும் படியிருக்குமவர்கள் கெடுகொள்பெற்று வளர்த்த என்னைட்டை ஸம் பந்தமற்று, அவ்வூரில் ஸம்பந்தம் தோற்றியிராபின்றது இவள் வார்த்தையிருக்கிறபடி. (க) [புலகுஷ்டயுக்யை ஸாஸ்திரம் ஸாஸ்திரம் ஸாஸ்திரம் ஸாஸ்திரம் ஸாஸ்திரம் - தர்ஷதீமம் ஸாக்யம யோத்தயாயாம் காவித்வாம் கசநாஸ்திகை ஸர்வேநராய்ச கார்யஸ்ச தர்மஸிலாஸஸஸ்யதாஃ] அ-ப-தி-இ-யிரம்-ஆண்டு-வள்ளிய-ம-று-த்து- கன்மைகளை யுண்டாக்கிப் போந்த சகாவர்த்திக்கும் இரண்டு பொரு ளுண்டாக்கப் போக்கதில்லை. ஓர் அவித்வானையாதல், வைதிக மான அர்த்தங்களை இல்லையென்பாடு ஒரு நாஸ்திகனையாதலுண்டாக்கப் போக்கதில்லை. அப்படை விட்டி லுள்ளார் "ராஜபுத்ரர்க

திருக்கலாமே "அன்பொடியிருக்கின்றான்" என்பதிற்படி யென்னென்ன; இதுக்கு மூலமென்னென்றாய்ந்து வைவர்ணயத்தையுக்கண்டி, இரண் டாலுமாகக் கண்ணமங்கைக்கு ஸந்தித்தமான திருக்கண்ணபுரத்தானையும் கண்டாராக அநித்தேனென்கிறுனென்று கருத்து. கீழையாளரென்னும், இப்படி "இவங்கு மொழியாளர்" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அவ்வூரில்த்யாதி). (வரிக்கொள்ளுகை) வரியடையே எண்ணிக்கொள்ளுகை.

இப்போது திருக்கண்ணபுரத்தை இப்படி விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர் யம் (கண்ணுக்கித்த்யாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே). (இருக்கிறபடி) யென் றது - இருக்கிறபடியாலே யென்றபடி. அவர்கள்பேச்சைப்போயே இவள் பேச்சும் இதர விஷய வைராக்ய பூர்வகம் தஜீயப்ராவண்யத்தை ஸுகிப்யீக் கிறதென்றாகருத்து.

த்து, அதுக்கவ்வருகே போகக்கடவதாக இங்ஙனையுமொரு க்ரமம் சொல்லுவது உபாஸகர்க்கு; முதலிலே ஸர்வப(ஃ)ரக்ஷாஸம் பண்ணினவர்களுக்கு இங்கே எல்லாம் புஷ்கலமாயிருக்கும்மே. கடவருகே போகாதினாலு, "கண்ணால் கண்டவளவேயுள்ளது" என்றிருக்கும்வனுக்கு அவ்வளவேயன்றிமேயுள்ளது; அப்படி இவன் ப்ரதிபத்தியில் குறைபோக்கி "இங்கே எல்லாம் குறைவற்றிருக்கும்" என்று நினைத்திருக்கும்வனுக்கு புஷ்கலமாயிருக்கும்மே. "நாம் இவ்விசையணித்தாக உகந்தருளப் பண்ணினவிடம்" என்று இவன் குறையதினைக்கில் இழக்குமித்தனை. உகந்தருளின விடத்திலே உபாதாகத்ரவ்யத்தை நிரூபித்தானாகில் மாத்ருயோநி பரீகஷ்யோ டொக்குமிமே.

(கண்ணபுரத்தம்மாளை) உகந்தருளின தேசத்திலுண்டான ஏற்றமெல்லாம் தோற்றுப்படி சிந்திற் ஸ்வாமியாயிற்று. (கண்டாள் கொலோ) ஸ்ராவணஜ்ஞாநமென்றுதோற்றியிருக்கிறதில்லை. கண்டவர்களுக்குத் தெரியுமாபோலே தேரியுமோ இவன் வார்த்தைகேட்டறிந்தகமக்கு. (கண்டாள் கொலோ) கெடுநாள் கோன்பு கோற்றுப்பெற்றதாயான முன்னே அறிந்த அம்சம் மறைக்கக்கடவநாயிருக்க, என்முன்னேஇப்படிவெளியிட்டுச்சொல்லும்போது அவ்விஷயத்திலே இப்படிஸ்க்ருத்தர்பக முண்டாயிற்றதாக வேணும். ஒருகால் கண்டால் பூர்வவாஸனையும் மறக்கும்படியான வைலக்சுண்யமுள்ளது அவ்விஷயத்துக்கேயிமே. சிலையிலங்கும்படியான பேசுசையுடையராயிருப்பார் அவ்வூரிலுள்ளார்; அப்படியே இவளுடைய பேச்சைக்கொண்டு இவன் திருக்கண்ணபுரத்திலேபுக்கு சுவரிப்பெருமானை வாக்கூதகரித்தாளாகாதே என்று சொல்லலாயிராகின்றது. அகவாயிலேரட்டமெல்லாம் வார்த்தையிலே தெரியுமிமே. திருத்தாயாராயும்பெண்பிள்ளையாயும் அதுபவிக்கிறார் ஆழ்வார்தாமேயிமே. லாருக்கும் தோற்றமெக்கு நியாமகம் (நாமித்யாதி). குறையநினைத்தால் இழக்கைக்கு உடலாவானென்னென்ன (உகந்தருளின வித்யாதி).

"கொலோ" என்று ஸம்பர்யிப்பானென்னென்ன (கெடுநாளித்யாதி).

"அதுபவித்தானோ" என்னுதே "கண்டானோ" என்றதுக்குக்கருத்து (ஒருகாலித்யாதி), வர்த்தமாக நாத்பர்யம் (சிலையித்யாதி), எத்தனைசொன்னாலும் பரபுத்தியப்ரத்யக்ஷமன்றோ? எல்லாம் தெரியப்போயோவென்ன (திருத்தாயா

கக அக பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, உ-பா, செருவரை.

ஆறுகள் பேருசிப்போகா நின்றால், வாய்க்கால்களாலும் பெருவாய்க் கால்களாலும் வாய்த்தலைகளாலும் போனாலும் பின்னையும் கடலிலே யுரும் அம்சம்விஞ்சியிருக்குமாபோலே, எல்லாருடையதசையும் தமக்கே பிறக்கிறது. இல்லையாகில் “கண்ணடித்தம்மாளைக் கனி யன்சொன்ன” என்றுதலைக்கட்டவொண்ணாதிமே. (சிலையித்யாதி) தன்பக்கலுள்ளதெல்லாம் விட்டாப்போலே, ஆசைப்பட்ட விஷயத்தி லொன்றும் விடமாட்டுகிறிலென்கிறான். உகப்பாரையும் வாய் வெருவப்பண்ணும்; உகவாதாரையும் வாய்வெருவப்பண்ணும். (க) “சங்கென்னும் சங்கரமென்னும்”. (க)

மூ.— செருவரைமுன்னுசுறுத்த சிலையன்றே
கைத்தலத்ததென்கின்றாளால்
பொருவரைமுன்போர்தொலைத்த பொன்னுழி
மற்றொருகை யென்கின்றாளால்
ஒருவரையும் நிக்னொப்பாரொப்பிலா
வென்னப்பாவென்கின்றாளால்
கருவரைபோல் பின்னுகைக்கண்ணபுரத்
தம்மாளைக்கண்டாள் கொலோ. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செருவரை	யுத்தோர்முகங்களான எதிரிகளை	கைத்தலத்தது திருக்கையில் இராபின் என்கின்றாளால்; [நது	
முன்	முன்பொரு காலத்தில்	பொரு	யுத்தம் செய்கிற
ஆசறுத்த	நிரஸித்த	வரை	மலைகளை
சிலையன்றே	தலைவன்றே	முன்பு	முன்னே

ரித்யாதி), ஒருவர்க்கே இரண்டவஸ்தையுமானால் “அதிமாத்ரப்ராவண்ய மாகாது” என்கிற திருத்தாயாரானபடியாலே பகவத்ப்ராவண்யம் மட்டமாகா தோவென்ன (ஆறுகளித்யாதி). இப்படி கொள்ளாதே திருத்தாயாரை ஒரு பாகவதராக ஸ்வாபதேசம் சொன்னால் குற்றமென்னென்ன (இல்லையாகிலித் யாதி). பெண்பின்னையின் ப்ராவண்யமே விந்ருவியிருக்கு மென்கைக்கு நியா மகமெதென்ன; முதலடியிலே காணலாமென்று அத்கையெடுத்துக் கருத்த ருளிச் செய்கிறார் (சிலையித்யாதி). விடமாட்டாமையை எந்ருஷ்டாந்தம் உபபாதித்து ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (உகவாதாரையுமித்யாதி). (உகவாதார்) ராவணாதிகள், ... (க)

சூர்	ஒருநாலத்தில்	ஒப்பிலா	உயமாந ரலிதனான
துலைத்த	அழித்த	என்னப்பா	எனக்குள்வாயியான
பொன்	அழகிதான		ஊன!
சூழி	திருவாழியானது		என்கின்றானால்;
மற்றொருகை	வேறொரு திருக்கை	கரு	கராத்த
	யில் இராநின்றது	வரைபோல்	அஞ்ஞானகிரிபோலே
	என்கின்றானால்;	நின்றானே	(ஸூயைனாய் கண்ணுக்
ஒருவகையும்	ஒருவரும்		கிலக்காய்) நிற்கின்ற
நின்	உனக்கு [யால்]		கண்ணபுரத்தம்மாளைக் கண்டான்
ஒப்பார்	ஸத்ருராகாரர் (ஆகை)		பொலோ. (உ)

ஸ்பா.—இரண்டாம்பாட்டு. (செருவரை முன்னொசுறுத்த கிலையன் றோ கைத்தலத்த தென்கின்றானால்) ஒருநாள்காண்டுகிட்ட என்னை நித்யாறுபவம் பண்ணிவைக்க வேண்டாவோ? அது செய்யாதொழி கைக்கு ஹேது - கையிலது விரோதிநிரலகத்தாக்குப் பரிசுமல்லா மையோ வென்கிறான். பிராட்டியோட்டை ஸம்ஸீலைஷத்துக்கு ப்ரதிபந்தகரான சாவனாநிதனைநிரலித்தஸ்ரீசார்சுமன்றோகையிலே யிருக்கிறது; அது என்னைக்கட்டிக்கொள்ளுகைக்குப் பரிசுமா காதொ? என்னுடையப்ராப்திப்ரதிபந்தகமையோ? இங்மனே ஒரு வக்கிடந்துபோவது; என்னுநின்றான். செருவருண்டு-செருச்செய்

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (செருவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே திய்யா யுதங்களை ஆபரணங்களாக எண்ணி வாய்வெருவினபடி சொல்லிற்று. இப் படி பாம்போக்கயனானவன் காராமகண்டு நம்பக்கல் ப்ரபலப்ரதிபந்தகங்க ளுண்டாகவேனுமென்று விசாரித்து இவற்றைய்பொக்குகைக்குத்தன்கையில் ஓன்றும் காணாமையாலே அவன்வையிலே உண்டாகவேனுமென்று பார்த் தான். "ஆபரணங்களாகத் தோற்றினவைதானே ஆயுதங்களுமாகவிருந்தன, இவை கையிலிருக்கவும் காள் கிட்டாதிருப்பானென்" என்று உடைகுலைப் படாநின்றனென்கின்றானென்று ஸங்கதி.

இதுதன்னைத் தாத்தபயகதமுகேச ஸதிப்பிக்கிரூர் (ஒருநாலித்யாதி). ஆயுதாந்தரங்களிருக்கமுந்துறகிலையின் விரோதிநிலர்த்தகத்வத்தைச்சொன் னது - பிராட்டிக்கு உதவினதாயையாலே என்னுமிடம் தோற்ற விவரிக்கி ளார் (பிராட்டியித்யாதி). "இராக்கதரை" என்னுதே, "செருவரை" என்

ககஅஅ பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, உ-பா, செருவரை.

வார். (க) [ஊடாசுவஸ்யம் - யுதிராமவத்தயம்] யுத்தத்திலெதிரிட்டு வெல்லவொண்ணாது, அதுதயித்துக் கால்கட்டி வெல்லில் வெல்லு மத்தனை. (உ) ஊடாசுவஸ்யம் - த்விதாபந்த்யேயமப் யேவம் நகமேயம்" என்று ப்ராதிசுல்யத்திலே முத்திர நின்றவர்கள், அவர்களை. (ஆசயத்த) யுத்தய்களை நிவர்த்திப்பித்த. "நமக்கோர் எதிருண்டாய்ப்போரப் பெறுவதுகாண்" என்று திரிந்த பையல் களை, வேறோரிடத்தில் "நாங்கள் எதிரிகள்" என்று நிலலாதபடி அவர்களை வாஸஸையோடே போக்கின சிலையன்றே கைத்தலத்தது. இதுதான் கடக்கவிருந்து எடுத்துக்கொண்டவர. வேண்டுவதாய் நான்! ஆறியிருக்கிறேனோ? அதுகையிலேயிருக்க நான் இப்படிப்பட வேண்டுகிற நேமதுவென்? அழகுக்கோ கையில் பிடித்திருக்கிறது; விரோதிகளை நிரஸிக்கைக்கன்றோ? என்னுகின்றான். (கூ) [ந்நக்யம் க்நக்யம் - ததூர்ப்பூஷணயமே] என்றாரிதே இளையபெருமாள். ஆபா த்பாதிதியில் "அழகுக்கு உடல்" என்றே இருக்கையாலே "வீரத் துக்கு உடலன்று" என்றிருந்திரோ என்றாரிதே. பின்னை திருக் கண்ணபுரத்ததாயர், விரோதிவர்க்கம் கூடிக்கொண்டு அறமிசைத்த வாதே "செருவரைமுன் ஆசயத்தசிலையன்றே கைத்தலத்தது" என்று விண்ணப்பம்செய்ய, ஒருகூணத்திலே முடிக்கிறேமென்று அருளிச் செய்தார்.

(பொருவரையித்யாதி) "இக்கைக்கு வில்லானால் மற்றைக் கை ஒழிந்திருந்தது" என்று நான் ஆறியிருக்கிறேனோ? ப்ரணயிநிகளு டைய விரோதியைப்போக்கி கோக்குமதுவேயாய்த்தான் ஆறி யிருக்கிறேனோ? நாட்டுக்காக வந்த நலிவைப் போக்கின துவையில் லையாவெனக்கு என்கின்றான். சிறகெழுந்து பொருதுகொடு திரி

றதுக்கு ப்ரமணபூர்வம் தாத்தயம் (யுதித்யாதி). "அன்றே" என்ற ஸ்வரத்தால் னுகிதமான ஆபாணத்வாகாரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி யரு ளிச் செய்கிறார் (அழகுக்கித்யாதி). "அன்றே" என்ற மாத்ரத்திலே இவன் கார்யம் செய்யுமோவென்ன ஓரைதிவ்யமருளிச்செய்கிறார் (பின்னையித்யாதி).

பிராட்டியைப்போலே ப்ரணயம் உனக்குண்டோவென்னும்சகையிலே "பொருவரை இத்யாதி" என்று திருவுள்ளம்பற்றி தாத்தயமருளிச் செய் கிறார் (ப்ரணயிந் இத்யாதி). (அருகாழி) முத்ராமோதிரம். குவலயாபீட

(க) ரா-ஸா-ரு-ச-சு. (உ) ரா-யு-க-க-க. (கூ) ரா-அயோ-உ-உ-உ.

ஈற மலைகளைப் பண்டியுத்தத்திலே முடித்த அழகிய திருவாழி யன்றோ மற்றைக்கையிலெடுத்திருக்கிறது. முன்பொரு காலத்திலே பர்வதங்களைடையச் சிறகெழுந்து ஓரோப்ரதேசங்களிலே பறந்து வந்திருந்தவாறே அவ்வோவிடங்கள் நரிக்ருமாய், அதனை, பெரு மாளுக்கு இளையபெருமான் ப்ரதிபந்தகம் அயுத்துக் கொடுக்குமா போலே, இக்கரணுக்குத் தம்பியாய் உபேந்தா மூர்த்தியாய் வளர்க் தருளுகிற காலத்திலே அவற்றின் பக்கங்களைத் திருவாழியையிட் டிச்சேதித்தானாகச் சொல்லக் கடவதிறே. (பொன்னாழி) அழகுக் குப் பரிசுமானத்துதைக் கொண்டாயிற்றுத் திண்ணிய மலைகளினு டைய சிறகுக்களை அயுத்தது. அன்றியே "பொருவரை" என்று குவலயார்பிடமாய் அதனைக்கதுப்பிலே மலங்கப் புடைத்தபோதை கையும் அயுகாழியுமாயிருந்தவிருப்பைச்சொல்லவுமாம். (க) "புகர்ச் செம்முகத்தகனிநட்ட பொன்னாழிக்கை யென்னம்மான்" என் னக்கடவதிறே. சிலருடைய நிர்ப்பந்தத்தாலே திருவாழியை மறைத்தானித்தனை போக்கி, கையில் திருவாழி ஒழிந்தன்றிறே யிருப்பது. (உ) "ஔநுநுநுநுநுநுநு-ஆத்மாநம்மாநுஷம்மயே" என்று சூழ்த்துக்கொடுத்த அவதாரத்திலும் பெரியதிருவடிவந்து கார்யம் செய்து போனானிறே. இவன் மறைக்கப் பார்த்தாலும் (ஊ) "ஔநுநுநுநுநுநு-ஸ்வயமாருரோஹ" என்றுவந்துஏறுநிற்குமிதே.

(ஒருவரையுமித்யாதி) மற்றேதேனுக்கும் ஒப்புண்டானாலும் வீரவாசிக்கு உன்னோடு ஒப்பாரில்லாதவனே!. கையிலே ஸர்ஸாரங்க த்தையும் திருவாழியையும் தரித்தால் இவனே ஸர்வாதிகனென்று தோற்றியிருக்குமாயிற்று. உனக்கு ஒப்பொருவரில்லாமையாலே உபமாநரஹிதனவனே!. (என்னப்பா) ஸர்வாதிகனுய் "அரியன்" நிரஸைதசையிலே திருவாழியாழ்வானிருக்க ஸம்பாவரைபுண்டோ வென்று யோஜநாந்தரம் (சிலரித்யாதி).

ஐகாரம் அல்யயமாய், "நின்னொப்பாரொருவருமொப்பிலா" என்றக் வயித்து சில ஆகாரத்தில் ஒத்தாராகிலும், இவற்றில் ஒப்பிலா வென்றத்த மருளிச் செய்கிறார் (மற்றித்யாதி). "ஒருவரும் நின்னொப்பார் - உனக்கு ஸத்ருஸாராகார்; ஆகையாலே ஸர்வப்ரகாரத்திலுமொப்பிலா" என்றத்தாக் தாததை தாத்பர்ய கதநமுதேக வருளிச்செய்கிறார் (கையிலித்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே).

என்று கைவாங்கவேண்டாதபடி. நிருபாநிக ஸர்வவித பக்துவாயுள்
ளவனே!. காட்டில் கையில் ஆயுதம் பிடித்தவர்களையெல்லாம்
உகவார்களிறே. எனக்கு நிருபாநிக பக்துவாயுள்ளவனே என்னு
தின்னான். கையும் திய்யாயுதங்களுமாய், பண்ணின உபகாரம்
இன்னவனவென்று பரிச்சேதிக்கலாயிருக்கிறதோ? நிருபாநிக பக்து
வென்று தோற்றியன்றோ செயலிருக்கிறது.

(கருவரைபோல் தின்னான) இக்கூப்பிடுமுன்பே தனக்குண்
டென்னுமிடம் தோற்ற தின்னானுயிற்று. தன்னை உபகரிக்கைக்குத்
தான் முற்பாடனாய் அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய் வந்துகிற்கிறபடி. (கரு
வரை) அஞ்சுகிரிபோலையாயிற்று கண்ணுக்கு விஷயமானபிரது
இருக்கிறபடி. (தின்னான) வந்து காண்பார் தாழ்வேயாம்ப்படி. தன்
னைக் குறைவாயத்துக்கொடுக்கிறவனை. (கண்ணபுரத்தம்மாளை)
கருவரைபோலே இருக்குமது ஸ்ரீவைகுண்டத்திலுமுண்டிறே.
அவ்வளவன்றிக்கே திருக்கண்ணபுரத்திலேவந்து ஸ்ரீலபனான ஸர்
வேஸ்வரனை. (கண்டாள் கொலோ) ஸ்ரீலணமாதரத்திலே
பர்யவலிக்கை யன்றிக்கே அவ்வடிவிலே கண்ணவத்தாள்போலே
யிருந்தது. (கண்டாள்) அவன் அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் கிற்கையே
யன்றிக்கே இவனும் ஆபி (டி) முக்கியம் பண்ணப்பெற்றது. வழி
வழியும் ஓளதார்யம் தோற்ற தின்றநிலையினும்போலே காணும்
இவள் கண்விழித்தது. (உ)

மு.— துன்னுமாமணி முடிமேல் துழாயலங்கல்

தோன்றுமாலென்கின்றானால்
யின்னுமாமணி மகரகுண்டவங்கள்
வில்வி கமென்கின்றானால்
பொன்னின்மாமணியார மணியாகத்
திலங்குமாலென்கின்றானால்
கன்னிமாமதின்புடைசூழ் கண்ணபுரத்
தம்மாளைக்கண்டாள் கொலோ.

(க)

“தின்னான” என்னையாலே பரமபதத்திலிருந்து வந்து இவன் முன்னே
நின்றமைதோற்றுகையாலே, இப்படி வருகைக்கு மூலம் இவனைப்பெருமை
யாகையாலே, அத்தானுண்டான கூப்பிடுண்டென்று தோற்றும் என்று
விஷயிற்று அருளிச் செய்தார் (இக்கூப்பிடித்தயாதி வாக்ய த்வயத்தாலே).
(ஓளதார்யம்) தன்னைக்கொடுக்கை, (உ)

பநம்.	உரை.	பநம்.	உரை.
துன்னு	நெருங்கியிருப்பதாய்,	பொன்னில்	பொன்னாலே செய்யப்
மா	ஸ்ரேஷ்டமான		பட்ட
மணி	ரத்நங்கனாலே (அலங் கருதமான)	மா	ஸ்ரேஷ்டங்களான
முடிமேல்	திருவயிலேகத்தின் மேலே (சாத்தின)	மணி	ரத்நங்கள் அழுத்திய
துழாயலங்கல்	திருத்தாழாய் மாலை யானது	ஆரம்	ஹாரமானது
தோன்றுமால்	தோன்றுகின்றது	அணி	(அவ்வாரத்தனக்கும்) ஆபரணமாயிருக்
	• என்கின்றனரால்;	ஆகத்து	திருமார்வில் [இற
மின்னு	ப்ரகாசிப்பதாய்	இலங்குமால்	விளங்காநின்றது
மா	ஸ்ரேஷ்டமான		என்கின்றனரால்;
மணி	ரத்நங்கள் அழுத்திய	கன்னி	அழிவில்லாத
மகாகுண்டலங் கள்	திருமகரகுண்டலங் கள்	மா	ஒருவராலும் அழிக்க வொண்ணாத பெரு மைபயமுடைய
வில்	ஒளிவய	மதிள்	திருமதிளாலே
வீசம்	வீசாநின்றதுகள் என்கின்றனரால்;	புடை	பக்கங்களிலே
		குழ்	குழப்பட்ட
		கண்ணபுரத்தம்மாளைக் கண்டாள்	கொலோ, (௩)

அவ.— முன்னும்பாட்டு. இத்தனை அதிமாத்ர ப்ராவண்ய
மாகாதுகாண், எல்லாம் செய்தாலும் நாங்கள் சொல்லுகிற ஓயித
வசநத்தை நீ கேட்கவேணுங்காணென்று நீங்கள் சொன்னால், அவ
னுடைய ஆபரணசோபை, கண்களுக்கு முற்படா நின்றது. உங்கள்
வார்த்தை செவிப்படுகிற இத்தை நாங்கேட்கவோ, கண்ணுக்கிலக்
கான அவனழகிலே துவக்குண்ணவோ என்னுகின்றாள். †(சேஷித்வ
ஸூசகமாயிருக்கவோ என்னுகின்றாள்).

அந.— முன்னும்பாட்டு. (துன்னுமாமணியித்யாதி) ஸங்கதி யருளிச்
செய்திருர் (இத்தனையித்யாதி). (இத்தனை) என்றது - "சிலையன்றே கைத்
தலத்தது" என்று வெறுக்கும்படியான என்கை. "தோன்றுமால்"
என்றும், "வில்வீசம்" என்றும், * அணியாகத்திலங்கும்" என்று மிருக்கை
யாலே கீழ்ப்பாட்டில் "சிலையன்றே கைத்தலத்தது" என்று வெறுக்க அஞ்சி
அவன் முன்வந்தானாக பா (ஓ) வகாப்பாக்ஷம் பிறத்திருக்கத் தாய் முதலான
ரும் நியேஷிக்க, நான் ஏதுக்காகவென்று விஷாதப்படுகிறெனென்றுகருத்து. *

† குண்டலிதம் க்வாசிதகம்.

தது. ஆபரணம் மிகையானமார்பு. “வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி
வழிக்கும்படி ஆபரணத்துக்காபரணமான திருமார்பிலே, ஆபரணங்
களும் மீரிகெளஸ்துபமும்விளங்காநின்றது” என்னுந்நான். (சன்னி
யித்யாதி) சேமித்துவைத்த வஸ்துவை இவள் ஒருத்தியுமே அறிந்து
கொண்டாள்போலே யிருந்தது. உள்ளிருக்கிற வஸ்துவின் சீர்
மைக்குத் தக்கபடி அரணுகப்போரும்படியிருப்பதாய் ஒருவரா
லும் அழிக்க வொண்ணாதபடியான பெருமையையுடைய மதினாலே
சூழப்பட்ட திருக்கண்ணபுரத்திலே வந்து ஸந்திவீதனானவனைக்
கண்டாள்போலே யிருந்தது. (ங)

மு. — தாராயதன் துளபவண்டுமுத

வரைமார்பினென்கின்றானால்
போரணைக்கொம்பொசித்தபுட்பாக
னென்னம்மா என்கின்றானால்
ஆரணம் காண்மின்களம்பவளம்
வாயவனுக்கென்கின்றானால்
கார்வானம்நின்றதிரும் கண்ணபுரத்
தம்மாணைக்கண்டாள் கொலோ. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தார்	சூத்த	போர்	யுத்தோர்க்குமான
ஆய	கல்லதான	ஆனை	(குலையாபீடமென் கிற) யானையினு டய
தன்	குளிர்க்கிருந்துள்ள	கொம்பு	தந்தங்களை
துளபம்	திருத்துழாய் மாலே யிலே (படிந்த)	ஒசித்த	பறித்தவனாய்,
வண்டு	வண்டானது	புள்	பெரிய திருவடியின் மேல் ஏறி
உழுத	உழாநின்ற [மான	பாகன்	கடந்தாநின்ற
வரை	மலே போல் (தருட	என்	ஏனக்கு
மார்பன்	திருமார்பையுடைய வன்	ஆம்மான்	ஸ்வாமியானவன்
	என்கின்றானால்;		

(ஆபரணயித்யாதி). அணிபதத்தில் மூன்றந்தத்தையும் அதுவதித்துக்
கொண்டு பொன்னினாரும் மாமணியுமென்றவயித்து அர்த்தாந்தரம்
(வெறும்புறத்திலேயித்யாதி). (திருமார்பிலே) என்றது - திருதிருக்குழ
மார்வுலே வென்றபடி. (ங)

ஆரணம்	என்சின்ருளால்; (எனக்கு ஹிதம் சொல்லி விலக்கு கிற நீங்கள்) யாரா	வாய் கார் வானம் ரின்று அதிரும் [க்கு]	திருவதரமிரா லின்றது என்சின்ருளால்; கறுத்த மேகமானது [து சித்யவாஸமாய் இருந் கோலிக்கும் படியான கண்ணபுரத்தம்மாளைக் கண்டாள் கொலோ. (ச)
காண்மின்கள் அவனுக்கு அம் பவளம்	பாருக்கொள் [கிலும் அந்த ஏம்பெருகாணு அழகிய [க்கு] பவளம்போலே		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (தாராயலித்யாதி) பூந்துத்தழைத்துச் செவ்வியையுடைத்தாய் குளிர்ந்திருந்துள்ள திருத்துழாய்மாலையிலே படிந்த வண்டானது, அத்திருத்துழாயில் மதுவானது புறப்பட்டு வண்டலிட்டுக்கிடந்த வரைபோன்ற மாற்பிலே உழாநின்றதென்னு நின்றுள். இம்முலைகளைக்கொடுப்புக்கு நடலாம்படிசேதுசெய்து கிடக்குமாயிற்று மாற்பு; ஆர் ஆசைப்பட்டுப்பெறுதேயிருக்கிறதை ஆர்பெறுகிறுளென்னுநின்றுள். (பொயாணையித்யாதி). யுத்தேதார்ப்புகமான குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை அநாயாலேகப் பறித்து, அச்செயலாலே என்னை அர்யாரஹையாக்கினவென்னுநின்றுள். (ச) “புஷ்டி: கரீழம் - ஸக்க்யம் பஸ்யத” என்றவர்க

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (தாராயலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே உருவு வெளிப்பாட்டாலே கண்ணுக்குத் தோற்றுமோ வென்று அவளை மீளவும் அலைக்க, அவர்களுக்கும் காட்டாநின்றுளென்று ஸக்கதி.

“தார்” பூவுடைத்தாய், “ஆய” கல்லதான, “தன்னைபம்” என்று பிரித்தருளிச் செய்கிறார் (பூத்தித்யாதி). “வண்டுமுத” என்றத்தாலே தனக்கு ஸம்ஸலேஷித்துக்கு உபயுத்தமானவென்றொரு தார்பர்யமருளிச் செய்து, வெறுப்பாகத் தாந்பர்யாந்தரம் (ஆரித்யாதி), களிற்று தருபுணர்ச்சியிலே அகப்பட்டமை சொல்லுகிறுளென்று அருளிச் செய்கிறார் (யுத்தேத்யாதி). ஆனைகையில் நின்றும் தன்னைப் பிழைப்பித்த உபகாரத்துக்குத் தோற்று, ஸம்ஸலேஷிக்கை களிற்றுதருபுணர்ச்சியாகிலும், களிற்றின்கையில் அவனகப்படப்புகில் செய்வதென்னென்று தனக்கு ப்ராணஸம்ஸரயம் வந்தத்தை நிவர்த்திப்பித்தபடிக்குத் தோற்றுப்புணர்ந்தாளாகையாலே இங்ஙவன் “சொல்லலாமென்றுகருத்து.

ளிலே ஒருத்திபோலே காணுமிவள். பெரியதிருவடிமுதுகிலே யிருந்து, இருப்பைக்காட்டி என்னை எனக்கு உரியேனாகாதபடி பண்ணினவள்.

(ஆராணங்காண்மின்கள்) ஓரிதம் சொல்லி விலக்குகிறீங்களும் பாருங்கோள். அழகிய பவளம்போலேயிருந்துள்ள திருவதரத் தைக் கண்டார்க்கு விட்டுப்போகலாயிருந்ததோ? (கார்வான மித் யாதி) கார்காலத்திலே மேகமானது நின்று கோலியாகிற்றுமா யிற்று. (௧) “ஓஹிஹிஹிஹி - ஓகமேகஸ்வரம்” என்கிறதற்கு ஸ்மா ரகமாயிருக்கை. “ஓஹிஹிஹிஹி-மேகோதயம்” என்னும்படியே எப் போதும் வர்ஷாவாய், ஆகாசம் அதிராநின்ற திருக்கண்ணபுரத்தம் மாணை. (கண்டார்கொலோ) உக்திமாத்தரத்தில் மீளாதே அவ் விஷயத்தைக்கண்டு அதுபவித்தாளென்றுதோற்றியிராநின்றது. (௪)

மு.— அடித்தலமும் தாமரையே அங்கைகளும்
 பங்கயமே பென்கின்றாளால்
 முடித்தலமும் பொற்பூணுமென்கொஞ்சந்
 துள்ளகலாதென்கின்றாளால்
 வடித்தலமும் மலரவளோ வரையாகத்
 துள்ளிருப்பாளென்கின்றாளால்
 கடிக்கமலம் கன்னுருக்கும் கண்ணபுரத்
 தம்மாணைக் கண்டார்கொலோ. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அடி	திருவடிகளுடைய	பங்கயமே	தாமரைபோலிராநின்
தலமும்	ப்ரதேசமும்		றதுகள்
தாமரையே	தாமரைபோல் போக்		என்கின்றாளால்;
	ய (ஈ ^௬ ஈ ^௭) மாய்	முடி	திருவடிகளைக்கத்தினு
	இராநின்றது,		டைய
அம்	அழகிதான	தலமும்	ப்ரதேசமும் (அதிலே
கைகளும்	திருக்கைகளும்		காத்தக்கடலதான)

திருக்கண்ணபுரத்தை “கார்வானமின்றதிரும்” என்று விசேஷித்த வளுக்கு உட்கருத்து, தன் பெண்பிள்ளை மேகம்பீரமான அவனுத்தியிலே ஈடுபடுமென்கையென்று விவக்ஷித்து அருளிச் செய்கிறார் (ஓகமேகஇத்யாதி). திதுக்கு முன்னே “அது” என்று கூட்டுவது. “அதிரும்” என்றவர்த்தகா கார்த்தம் (மேகோதய இத்யாதி). (௬)

கககக பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, இ-பா, அடித்தலமும்.

பொற்புணும்	திருவாபரணமும் [எ]	வரை	மலைபோல்விசாலமான
என்	என்னுடைய	ஆசத்து	(எம்பெருமான்) திரு
சொஞ்சத்து	மனநினுடைய [தும்		மார்வினுடைய
உன்	உன்பரதேசத்தினின்	உன்	மத்தயத்திலே
அகலாது	பிரித்திலில்லை	இருப்பான்	வாமை செய்கிறார்
	என்கின்றானால்;		என்கின்றானால்;
வடி	கடமையாய்	கன்	மதுவை
தடம்	விசாலமான	உருக்கும்	ப்ராவலியாதிப்பதாய்
கண்மலர்	மலர் போன்ற திருக்	சடி	பரிமளிதமான [கிற
	கண்களையுடைய	கமலம்	பங்கயங்கள் வர்த்திக்
அவனோ	அந்த பெரியபிராட்டி	கண்ணபிரத்தம்மானக்	கண்டரீள்
	யாரன்றோ		கொளோ. (டு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அடித்தலமித்யாதி) நம்முடைய உத்தேசமும் நிரதிகமபோக்யமாயிராநின்றது. (அக்கைகளும் பங்கயமே) அத்திருவடிகளிலே தோற்று விழுந்தவர்களை எடுத் தணைக்கும் கைகளும் தாமரைபோலே யிராநின்றது யென்னுநின் றான். (முடித்தலமித்யாதி) அணைத்தபோதை வ்யர்ஸத்திலே துவக்குண்டு மேல்கொக்கிப் பார்த்தபோது இது ப்ராப்தவிஷய மென்று தோற்றும்படியிருக்கிற திருவடிகளேகமும், அதிலே சாத் தக்கடவ திருவாபரணமும் என்னைஞ்சைவிட்டுப் போகிறதில்லை யென்னுநின்றான்; “எல்லாம் செய்தாலும் இத்தனை அதிமாத்தர ப்ரா

அந்.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அடித்தலமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் “ஆரணங் காண்மின்கள்” என்று பாட்டச் செய்தேயும், அவர்களுக்கு உருவு வெளிப் பாடில்லாமையாலே, தங்கள் வார்த்தை இவள் செஞ்சில் படுப்படி சொல்லப் புக, இப்பெண்பிள்ளை அடிதுடங்கி முடியளவும்கண்டு உங்களுக்குத்தோற்ற மையாலே இங்ஙனே சொல்லி ஆலோசித்தோள், என்னைஞ்சில் அவன் வடிவு அரணவில்லை யென்கிறுமென்று ஸங்கதி.

“அடித்தலமும்” என்ற ச(ஈ) காரத்துக்குக் கருத்து (நம்முடைய வித்யாதி). “கைகளும்” என்ற ச(ஈ)காரத்துக்கு ப்ராதாந்யமர்த்தமாய், அந்நையருளிச் செய்கிறார் (அத்திருவடிகளிட்யாதி). “என்னைஞ்சத்துள் அகலாது” என்றது கேரே உத்தரமாகையாலே கீழ்ப்பாட்டிற்கும், இதுக்கு கீழ்ப்பாட்டான ஸங்கதிதன்னை இங்கே ஸங்கதிப்பிக்கிறார் (எல்லாமித்யாதி). கீழ் பதத்தோடு இப்பதத்துக்கு ஸங்கதி என்னவாமாம்.

வண்யமாகா துகான்” என்று நாங்கள் சொல்லுகிற இத்தை நெஞ்சிலே கொள்ளவேணுங்காணென்பர்களே. நீங்கள் சொல்லுகிற வார்த்தை நெஞ்சிலே படுவது இவை என் நெஞ்சைவிட்டு அகலிவன்றோ.

(வடித்தடங்கணீத்யாதி) மார்புக்காபரணம் - பிராட்டிபோலே காணும். சேர்ப்பாரும் அருதேயிருக்க, நான் எத்தைச்சொல்லி அகலுவது என்னுந்நீங்கள். எனக்குப் பற்றாசாரூர் இருக்க, நான் என்ன கண்ணழிவு சொல்லிக் கடக்கப்போவது. ஓராரும் ஒரு நோக்கும்நோய், போ(ஈ)த்தாக்களளவன்றிக்கேயிருக்கிற கண்ணையுடைய என் ஸ்வாமியியன்றோ திருமார்விலே யிருக்கிறார். அங்கு என்நீயே அவன் ப்ரணயதாரையில் ஸ்ரோத்ரியனல்லென்று நான் ஆறியிருக்கிறேனோ? போக்யதையில்லாமையோ? ப்ராப்தனல்லாமையோ? சேர்ப்பாரில்லாமையோ? நான் எத்தைச்சொல்லி அகலுவது. (கடிக்கமல மித்யாதி) பரிமள ப்ரகரமாயிருந்துள்ள புஷ்பமானது மதுவை ப்ரவஹிராநிற்சுமாயிற்று. மதுபாகம்பண்ண விருந்த வண்டுகளுக்கு ப்ரயோஜனமில்லாத படியாகவும், ஆஸ்ரயம் பொறுதபடியாலும், மதுவை உகாநிற்கும். அல்லூரில் தாமரையில் படிந்த வண்டுகளால், அதில் மது வற்றப் பருகப்போகாதென்கை. (கண்ணபுரத்தம்மாணக் கண்டாங்கொலோ) அல்லூரில் பதார்த்தங்கள் போ(ஈ)த்தாக்களளவல்லாதபடி போக்யதை விஞ்சியாயிற்றுப்பது. அப்படி நிரதிசயபோக்யான இவனை, இவன் அதுபலித்துச் சொல்லுகிறான்போலே யிருந்தது. (10)

மூ.— பேராயிரமூடைய போளன்

போளனென்கின்றாளால்

* ஏரர்கனமகரகுண்டலத்த

• னெண்டேதாளனென்கின்றாளால்

“பொற்பூண்” என்ற ஆபரணச்சேர்த்திக்குச்சேர ஒருதாத்தபர்யம் (மார்வுத்தியாதி). தாத்தபர்யந்தரம் (சேர்ப்பாரித்யாதி வாக்யத்யமும்). மூன்றாம் தாத்தபர்யம் (அங்கனன்றிக்கேயித்யாதி). இரண்டாம் தாத்தபர்யமே முக்கியமென்னுமிடம் தோற்ற மூன்றடிக்கும் தொகுத்துத் தாத்தபர்யம் (போக்யதையித்யாதி). கமலங்களில் மது பெருகின போதைக்கு வண்டுகளில்லையோ வென்ற (மதுவித்யாதி). வண்டுகள் மதுபாகம் பண்ணி த்ருப்தியடைகையாலே இதுக்கு வேண்டுவதில்லையென்று தோற்றும்படி ப்ரவஹிக்குமென்று கருத்து. ... (10)

நீரார்மழைமுனிலே நீள்வரையே
 யொக்குமாலென்கின்றனால்
 காரார் வயல்மருவும் கண்ணபுரத்
 தம்மாளைக் கண்டாள் கொலோ,

(சு)

பநி.	உரை.	பநி.	உரை.
ஆயிரம்	ஆயிரமான		என்கின்றனால்;
பேர்	திருகாமங்களை	நீர்	ஈலத்தினால்
உடைய	உடையனானதானால்	ஆர்	நிறைந்த
பேரானன்	பெருமையை யுடைய	மழைமுனிலே	காணமேகமும்,
பேரானன்	பெரியோன்	நீள்	நீண்ட
	என்கின்றனால்;	வரையே	அஞ்ஞகமையும் -
எர்	அழகானது	ஒக்குமால்	ஸத்ருபமாகா நின்ற
ஆர்	நிறைந்திருந்துள்ள		எம்பேருயான்
கன	ரத்தங்களாலே சமைக்	கார்	சைல்யத்தால்
	கப்பட்ட	ஆர்	நிறைந்த
மகாருண்டலத்திருமகர	குண்டலங்	வயல்	பயிர்களாலே
தன்	களை யுடையனும்,	மருவும்	சூழப்பட்ட
எண்டோளன்	எட்டித் திருத்தோள்க	கண்ணபுரத்தம்மாளைக்	கண்டாள்
	ளை யுடையவன்		கொலோ. (சு)

வ்யா.— ஆறும்பாட்டு. (பேராயிரமியாதி) குணசேவ்ந்திதம்
 கருக்கு வாசகமான ஆயிரம் திருகாமங்களை யுடையவன். (பேரா
 ளன்) (ச) “சீசீநாசுநகாநாநி - தேவோகாமஸதறஸ்ரவாந்” (உ)
 “பேராயிரங்கொண்டதோர் பிடுடையன்-காராயணன்” (க) “நாமம்
 பலசொல்லி காராயணவென்று” “பால்புகவுடையவன்” என்னுமா

அநு.— ஆறும்பாட்டு. (பேரித்யாதி) இப்பெண்பிள்ளை தங்கள் சொல்
 கேளாதேயிருந்தபடியாலே இனி என்கென்று விசாரித்து, “உன்னை துப்படி
 யிச்சேற்றினவன்பேர் சொல்லிக்காணாய்” என்று கேட்க, “நான் ஒருபேராகி
 விதே சொல்லுவது” என்றுகொண்டி, முன்பதபலித்த அம்சத்தையெல்லாம்
 வாய் வெருவாநின்றனென்கிருனென்று ணங்கதி.

ஆயிரம்பேருடையனாகையாலே “பேரானன்” என்று விவகரித்து பல
 ப்ரமாணங்கள் (தேவனுத்யாதி). இரண்டாம் பேரானனென்றதுக்கு ஸ்வா

(ச) பாச-ஸபா-ந-அ-கச. (உ) தி-வாய்-க-ந-க. (க) ந-திருவ-அ.

போலே (கு) "நாமம்பலவுமுடை நாரான்" இந்த ஆயிரந்திருநாமங்
களை யுடையனாகையால்வந்த பெருமையையுடையவன். (பேராளன்)
பெரியதிலே பெரியது கூடித்தரித்தனை. அத்திருநாமங்கள் தானும்
அவன் பக்கலிலே புதுருகையாலே நிறம் பெற்றன என்னு நின்றான்.
"பேராளன்" என்று அவன்-திருநாமா திகளால் பரிச்சேதிக்கவொண்
னாதபடி அபரிச்சேத்யஸ்வபாவனுனவென்னுமாம். அன்றிக்கே,
(பேராளன் பேராளன்) பெரியோன் பெரியோன் என்னுநின்றான்.
(ஏராரித்யாதி) நாமந்வாரா சொல்லும் ஸ்வரூபமிருக்கிறபடி
சொல்லுகிறது. மூன்பு அதுபலித்த அழகுகள் பின் காட்டுகிறபடி.
அழகு நிறைந்திருந்துள்ள ரக்கங்களாலே சமைக்கப்பட்ட திருமகர
குண்டலங்களை யுடையனும், அவைவந்து அலைவையறியாதின்றள்ள
தோள்களெட்டையு முடையனென்னு நின்றான். (எண்டோளன்)
• திருத்தோள்கள் நாலாயிருக்க ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களைத் தரித்தாப்
போலேயும், நாலுதோளாயிருக்கச்செய்தே, ஆயிரத்தோள்போலே
வ்யாபரித்துக்கடலைக்கடைந்தாப்போலேயும் நாலாயிருக்கச்செய்தே
"எண்டோள்" என்கிறுள்ளென்றபடி.

(கீரார் மழை முகிலித்யாதி) உபமாநம் கதிர் பெருக்கவேண்டி
யிருக்கிறபடி. கடலைக் கழுத்தெகட்டளையாகப் பருகின மேகம்
போலவும், அஞ்ஜுகிரிபோலேயுமிருக்கிற வடிவையுடையவென்னு
நின்றான். ஸ்ராமஹாரதையும் அபரிச்சேத்யதையும் இரண்டையும் சொல்
லுகிறது. (காரார் வயலித்யாதி) எங்குமொக்கப் பயிர்மாறுமை
யாலே கறுத்த நிறத்தையுடைத்தான வயலாலே சூழப்பட்ட கரு
வடைந்த பயிராகையாலே, எங்குமொக்கக் கறுத்தபடியே யிருக்கு
மாயிற்று. முத்தர் என்றுமொக்க பஞ்சவிம்ஸதி வர்ஷிகராயிரு

பாவிசமான பெருமையுடையவென்றந்தமாய் இப்படி விசேஷித்ததுக்குக்
கருத்தருளிச்செய்கிறார் (பெரியதிலித்யாதி). விவரணம் (அத்திருநாமங்களித்
யாதி). சந்தார்த்தம் (பேராளன் என்று இத்யாதி). ஆதரத்தால்த்விருத்தியென்
கிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). "ஓக்குமால்" என்னுமளவுக்கும் தாத்பர்யமருளிச்
செய்கிறார் (நாமேத்யாதி). தாத்பர்யாந்தரம் (மூன்பித்யாதி). மூன்பது
வித்தயோது "தோள்நான்கே" என்றிருக்க, இங்கே "எண்டோள்" என்னக்
கூடுமோ வெவ்னவருளிச்செய்கிறார் (திருத்தோள்களித்யாதி).

தாத்பர்யாந்தரம் (ஸ்ராமஹாரதையுமித்யாதி). (சு)

க்குமாபோலையும், உள்ளிருக்கிறவன் நிறம்போலையும், (க) “கரு
 நெற்குழி கண்ணமங்கைகள் காண்டும்” என்வாக்கடவதிறே. இப்
 படி என்றும் வயல்கறுத்துச்சினைகொண்டிருக்குமத்தனை. (கண்ண
 புரமிதயாதி) அவ்வடிவில் கண்ணைத்தாள்போலையிரா நின்றது. (க)

பு.— செவ்வரத்தவுடையாடையதன்மேலோர்
 சிவளிசைகக் கச்சென்சின்ருளால்
 அவ்வரத்தவடியினை யு மங்கைகளும்
 பங்கயமேயென்கின்றனளால்
 மைவளர்க்கும்மணியருவம் மரதகமோ
 மழைமுனிலோ வென்கின்றனளால்
 மைவளர்க்கும்மழலாளர் கண்ணபுரத்
 தம்மாணக்கண்டாள் கொலோ. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செம்	சிவந்த	என்கின்றனளால்;	
வரத்த	ய்ரேஷ்டமாய்	மை	கருநிறத்தை
உடை	தரிக்கப்பட்ட	வளர்க்கும்	வளராதின் றுள்ள
ஆடை	திருப்பரியட்டமும்,	மணி	நீலமணிபோன்ற
அதன்மேல்	அந்த பீதாம்பரத்தின் மேலே	உருவும்	திருமேனியும்
ளி	அதலிதியமான	மரதகமோ	மரதமணியோ
சிவளிசைக்	பொன்னெழுதின	மழைமுனிலோ	நீலமேகமோ
சச்ச	சச்சம்	என்கின்றனளால்;	
	என்கின்றனளால்;	சை	தன்சைகளால்
அவ்வரத்த	அப்படியே சிவந்த	வளர்க்கும்	(தோமம் செய்து) வளர்க்கப்பட்ட
அடியிணையும்	இரண்டு திருவடிக	அழலாளர்	அக்ரியை யுடையவர்
அய்	அழகிய [ளும்]		கண்ணபுரத்தம்மாணக் கண்டாள் கொலோ. (எ)
சைகளும்	திருச்சைகளும்		
பங்கயமே	தாமரையே		

வ்யா.—எழாம்பாட்டு. (செவ்வரத்தவுடையாடைய) அவனு
 டைய உடையாடையிலே தோற்றமை தோற்ற வாய்விடா நின்றான்.

பு.—எழாம்பாட்டு. (செவ்வரத்தவிய்தயாதி). கீழ்ப்பாட்டின் வடிவழகு
 மீளாட்டின் படிமாவை மடி படித்து அதையே மீளவும் சொல்லா நின்றது
 சென்று ளக்கதி.

திருப்பிதாம்பாச்சாத்தினால் (க) "ஈரீணஞ்சூரகதீரகம்- செனபேய
புஷ்பிதகாதடம்" என்கிறபடியே, திருவரை பூத்தாப்போலையா
யிற்றிருப்பது. (செவ்வரத்தவுடையாடை) சிவப்பாலும் ரக்தத்
தாலும் இரண்டாலும் சிவப்பையே சொல்லுகிறது. அந்த சொல்லே
வரவுமாம். அத்தோடு பர்யாயமான சொல் இரட்டித்து வரவு
மாம். அப்போது அதுக்கும் மீமிசையென்று பொருளாய், அர்த்
தத்தினுடைய அதிசயத்தைக் காட்டக்கூடவது. சிவந்த, வரத்த-
ம்மோஷ்டமான் எனதுமாம்; ஆக அறச்சிவந்தவாடைசாத்தும்.
அதுக்குமேலே "சிவளிசைக்கச்ச" என்று - கடடுக்கச்ச; பொன்
னெழுதினகச்ச. அப்படியே சிவந்திருக்கிற திருவடிகளும், திருக்
கைகளும் விகாலா திகளாலே தாமனாயே.

(மைவளர்க்குமித்யாதி) கிட்டினதனையும் மையேமிசூக்கிறவத்
தனையாயிற்று. இருண்ட நிறத்தை வளரானின்றள்ள நிலமணி
போன்ற வெண்கை. (2) "மல்குசிலச் சுடர்நழைப்ப" என்கிற
படியே. (சைவளர்க்கும்) அவ்வூரிலொருவரும் தகழிணைகொடுத்து
ஹோமம் பண்ணுவியாரில்லையாயிற்று. தன்கையால் வளர்க்கப்
பட்ட அக்நியையுடையனாகையன்றோ அவன் பரியட்டமே பிடித்து
அடைய இவளுக்குச்சிவந்து தோற்றுகிறது. (எ)

மு.— கொற்றப்புள்ளொன்றேறிமன்றுடே
வருகின்றனென்கின்றனால

உடைவாய்ப்பேதென்ன (திருலித்யாதி). முதற்சொன்ன சொல்லே
வந்தாலன்றோ மீமிசையென்ன (அத்தலித்யாதி).

திருமேளிக் கு விசேஷணமாக வருளிச்செய்து மணிக்கு விசேஷணமாக
வருளிச்செய்கிறார் (இருண்டலித்யாதி). மணியை இத்தனை சிவந்தாரை
ண்டோ வென்ன (மல்கித்யாதி). (தகழிணை) சைக்கூலி. அவர்கள் கூலி
கொடுத்துப் பண்ணுவியாமல் தங்கள் கையாலே பண்ணுகிறார்களென்கைக்கு
ஜ்ஞாபகமேதென்ன (தன்கையாலித்யாதி). இத்தால் இவர்கள் ஆளிட்
டந்தி தொழாமல் தாங்களே செய்கையாலே உத்தரவேதியில் பரவ்மாவுக்கு
ப்ரந்யக்ஷமானப்போலே இவர்களுக்கும் அத்தரயாமிதவேந வன்றிக்கே,
ஸ்வயமேவ ஹவிர்ப்பாகம் கொள்ளுகையாலே எல்லாம் மிகவும் சிவந்து தோற்
றுகிறதென்று தாற்பர்யம். (எ)

கச02 பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, அ-பா, கொற்றப்புள்.

வெற்றிப்போரித்திரர்க்கு மித்திரனே
 யொக்குமாலென்கின்றனரால்
 பெற்றக்காலவனாகும் பெண்பிறந்தோ
 முய்யோமோ வென்கின்றனரால்
 கற்றநூல்மறையாளர் கண்ணபுரத்
 தம்மாணைக்கண்டாள்சொலோ. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொற்ற	(ஆஸிரிதருக்குஉபகரித் தத்தால் வந்த) ஐய முடையவனாய்,	ஒக்குமால்	எத்தருபாலுக்கும்படி யானவன்
ஒன்று புள்	அதவிதியான பெரியதிருவடியின்	அவன்	அந்த எம்பெருமானு
எறி	வீற்றிருந்து [மேலே	ஆகம்	திருமார்விலே
மன்று ஊடே	வரவரைநாரணஸத்த லத்திலே	பெற்றக்கால்	அணையப்பெற்றால்
வருகின்றான்	வாராகின்றான் என்கின்றனரால்;	பெண்	பெண்ணாக
வெற்றிப்போர்	கேவலயுத்தம் செய்வ தாலேயே	பிறந்தோம்	பிறந்தகால்கள் [மேலே
இத்திரர்க்கும்	இத்திரன் என்று சொல்லும்படி யான மஹாஜாதி களுக்குத் [திரனாகி	உய்யோமோ	உஜ்ஜீவிக்கமாட்டோ என்கின்றனரால்;
இத்திரனே	இத்திரனானதேவேக்	கற்ற நூல் மறை ஆளர்	அப்யஸிக்கப்பட்ட பூரஸ்தர்க்களையும் வேதங்க்களையும் உடையவர்கள் வர்த் திக் கிற
		கண்ணபுரத்தம்மாணைக் கண்டாள் சொலோ.	(ஆ)

அநு.—எட்டாம் பாட்டு. (கொற்றவித்யாதி) கீழே இவன் அவனாய் வையப்
 பிடித்தும், மடியையப்பற்றியும்படியை அதுபவித்ததைக்கேட்டவர்கள் இவ
 னுக்கு இப்படி அதுபவம்செல்லாநின்றால் முன்பில் பூம்பயிலிபிறக்கும்படி விர
 ணாயனாகம் கடக்கக்கடிவென்னென்றுகேட்ட, இவளுந்ருக்கிட்டவந்து னம்
 பிலேவழித்ததில்லாதே அநூரவிபரக்ருஷ்டமாய் வந்தாப்போலே தோற்றுகை
 யாலே தன்னிடத்திலே வரவில் தீர்ணயம் பிறவாதே விரணுக்கேசத்தை
 யடைந்தானென்று அவன் வார்த்தையாலே அறிந்தாளாக அழவதிக் கிரு
 னென்று ஸங்கதி.

கவ.—எட்டாம்பாட்டு. பிள்ளையமுதனார் இத்திருமொழிக்குப் பரவேசம் சொல்லாநிற்க, ராஜாக்கள் அந்தப்புரக்கட்டிலே தெருவிலே பள்ளியந்துலாத்திலே ஏறி உலாவாநிற்பார்களாணென்றும் போலே அநேகம்வாக்யசில்பங்களைப் பண்ணினார். அப்போது பால்யத்தாலே அவ்வடைவுகள் புத்திபண்ணப் பெற்றிலோம். அவற்றுக்கு இதில் பற்றுசேதென்று விசாரித்தோம். இதுவாகாதே என்று தெளிந்தோங்காணுமென்று இவ்வளவிலே பிள்ளையமுதனார் செய்தார்.

வ்யா.—(கொற்றப்புள்ளித்யாதி) ஸர்வஸாதாரணானவன்விடாயர் இருந்தவிடங்களிலே சாய்கரகத்தைக் கொடுவந்து கொடுப்பாரைப்போலே, எல்லார்க்கும் உபகரிக்கும் அத்விதியானவன், வாழ்ந்திலே ஏறி ஸர்வஸாதாரணஸத்தவத்திலே வாராதின்றான். “ஆர் இரூஞ்சிக்கொள்ளப்புகுகிரார். ஆர் கையிலே பறியுண்ணப்புகுகிரான்” என்றறிகிலே னென்கின்றான். வந்தபடி தெரியாமல் வந்து, தன் கண்ணுக்குள்ளே யிருக்கக்காணும் இவனுக்கு ஓடுகிறது. வரப்புக்கால் பாதிபந்தகமில்லைகிடரென்னு நின்றான். (வெற்றிப்போரித்யாதி) வெறும்போரில் பூசலில் வந்தால் (௧) “உரீநாநாநீந-கரீயே ஸாக்ஷாச்சசீபதே” என்னக்கடவநிறே. இந்தானுக்கும் இந்தானுண்டு மழைந்தான், வருந்தவதாதிகளாலே பட்டம்சூடினவன்; அவனென்கொடுக்குமென்றாகின்றான்.

பெரியதிருவடிமே லேறிவருவது - ராஜாக்கள் அந்தப்புரத்துக்கு வருமா போலே யிருக்கிறதென்று விவகலித்து அடையர் இப்படி நிர்வகித்தாரென்று ஸம்வாதத்துக்கு ஒலாநிலம்யமருளிச் செய்கிரார் (பிள்ளையித்யாதி). (பள்ளியந்துலாம்) தண்டுகை. (வாக்யசில்பங்களை) வாக்யசாதூர்யங்களை.

“கொற்ற” என்றது-வெற்றியாய், அதுதானும் (௨) “உரீநாநாநீந-கரீயே-நிராக் தானேந-ஐயதி” என்றும்போலே உபகரித்தத்தால் வந்த வெற்றியென்று விவகலித்து ஸத்ருஷ்டாந்த மருளிச் செய்கிரார் (ஸர்வஸாதாரணஸத்தவத்திலே). “மன்னுடே” என்றவனுக்கு உட்கருத்து (ஆர் இரூஞ்சியித்யாதி வாக்யத்தவத்தாலே). மேலுக்கவதாரிகை (வரப்புக்காலித்யாதி). வெற்றிப்போரே-செவலயுத்தமே கிருபாமாசவுடையாரான இந்தானென்று சொல்லும்படியான நண்பன் போல்வார்க்கும் இந்தானு சசீபதியை ஒக்குமென்று சுபதார்த்தம் விவகலித்தருளிச் செய்கிரார் (வெறும்பித்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே).

(பெற்றக்காலித்யாதி) அவன்மார்க்கிறே அணையப்பெற்றால்
 (க) “புத்தூர் உன்வாயை-வருஷ்டஸ்தவம் வகவாஸாய” என்று அவ
 னோடே அணையப்பெறில் ஜீவிததல், இல்லையாகில், (உ) “அந்நீய -
 அஸக்வே” என்று சுரிக்கும்படியாயிருக்கிறவர்கள் உஜ்ஜீவிப்போ
 மென்றானினுள். அவ்வூரில் விழுவேடுடுத்துக்கொண்டறிதல்;
 புந்தகம் பார்த்தறிதல் செய்வார்க்கை; ஆசார்யோச்சாரானுநாச்
 சாரண க்ரமத்தாலே கற்ற ஸாஸ்த்ரங்களையும் வேதங்களையுமுடைய
 யாயாமித்தெல்லாருமிருப்பது. அவ்வூரில் அவனையே கண்டா
 ளாசவேண்டாலோ?, வேதமயன்மேலே வருகிறபடியையும் (ங)
 “ஊவந்நீயை - யமிந்த்ரமாஹ” இத்த்யாதிப்படியையும் சொல்
 லும்போது. (அ)

மு.— வண்டமரும் வனமலை மணீமுடிமேல்
 மனகாறுமென்கின்றனளால்
 உண்டிவர்பாலன்பெனக் கென்றிருருகாஹும்
 பிரிகிலே என்கின்றனளால்
 பண்டிவரைக் கண்டறிவதெவ்வூரில்
 யாமென்றே பயில்கின்றனளால்
 கண்டவர்தம்மனம்வழங்கும் கண்ணபூந்
 தம்மாணைக்கண்டாள்கொலோ. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வண்டி	வண்டிகளானவை	மணக்காறும்	விசேஷமாய் பரிமளம்
அமரும்	படிந்து சிடக்கிற		வீசாரின்றது
வனமலை	திருத்துழாய் மலையா		என்கின்றனளால்;
மணி	மணிகளமுத்தியினது	இவர்பால்	இவர் பக்கலிலே
முடிமேல்	திருவபிஷேகத்தின் மேலே	எனக்கு	எனக்கு
		அன்பு	ஆசையானது

“அவனாகும்-பெற்றக்கால்” என்றவயித்தருளிச்செய்கிறார் (அவனித்த்யாதி).
 (விழவேடுடுக்கை) க்ரந்தாபஹாரணம்பண்ணுகை. (புந்தகம்) க்ரமாகதமான
 க்ரந்தம். இத்தால் ஓராசார்யன் ஸர்ஸிதியில் கல்வாமையைச் சொல்லுகிறது.
 வேதவான்களிருந்தவூரில் அவனைக் கண்டானென்கைக்கு அடையாளமே
 தென்ன; இவன் வார்த்தையிலே அறியலாமென்றார் (அவ்வூரிலித்த்யாதி).
 “யமிந்த்ரமாஹ” என்றது-ஊர்வேய்வகையே இந்த்ரஸ்த்ருபாக வேதம்
 சொல்லுகிறதென்றபடி. (அ)

(க) 38-அயோ-சு-இ. (உ) 38-ஆ-க-க. (ங)

உண்டு	இருக்கின்றது	என்றே	என்றிறபடியே
என்று	என்று சொல்லி	யில்கின்றான்	வாய்வெருவாநின்றான்;
ஒருகாலும்	ஒருகாலும்	ஆல்	கஷ்டம்
பிரிதிலேன்	பிரியமாட்டுகிறிலேன்	கண்டவர்	சவரிராஜனை, வேவி த்தவர்கள்
	என்கின்றானால்;	தம்	தங்களுடைய
பண்டு	முன்பு	மணம்	மனதை
யாம்	நாம்	வழங்கும்	ஸர்வஸ்வதாகமாய்
இவரை	இந்த எம்பெருமானை		கொடுக்கும்படி
எவ்வூரில்	எந்த தீவ்யதேசத்தில்		ஸூர்தரான
கண்டு	கண்ணாரக்கண்டி	கண்ணபுரத்தம்மானைக் கண்டான்	கேரலோ. (௬)
அறிவது	அறிந்தது		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வண்டமரும்) தன்நிலத்தில் நின்ற
 • போது மணம் மட்டமாய், திருக்குழலிலே எறினவாதே இரட்டிற்று
 யிற்றிருப்பது. வண்டுகள் பரிமளம்போலேபடிந் துகிடக்குமாயிற்று.
 (உண்டிவர்) பண்டு உனக்கு இவ்வியதத்திலே அன்புண்டென்று
 சொன்னால் இல்லாமை ஸாதிக்குமவள்தானே, இப்போது உனக்கு
 இவன்பக்கனிலே அன்புண்டென்னுநீர். அத்தாலே பளித்த
 தென்னென்ன; ஒருகாலும் உங்களை அற ஸர்வஸித்துச் சொன்னே
 என்கின்றான்.

(பண்டித்யாதி) முதல் நாள் கண்டால் ஸ்வாபாவிசமான ஸ்வா
 மிந்வத்தாலும் முகத்தில் தண்ணளியாலுமாக, “முன்பே கண்டநி
 யும் முதமாயிருந்ததீ, எவ்வூரில் தான் கண்டது” என்னும்படியிருக்

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வண்டித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் “மன்னுடே
 வருகின்றான்” என்னச் செய்தே கிட்டவந்தானாகக்கொண்டு திருத்தாய்
 மணம் அலைபெறியும்படியைச் சொல்ல, இதைக்கேட்டவர் “இதென்” எ
 ன்று கேட்க, நாணியேனுக்கு முன்பு அன்புண்டென்னு தின்றுகொண்டு
 அவனைக் கிட்டக்கண்டு அழகில் வைலக்ஷணயத்தை நிர்ணயிக்கமாட்டாமல்
 ஆர்ச்சுயப்படுகிறுளென்று ஊங்கதீ.

“அமரும்” என்றவர்த்தமாநார்த்தம் (வண்டுகளித்யாதி), * அவனை யொரு
 காலும் பிரிதிலேனென்ற இவர் என்னாரையும் விட்டமை பலித்த தென்றரு
 விச் செய்கிறார் (ஒருகாலுமித்யாதி).

ரும்; சி(௨)பரிசயம்பிறத்தால் பின்பு “முன்போரிடத்திலும் இவனைக் கண்டதீயோம்” என்னும்படியாயிருக்கும். தீயாபூர்வமான விஷயமென்றபடி. சொன்னவிரண்டர்த்தத்தையும் அது காட்டுமோவென்ன; “பயில்கின்றனரால் என்றதுகண்டாயே, ஏற்றைக்கும் வார்த்தை இதுவேயன்றே, இப்படியாக வேண்டாவோ” என்றுதீயர். இருந்தபடியால் அவ்வூரிலேபுக்கு அவனைக் கண்டாளாக வேணுமென்னென்ன; கெஞ்சிழந்தார் வார்த்தையாயிராநின்றதே இவளது; அபும்ருதசித்தை யன்றாகில், தாய்முன்னே அவ்வார்த்தை சொல்லாநிறே. வந்துகண்டவர்கள் கெஞ்சை மேலெழுத்திட்டுக் கொடாநித்பர்களாயிற்று. (கூ)

பாதமத்திலே கண்டபோது முன் கண்டாப்போலவும், பரிசயம் பண்ணும்போது காணுதாப்போலவுமாகிற இவ்விரண்டர்த்தத்தையும், “கண்டறிவதெவ்வூரில்” என்கிற சப்தம் தானே காட்டும்படி எங்கனெயென்னும் சங்கையை அதுவதிக் கிருர் (சொன்னவித்யாதி). “பண்டு இவரைக்கண்டறிவதெவ்வூரில்” என்கையாலேமுன்கண்டாப்போலவும், “எவ்வூரில் எங்கேகண்டது” என்கிற ஸ்வா விசேஷத்தாலே காணுதாப்போலவும் தோற்றுகையாலே ஒரு சப்தத்தானே இரண்டையும் காட்டுமென்று உத்தரம் திருவுள்ளம்பற்றி இரண்டு நியாமகமருளிச் செய்தாரென்கிருர் (பயில்கின்றனரித்யாதி வாக்யநாயத்தாலே). அதாவது - “பயில்கின்றான்” என்கிறவர்த்தமாகபலத்தாலும், பாதமதசையிலும் இதுவேவார்த்தையாகையாலும் இப்படியே இரண்டர்த்தமாகத் தாற்பரியம் கொள்ளவேணுமென்கை. அதுபலம் சித்யமாய்ச்செல்லும்போது, விஷயம் சித்யா பூர்வமாயிருக்கவேண்டுகையாலே அதுக்குடலாக பாதமதசையிலே காணுத கண்டமனுக்கும் கண்டாப்போலேயிருக்குமென்றும், பரிசிலிக்கப்பரிசிலிக்க, கண்டதீயோம் கண்டதீயோமென்றும் தோற்றியிருக்கும். இங்னென்றாகில் இதரவிஷயத்துக்கும் இவ்விஷயத்துக்கும் வாகியற்றியிருக்கும். வர்த்தமாகஸித்தமாக உத்தரோத்தராதபலம் கிட்டாதென்று கருத்து. (இருந்தபடியால்) இவன் வார்த்தையிருந்தபடியால். (என்னென்ன) என்றது - என்னென்னென்ன வென்றபடி. சவரிப்பெருமானைக் கண்டவராயிருக்கு மவ்வூரிலுள்ளார், தங்கள் மகல்லை, “வழங்கும்” ஸர்வஸ்வதாதமாகக் கொடுக்கும்படி இவ்விருக்குமவனை யென்று விசேஷிக்கையாலே, “இவரும் அவர்களைப்போலே கெஞ்சைக்கொடுத்திவிட்டான்” என்று பலிக்குமென்று திருவுள்ளம்பற்றி தீழில்பாய்ந்ததற்கு உத்தரம் (கெஞ்சிழந்தாரித்யாதி). சப்தார்த்தம் (வந்தித்யாதி). மேலெழுத்திடுகை தாங்களை ஸம்மதிக்கை. ... (கூ)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, க0-பா, மாவளரும். கச0எ

மு.— மாவளருமென்னோக்கி மாதரான்
 மாயவனைக் கண்டானென்று
 காவளரும் கடி.பொழில்சூழ் கண்ணபுரத்
 தம்மாணைக்கலியன்சொன்ன
 பாவளரும் தமிழ்மலை பன்னிய நூலிவை
 யைந்து மைந்தும்வல்லார்
 பூவளரும் கற்பகம்சேர் பொன்னுலகில்
 மன்னவராய் புகழ்நக்கோரே. (க0)
 திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மா	மான்போலே	சொன்ன	அருளிச்செய்த,
வளரும்	விசாலமாய்	பா	சந்தஸ்காக்கள்
மென்	ம்ருதுவான	வளரும்	வளரானின்ற,
நோக்கி	பார்வைபுடைய	நூல்	மூலத்தரமாகிற நூலால்
மாதரான்	பெண்ணானவன்,	பன்னிய	விஸ்தரிக்கப்பட்ட
மாயவனை	ஆர்சர்ய சூ (ஹ) த னம்,	தமிழ்மலை	தமிழ்மாலாருபமான
கா	சூந்தோட்டம்போலே	இவைபைந்	} இப்பத்துப் பாட்டை யும்
வளரும்	தானே பரவாநின்ற	துமைந்தும்	
கடி	பரிமளத்தையுடைத்	வல்லார்	அப்யஸிக்கவல்லவர்,
பொழில்	சோலைகளாலே [தான	சூ	புஷ்பங்கள்
சூழ்	சூழப்பட்ட	வளரும்	வ்ருத்தியடையாகின்ற
கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்தில்	கற்பகம்	கற்பகங்குசூடங்கள்
	எழுந்தருளி யிருக் கிற	சேர்	சேர்ந்திருக்கிற
அம்மாணை	ஸ்வாமியான சுவரி ராஜனை,	பொன்னுலகில்	பரமபதத்தில்
கண்டான்	கண்ணாசலேவித்தான்	மன்னவராய்	ஸ்வாமிகளாய் (நீத்ய லாகிரிகளால்)
என்று	என்ற விஷயமாய்	புகழ்	புகழப்பட்டவராய்
கலியன்	ஆழ்வார்	தக்கோரே	ப்ராப்யராவர்கள். (க0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மாவளருமித்யாதி) இனி இவள்

என்று மைப்பாயித்ததாக சீழெல்லாமிருக்க, இங்கே “கண்டான்” என்றுநிபிச
 வித்ததாக அதுவதிக்கப்போமோவென்ன (இனிஇவளித்யாதி). “மா” என்று

கச0௮ பெரியதிருமொழி, ௮-ப, க-தி, ௧0-பா, மாவளரும்.

மீளாதபடியானுள்ளென்றுதாயார் சொன்னவார்த்தையிறே. மான்
போலேயாய் பரப்பையுடைத்தாய் மருதுவான கோக்கையுடைய
தன் அவயவசோபைக்கிடாக ஆய்ராயபூதனுனைக்க கண்டா
னென்று. (காவளரும் கடிபொழில்) காவில்கடியானது, அதாவது-
சோலைபில் பரிமளம், பூமியென்றும் வெள்ளமிடா சின்றது. பொழில் -
பூமி. காவானது சிலர் இட்டாக்கினுப்போலே தானே வளராதின்
துள்ள பொழில்சூழ்த்த, அவைபோலேயாயிற்றுச் சூழ்த்த சோலை
யுடைய விருப்பது. (பாவளரும்) சந்தஸஸுக்களால் குறைவற்று,
லக்ஷணேபேதமுமான. உபரிதநலோகங்களுக்கடைய, கற்பகத்தைச்
சிறப்பாகச் சொல்லக்கடவர்கள், பரமபதத்தில் (க) "ஆண்மீன்கள்"
என்கிறபடியே தாங்களே நிர்வாஹகராய் இவ்வருகுள்ளாரடங்க
லும் ஸாத்த்யராவர்கள். (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளைதிருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம்பத்து முதல்திருமொழி முற்றிற்று.

நாலுகால் பதார்த்தமாகையாலே (யான்போலே) என்கிறது. "காவில் - கடி
பொழில்சூழ்-வளரும்" என்றவயித்தருளிச்செய்கிறார் (காவில்கடி யித்யாதி).
காவுபோலே- பூந்தோட்டம்போலே, ஸ்ரத்தையோடே தானேவளரும்தாய்,
கடி - பரிமளத்தையுடைத்தான, பொழில் - சோலை, அத்தாலே சூழப்பட்ட
திருக்கண்ணபுரம் என்றத்தாகத்தமருளிச் செய்கிறார் (காவானதித்யாதி வாக்க
யதவ்யத்தாலே). (அவை) பூந்தோட்டங்கள். "பன்னிய" நூலாலே பன்னப்
பட்ட வென்றாய் அருளிச்செய்கிறார் (லக்ஷணேபேதமான) என்று. (இவ்வரு
குள்ளாரடங்கலும்) இவ்கிருந்து சந்தாரடங்கலும். (ஸாத்த்யராவர்கள்) நித்ய
ஸூரிகளுக்கு ப்ரஃப்யராவர்களென்று வருத்தது. ... (க0)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

ஆக.—தென்னியிப்பரவேசம்.—தீழ்த்திருமொழியில் "எற்றேகாண்" என்
றும் "ஆராணும் காண்மீன்கள்" என்றும் இவள் வார்த்தையாலே இவ்வய
தேசம்பலித்து, திருத்தாயார்க்கும் சுவரிப்பெருமானிடத்திலே பாவநாப்ரகர்ஷ
முண்டாயிற்றென்று திருவுள்ளப்பற்றி, வினவவந்தவர்களுக்குத் தன் பெண்
படி சொல்லுகிறவள் சுவரிப்பெருமான முன்னிட்டே இவள் வீரஹதசை
சொல்லுகைகடமீமோ, ஸந்தியுண்டாடில் வீரஹபில்லையென்று சங்கையிலே

ஆழ்வார் திருமடிகளை காணம்.

பெரியதிருமொழி
எட்டாம்பத்து இரண்டாத்திருமொழி
தெள்ளியீர் ப்ரவேசம்.

ப்யா.—தெள்ளியீர் ப்ரவேசம்—“உண்டிவர் பாலன்பெனக்கு” என்று தன்மகள் பாகாத்தைக்கேட்ட திருத்தாயார் இவள் அபழம் ருத சித்தையானுள்போலே யிருந்தன. (க) “ஆர்வமேயுடைய உண்டிவர் பாலன்பெனக்கு” சித்தாயாபுறாரினம்” என்கிற சகரவர்த்தித் திருமகளைக் கண்டாளல்லள். * கண்டவர் கம்மனம்வழங்கும்கண்ண புத்தம்மானைக் கண்டாளாமித்தனையென்று கினைத்து, முள்ளியையாய், சவர்ப்பெருமாள் முகத்தைப்பார்த்தது, “இவள் நெஞ்சைப்பறிக்கையன்றிக் கைகில் வளையையும் பறிக்கவேணுமோ” என்கிறார். கண்டவர்தங்களுடைய கண்ணையும் நெஞ்சையும் பறித்துக் கொண்டுபோமவரிதே சகரவர்த்தித் திருமகள்; கண்டபோதே தந்தாமுடைய நெஞ்சுகளைக் கொள்ளலாகாதேவென்று எழுதிக்கொடுக்கும்படியிதே க்ருஷ்ணன் வடிவழகிருக்கும்படி. *
மு.—தெள்ளியீர் தேவர்க்கும் தேவர்திருத்தக்கீர்
வெள்ளியீர் வெய்ய விழுநீதிவண்ணரோ
துள்ளநீர் கண்ணபுரம் தொழுதாஸிவன்
கூலியோ கைவளை கொள்வதுதக்கதே. (க)

பயர்.	உரை.	பயர்.	உரை.
தெள்ளியீர்	ஆறிவுடையராய்,	வெய்ய	சாய்சின
தேவர்க்கும்	சித்யலலிகளுக்கும்	விழுநீதி	நல்லபொன்போன்ற
தேவர்	கீர்வாஹகராய், [கு	வண்ணர்	வடிவழகுவுடையரா
திரு	பெரியிராட்டியாருக்		ள் (உமக்கு)
தக்கீர்	தருதியானவராய்,	கை	(பெண்ணினுடைய)
வெள்ளியீர்	சுத்தஸ்வபாவராய்,		கையிலிருக்கிற

ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (உண்டிவர் பாலிந்யாதி). சகரவர்த்தித் திருமக னன்றிக்கே இவ்விஷயத்திலே நெகிழ்ந்தா னென்னைக்கு இங்குத்தைக்குஆதிக்க மேதெள்ள வருளிச்செய்கிறார் (கண்டவரிந்யாதி). *

(க) 3A-ஆயோ-க-உக.

வளை	வளையை	தன்னும்	களித்துவர்த்திக்கிற
கொள்வது	அபஹரித்துக்கொடு யோகையானது	கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை
தக்கதோ	தருமோ?	தொழுதான்	ஓர் அஞ்ஜலி பண்ணினு
இவன்	இத்தப்பென்,	கன்வியோ	"இவன் கபடியோ? [ள்,
நீர்	(அசேதநமான) ஜலமும்	ஓ!	இதென்ன அந்யாயம்!

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தெள்ளியீரித்தயாதி) கைவளைகொள்வது தக்கதெயென்ன; என்றான்; "நமக்குக்கைவளைகொள்ளத் தகரமையென்" என்று சுவரிப்பெருமான்கேட்க, தகாழ்தன் னுயிடத்தை உபயாதிக்கிறான் சீழ். (தெள்ளியீர்) தெள்ளிமை - அறிவுடைமை. நீர்தாம் சாலவாகியறிவிரொருவரன்றோ? (க) "சா^௧க^௨க^௩க^௪க^௫க^௬க^௭க^௮க^௯க^{௧௦}க^{௧௧}க^{௧௨}க^{௧௩}க^{௧௪}க^{௧௫}க^{௧௬}க^{௧௭}க^{௧௮}க^{௧௯}க^{௨௦}க^{௨௧}க^{௨௨}க^{௨௩}க^{௨௪}க^{௨௫}க^{௨௬}க^{௨௭}க^{௨௮}க^{௨௯}க^{௩௦}க^{௩௧}க^{௩௨}க^{௩௩}க^{௩௪}க^{௩௫}க^{௩௬}க^{௩௭}க^{௩௮}க^{௩௯}க^{௪௦}க^{௪௧}க^{௪௨}க^{௪௩}க^{௪௪}க^{௪௫}க^{௪௬}க^{௪௭}க^{௪௮}க^{௪௯}க^{௫௦}க^{௫௧}க^{௫௨}க^{௫௩}க^{௫௪}க^{௫௫}க^{௫௬}க^{௫௭}க^{௫௮}க^{௫௯}க^{௬௦}க^{௬௧}க^{௬௨}க^{௬௩}க^{௬௪}க^{௬௫}க^{௬௬}க^{௬௭}க^{௬௮}க^{௬௯}க^{௭௦}க^{௭௧}க^{௭௨}க^{௭௩}க^{௭௪}க^{௭௫}க^{௭௬}க^{௭௭}க^{௭௮}க^{௭௯}க^{௮௦}க^{௮௧}க^{௮௨}க^{௮௩}க^{௮௪}க^{௮௫}க^{௮௬}க^{௮௭}க^{௮௮}க^{௮௯}க^{௯௦}க^{௯௧}க^{௯௨}க^{௯௩}க^{௯௪}க^{௯௫}க^{௯௬}க^{௯௭}க^{௯௮}க^{௯௯}க^{௧௦௦}" என்று பெருமானைச் சொல்லுவது. அப்படியே லோகத்தில் புருஷர்களைக்கண்டால், "இவன் இன்னான், இவனுடையதுளவிது" என்று வாசியறிந்துபோக்குடவ நீர், பெண்பிறந்தார் வாசியறிய வேண்டாவோ?; உம்முடைய ஸர்வஜ்ஞதைக்குப்போருமோ இவன் கையில் வளையை அபஹரிக்கை. அதுகிடக்கிடும். (தேவர்க்கும் தேவர்) (உ) "தெள்ளியார்பலர்கைதொழும் தேவனார்" என்கிறபடியே, அக்ஷிஷ்டஜ்ஞாரான சித்யஸூரிகளுக்கும் சூர்வாஹகராயிருக்கக்கடவநீர், ஓர் அப(உ)கையில்வளையை அபஹரிக்கைஉம்முடையமேன்மைக்குப்போருமோ?. நாட்டில் க^௧த^௨தேவதைகளும்(க) [சா^௧க^௨க^௩க^௪க^௫க^௬க^௭க^௮க^௯க^{௧௦}க^{௧௧}க^{௧௨}க^{௧௩}க^{௧௪}க^{௧௫}க^{௧௬}க^{௧௭}க^{௧௮}க^{௧௯}க^{௨௦}க^{௨௧}க^{௨௨}க^{௨௩}க^{௨௪}க^{௨௫}க^{௨௬}க^{௨௭}க^{௨௮}க^{௨௯}க^{௩௦}க^{௩௧}க^{௩௨}க^{௩௩}க^{௩௪}க^{௩௫}க^{௩௬}க^{௩௭}க^{௩௮}க^{௩௯}க^{௪௦}க^{௪௧}க^{௪௨}க^{௪௩}க^{௪௪}க^{௪௫}க^{௪௬}க^{௪௭}க^{௪௮}க^{௪௯}க^{௫௦}க^{௫௧}க^{௫௨}க^{௫௩}க^{௫௪}க^{௫௫}க^{௫௬}க^{௫௭}க^{௫௮}க^{௫௯}க^{௬௦}க^{௬௧}க^{௬௨}க^{௬௩}க^{௬௪}க^{௬௫}க^{௬௬}க^{௬௭}க^{௬௮}க^{௬௯}க^{௭௦}க^{௭௧}க^{௭௨}க^{௭௩}க^{௭௪}க^{௭௫}க^{௭௬}க^{௭௭}க^{௭௮}க^{௭௯}க^{௮௦}க^{௮௧}க^{௮௨}க^{௮௩}க^{௮௪}க^{௮௫}க^{௮௬}க^{௮௭}க^{௮௮}க^{௮௯}க^{௯௦}க^{௯௧}க^{௯௨}க^{௯௩}க^{௯௪}க^{௯௫}க^{௯௬}க^{௯௭}க^{௯௮}க^{௯௯}க^{௧௦௦}

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தெள்ளியீரித்தயாதி) "தெள்ளியீர்" இத்தயாதியானவைத்துபதங்களும் "தக்கதே" என்றதுக்குச்சேர உபயோகிக்குமென்றார் (கைவளையீத்தயாதி). எம்ஸர்வஜ்ஞான மாந்தர்திலே உம்முடைய பெண்பிள்ளையன்சடையிலிருக்கவேணுமோ? (ச) "சா^௧க^௨க^௩க^௪க^௫க^௬க^௭க^௮க^௯க^{௧௦}க^{௧௧}க^{௧௨}க^{௧௩}க^{௧௪}க^{௧௫}க^{௧௬}க^{௧௭}க^{௧௮}க^{௧௯}க^{௨௦}க^{௨௧}க^{௨௨}க^{௨௩}க^{௨௪}க^{௨௫}க^{௨௬}க^{௨௭}க^{௨௮}க^{௨௯}க^{௩௦}க^{௩௧}க^{௩௨}க^{௩௩}க^{௩௪}க^{௩௫}க^{௩௬}க^{௩௭}க^{௩௮}க^{௩௯}க^{௪௦}க^{௪௧}க^{௪௨}க^{௪௩}க^{௪௪}க^{௪௫}க^{௪௬}க^{௪௭}க^{௪௮}க^{௪௯}க^{௫௦}க^{௫௧}க^{௫௨}க^{௫௩}க^{௫௪}க^{௫௫}க^{௫௬}க^{௫௭}க^{௫௮}க^{௫௯}க^{௬௦}க^{௬௧}க^{௬௨}க^{௬௩}க^{௬௪}க^{௬௫}க^{௬௬}க^{௬௭}க^{௬௮}க^{௬௯}க^{௭௦}க^{௭௧}க^{௭௨}க^{௭௩}க^{௭௪}க^{௭௫}க^{௭௬}க^{௭௭}க^{௭௮}க^{௭௯}க^{௮௦}க^{௮௧}க^{௮௨}க^{௮௩}க^{௮௪}க^{௮௫}க^{௮௬}க^{௮௭}க^{௮௮}க^{௮௯}க^{௯௦}க^{௯௧}க^{௯௨}க^{௯௩}க^{௯௪}க^{௯௫}க^{௯௬}க^{௯௭}க^{௯௮}க^{௯௯}க^{௧௦௦}" என்று இதைக்கொட்டாமலதபவிப்பீத்ததில்லையோவென்று கருத்தாகக் கொண்டு அதுகிடக்கிடமென்று, மேலேயொன்றைச் சொல்லுகிறமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (அதித்தயாதி). "தேவர்க்கும்" என்கிற சகாரம் ஆப்ரதாந்யத்திலேயாக்கி, சில ஆப்ரதாநதேவர்க்கும் கொடுக்கையே ஸ்வபாவமன்றோ? உமக்குக் கேட்கவேணுமோவென்றும் தாத்பர்யத்தை யருளிச் செய்கிறார் (நாட்டிலீத்தயாதி). பெருமானுக்குக்கொடுக்கைகஸ்வபாவமென்னுமத்தை (ச) ரா-அயோ-க-கஅ. (உ) கா-தி-ச-க. (க) (ச) ஸாம-உத்தர-கஅ-உ-ச.

ஊர்நாக்கூர் உ - நாதா தும் தேவாவரமர் ஹந்தி] என்கிறபடியே
 மதுஷ்யர்களுக்கு ப்ரத்யக்ஷந்ருஷ்டரானால் வரங்கொடுத்தல்லது
 போகாநீறே. அத்தேவதைகள் தாய்கள் மதுஷ்யஸ்த்தாநீயரென்
 னும்படியானே நித்யலூ-ரிகன்படி யிருப்பது. (க) “ஊர்நாக்கூர்
 ஸ்ரீ ஹந்தி - யநாபூர்வே ஸாதத்யாஸ்ஸந்தி தேவாஃ” என்னக்கடவ
 தீறே. அவர்களுக்கும் அபேக்ஷிதப(ஷ)லங்களைக்கொடுக்கக்கடவீரா
 யீறே தேவரிருப்பது. அந்தக்ஷுத்ர தேவதைகளுடையபடி இது
 வானால் உமக்குக் கொடுக்கத்தகுமோ? கொள்ளத்தகுமோ வென்கி
 ருள். பெருமாள் திருவயோத்த்வயயில் நின்றும்போந்து ஸ்ருங்கி
 பேரபுரத்திலே எழுந்தருளி, ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் மலைத்தேனையும்
 காட்டுப்பழமும் கொண்டு சென்று உபஹாரமாகக்கொடுக்க, “நாம்
 கொள்ளப் பிறந்தோமல்லோம்காணும், கொடுக்கப் பிறந்தவர்காணு
 ம்” என்றருளிச் செய்தாநீறே; ஆனால் பிறருடைமை கொள்ளத்
 தகுமோ? கொடுக்கத்தகுமோ வென்கிருள். உம்முடையமேன்மை
 கிடக்கிடும். (திருத்தக்கீர்) (உ) “ஊர்நாக்கூர் ஹந்தி - அஸ்யே
 ஸாநா ஜகதோ விஷ்ணுபதநீ” (ஊ) “ஊர்நாக்கூர் ஹந்தி - அஸ்யே
 ஸர்வபூதாநாம்” என்று சொல்லுகிறபிராட்டிக்குத்தகுதியாயன்றோ
 தேவரிருப்பது. லோகத்தில் சேதகர் மூன்றுகொடியாயீறே யிருப்
 பது;—நித்யரும், முத்தரும், முமுக்ஷுக்களும், என்று தரிசிதமா
 யீறேயிருப்பது. ஸம்ஸாரிகள் (ச) “ஊர்நாக்கூர் - அஸ்க்ரேவ” யீறே.
 அதில் நித்யலூ-ரிகளுக்கும் அவ்வருகாய் தேவரோடே ஒப்புச்
 சொல்லலாம்படியீறேபிராட்டியிருப்பது. (ஊ) “அஸர்மேல் மங்கை”
 என்றும், (ஊ) “ஊர்நாக்கூர் ஹந்தி - அஸ்யே ஸர்வபூதாநாம்”
 துல்யஸீலவயோ வ்ருத்தாம் துல்யாபிஜநலக்ஷணம் ராசுவோ-ர்

தர்ஸிப்பிக்கிரர். (பெருமாளித்யாதி). நம்முடைய மேன்மைக்குக்குறையென்?
 நாம் கொடுக்கவே பிறந்தோமாகிலும், * நாரீணாமுத்தமையான இவளைப்
 பிரியமாட்டாமையொழிந்தோ யித்தனையன்றோ வென்னுமவர் கருத்தையுட்
 கொண்டி மேலும் சொல்லுகிறொன்னுமிடத்தை ஸர்கிப்பிக்கிரர் (உம்மு
 டையலித்யாதி). தகுதியையுபபா திக்கிரர் (லோகத்திலித்யாதி). பத்த(பத்து)ரு
 முண்டேயென்ன (ஸம்ஸாரிகளித்யாதி). நீர் அவளையும் பிரியாதேயிருக்கிற

(க) புருஷஸூத். (உ) யஜுர்-௪-௪-௨௭. (ஊ) ஸ்ரீஸூத்.
 (ச) தை-ஆ-௧-௧. (ஊ) தி-வாய்-௧-௧௦-௧௦. (ஊ) ரா-ஸூ-௧௧-௧௦.

ஹதி" என்றும் கொல்லுகிறபடியே தருதியாயிறே யிருப்பது; ஆனால் உம்முடைய ப்ரணயித்வத்துக்கு நமஸ்கரம். ஒரு பெண் பெண்டாட்டியை மார்விலே வைத்துப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறதீர் ஓர் அப(உ)லையையில்லளையை அபஹரிக்மைத் தருதியோ வென்கிறாள்.

(வெள்ளியீர்) உம்முடைய ப்ரணயித்வம் கிடக்கிடம். நீர்தாம் ஹேயபாதிய (ஈ) டான்றோ? ஒருத்திகையில்லளையை அபஹரிக்மை உமக்கு ஹேயமன்றோ. அதவா-நீர்தாம் சத்த(ஈ)ஸ்வபாவனோ, பாத்ரவ்யாபஹாரம்பண்ணுகை உம்முடைய சத்திக்குப்போருமோ? (க) "ரூபாச்சுக்ஷிணம் கிண்குயுசுதூஷகிண்குயுசு-யோர்த்தேசகிண்குயுசு" என்கிறபடியே த்ரவ்யசத்தியே ஸூத்தியென்றும், மண்ணிலும் நீராலும்பிறக்கும் ஸூத்தி, ஸூத்தியல்லவென்றதிறே. அதவா "வெண்மை" என்று ஆர்ஜவமாயிருக்கிறதது. மகோவாக்காயங்களினுடைய ஸத்யதை வருகிறபோது, "பிரியேன், பிரியில் தரியேன்" என்றுகொன்ன சொலவுக்கும் பொகட்டுப்பேசகைக்கும் என்னசேர்த்தியுண்டி. (வெய்யவிழுத்தி வண்ணர்) "உம்முடையஸ்வரூபம்கிடக்கிடம். இவ்வடிவைப்படைக்கவும்கொடா திருக்கவும் தருமோ?, இவ்வடிவை அபேகந்தாரர்க்குக் கொடுக்கவன்றோ தருவது" என்கிறாள். வெய்ய-காய்ச்சின, விழுந்தி-ரல்லபொன்; இத்தால் (உ) "கட்டுரைத்த கன்பொன்னுன் திருமேணி" என்கிறாள். "வெய்ய" என்கையால் - கட்டுரைத்தவென்

ததிலோம், அதத்த நமஸ்காரயென்று உட்கருத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஆனலித்யாதி). முன்பு ப்ரமாணத்தைப் பண்ணுவித்துக்கொண்டு, ஐக்க குலஸூத் தகியைக் காட்டிலே விட்டதறியோமோவென்று கருத்து. (க) "தகிண்குயுசு - கதிவேயம்ஷுணமய" என்றிருக்குமவனன்றோ? மார்விலே வைத்துக்கொண்டே யிருக்கிறோம், லோகரபவாதீதியால் அனுப்பினதைக் கொண்டு ப்ரணயித்வத்துக்கு நமஸ்காரமென்கிறதென் கொன்ன கொல்லுகிறுவென்கிறார் (ஒருவித்யாதி).

"நமக்குப்ரணயித்வம்போகவேணுமோ? நம்முடைய ஸ்வரூபம் ஸ்வநந்தநமன்றோ? வெண்ணுண்போதுவெண்ணுந் கைவந்திருப்போமோ" என்னும் அபிப்ராயத்தின்கேவிலே உன்னஸ்வரூபத்துக்குந் தான்சேருமோ வென்கிறு கொன்றத்தை யருளிச்செய்கிறார் (உம்முடையவித்யாதி), ஸ்வரூபம் (ந) த

றது. "விழுநிதி" என்கையாலே நன்பொன்னென்கிறது. அதவா-
 "வண்ணம்" என்று-ஸ்வபாலமாய், நிதியானஸ்வபாலத்தைச்சொல்
 வுகிறது. அப்போது, பிறர்க்கு உடைமையாமத்தனைபோக்கி, பிற
 குடைமையை அபஹரிசுருமோவென்கிறார். இவன்படியை நோக்கிப்
 பேசினார்; தன்மகன்படியை முன்னுருக்கொண்டார்; இவன்படி
 இதுவாவதாம்; இவன்படி இதுவாவதாம்; இதைன்ன அக்யாய
 மென்கிறார்.

இப்படி இவன் கூப்பிட்டவாறே* அயர்வறுமமரர்கள திபதியான
 பெரியமேனாணிப்போடேயிருக்கிற சுவரிப்பெருமான், "ஒரு பெண்
 பெண்டாட்டி கூப்பிடாநின்றார், அதுக்கடியென்" என்று விட்ட
 வாசலாவேபுறப்பட்டு எதிரேவந்து "வாரீர் எம்மைநீர் கூப்பிடுகிற
 தென்"என்ன; "கைகளைகொள்வது தக்கதே" என்கிறார். நீயே
 சொன்னாயிதே "திருத்தக்கீர்" என்று; அத்திருவிள்ளவபாவம் இவ
 றுக்குண்டானபோதன்றே கையிலவளையைக்கொள்ளத்தகாதொழி
 வது. அவளுக்குஸ்வபாலமேதென்னில்? ஸ்வலாபத்துக்கு (க) "நந்தி
 நந்தி" - தத்தஸ்ய ஸத்ருஸாம் பவேத்" என்றன்றே அவளிருப்
 பது. இவள்ஸ்வபாலம் ஸ்வலாபம் "ஸ்வயத்தகஸாதந்தயம்" என்றிருந்

றையப்ரதிபடதை- "வெண்மை" என்று கீழருளிச்செய்து, குணசதமான
 றேயப்ரதிபடதையாக விவகலித்து அதனை இரண்டுவகையாகவருளிச்செய்
 கிறார் (அதவேத்யாதி). (ஸத்யதை,) ஏகரூபதை. "உம்முடைய பெண்
 னைக் கையில் வளையை நான் கையாலே கழற்சிக்கொண்டதுக்கு ப்ரமாண
 மில்லாமையாலே சமீதவந்துக்குக்குறையில்லை, (உ) "தீநீர்த்துருந்து உ.க.
 தேநேதம் பூர்ணம் பருஷேண" என்கிற ப்ரமாணமுண்டாகையாலே நான்
 யிரிந்தவற்றைமல்லன், அத்தால் ஆர்ஜவந்துக்குக் குறையில்லை; அதவவ என்
 ஸ்வரூபத்துக்கும் றேயப்ரதைதிலில்லையென்று சொல்லவல்லவென்று கருதி
 "பார்த்தமான வடிவவப்படைத்துயிரிந்தாய்" என்கிறொன்றருளிச்செய்
 கிறார் (உம்முடையவித்யாதி). ஸ்வரூபமென்றது-குணங்களுக்கு முபலக்ஷ
 ணம். கீழ்பதவ்களையும் தொழுகொன்றத்தையும் கடராதித்து, "ஐ" என்ற
 துக்குத் தாத்தபர்யமருளிச் செய்திருர் (இவன்படியித்யாதி). நோக்கஸ்வரூப
 ரூபகுணவிபூதிகளெல்லாம் பின்னிமுன்னே தோற்றுகையாலே கூப்பிடும்.

கேளுக்கவதாரிகை (இப்படியித்யாதி-உதைக்க கின்னொன்றமனவும்).

(க) ௨௦-௩௦-௩௧-௩௨.

(உ) ௩௦-௩௧-௩௨.

தானே; இன்னமும் "விழிநிதிவண்ணர்". என்று எவ்வபாவம் சொன்னாயே. "அந்நிதியுடையவன் கொடுக்கக் கொள்ளும்தொழிய மேல் விழுந்துகொள்ளுகை ஆத்மாபஹாரிகள் கருத்யமன்றோ? ஆனபின்பு இவ்வனைவையக்கொள்ளத்தகுங்காண்" என்று சுவரிப்பெருமாள் இதுக்கும் உரைக்க கின்றார். (துள்ளுகீர் கண்ணபுரம் தொழுதாளிவள் கள்வியோ?) படுகுலை படுகுலையென்கிறான். தாபஹரமான தேசமாகையாலே அத்தேசஸ்வபாவத்தாலே ஓரஞ்ஜலிபண்ணினுள்ளென்ற, இவனை ஆனைக்கிடவேணுமோ? (துள்ளுகீர்) அசேதகமான ஜலமும் தன்னபிமதம்பெற்று களித்து வர்த்திக்கிற தேசத்திலே தன்சைத்யம் தோற்ற ஓரஞ்ஜலிபண்ணினுள்ளென்ற, இதுகுறையாகவேணுமோ? (கண்ணபுரம் தொழுதான்) பராவஸ்தையைத் தொழுதானோ? வ்யூஹங்களைத் தொழுதானோ? அவதாரங்களைத் தொழுதானோ? அர்ச்சாவதாரத்தில் நீர் கின்ற ஊரையன்றோ இவள் தொழுதது. (தொழுதான்) ஆத்மாபஹாரியென்றிறே நீர் சொல்லிற்று. தொழுகை-ஆத்மாபஹாரிக்ருத்யமோ? (க) "अज्ञानेन - கருமேயம்" என்றிருக்கையன்றோ தொழாதவர்கள் க்ருத்யம். (உ) "अज्ञानेन - யஸ்யா-உஸ்மி" என்றன்றோ இவள்ஸ்வரூபம். (உ) "अज्ञानेन -"

(உரைக்க நிற்கை) இவள் வார்த்தைக்குச் சலியாதிருக்கை. (இதுக்கும்) என்கிறாசு (ச) காசத்தாலே ப்ரதிபதமும் கல்பீத்தப்ரத்யுத்திகள் சொல்லிக்கொள்வது என்னும் தத்ததை ஸூசிப்பித்தார். இவ்வவதாரிகைக்குத் தாச்பர்யம்-அவன்புறப்பட்டவாலிலே முறைப்பதிகாரப்போலே "வைவனைகொள்வது தக்கதே" என்று அவன்பேரில் களவை ஏற்ற, அவன் இவன்பேரில்தானே களவைச்சமத்த, "தொழுத விவன்கள்வியோ" என்கிறுளென்று - தொழுகை ஸாதகமாய், அத்தாலே ஸ்வாதந்தர்யம் ஸூசிதமாய், அத்தாலே ஆத்மாபஹாரத்தையும், விழிநிதிவண்ணராய் ஆசைப்படுகையாலே பரதீரவ்யாபஹாரத்தையும் சுமத்தினுள்ளென்கை. (ஆனைக்கிடவேணுமோ) என்றது - அபராதி களை ஆனைக்கிடவேணுமோவென்கை. கீர்மாந்தரத்தைச் சொல்லுகைக்குக் கருத்து (அசேதகேத்யாதி). (ச) "अज्ञानेन - அர்ச்சயஸாரவஸூகிஷ்ணு?" என்கிறபடியேயிருக்கிற உன்னுடைய ஊரைத் தொழுதால் நீர் இத்தைக் குறையாக்கப்போமோ வென்னுமத்தைவ்யாவர்த்தியூர்வகமருளிச்செய்கிறார் (பிரேத (க) ரா-பு-க-க-க. (உ) - (உ) ஜிதக்தா-க-ரு. (ச) ர-ஸ-உ-க-ச.

நீலமயம்-பக்தாராம்-தேருபம்" என்றன்றே உன்ஸ்வரூபம். உன்னுடையானதுதேநாந்தஅஞ்ஜனிபண்ணினுளே. இவளுடைமையைக் கட்டிக்கொண்டிடக்கிற நீயன்றே ஆத்மாபஹாரி. அவ்வளவேயோ ஸ்வரூபஹாரமும் ஆத்மாபஹாரமும், பாமாத்மாபஹாரமும்முன் தும் பண்ணினாய் நீயன்றே வென்கிறான். (இவள்கள்வியோ) இவளோகள்வீ, நீயன்றேவென்கிறான்.

(கைவளைகொள்வது தக்கதே) பின்னாய், தொழுத்தொழுவெட்டுவாராப்போலே தொழுதகையிலாபரணத்தைக் கழற்றுவாருண்டோ? கீழ்ச்சொன்ன "சிலையிலம்ரு பொன்னுழி" என்கிறதன் கையில்வளைகளைக்கழற்றி இவள்கையிலிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கவன்றே தருவது. (தக்கதே) நாட்டில்ஊர்நாப்பரணயிகளும் ப்ரணயிநிலையிருப்பார்க்குச் சிலஉபஹாரங்களைக் கொடுத்திடுக கொடுப்போக கடவதாயிருக்கும். பரம்பரணயியாயிருக்கிற உனக்

யாதி). ஐ(ரு)தகீர்தேசதாத்தர்யம்(உன்னுடைமையான தீத்யாதி). "கள்வியோ" என்னவே இவளென்னுமது னித்தமாயிருக்க, மீளவும் "இவள்" என்பகயாலே, இதுக்குத்தாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார்(இவளித்த்யாதி). "வண்ணம்" என்றது-திருமெனியானபடித்திலே ஒருதாத்தர்யமருளிச்செய்து, வண்ணம்-ஸ்வபாவமென்றபடித்திலே திருவுள்ளமாய், விழுநிதிவண்ணர் தென்னியீர் தேவர்க்கும் தேவராயிருந்துவைத்து இவள்கைவளை கொள்ளுமையாலே, நிதியான ஸ்வபாவமும் தெளிவுடையராயிருக்கிறபடியும் மேன்மையோடிருக்கிறபடியும் போய்விடுகையாலே ஸ்வரூபஹாராதிகள் நீரேபண்ணினீரென்கிறுளென்றருளிச்செய்கிறார் (அவ்வளவேயோவீத்யாதி). தெளிவு - ஆத்மதர்மமாயையாலே அதில்லாமை தத(ரு)பஹாரமன்றேவென்றுகருத்து.

"கை" என்றவிசேஷித்ததுக்கு "தொழுநாள்" என்றத்தைக்கடாகழித்தருளிச்செய்கிறார் (பின்னாயீத்யாதி). "தென்னியீர்" இத்த்யாதியாலே பூஜித்துச் சொல்லச்செய்தேயும் கைவளைகொள்ளுமையாலே * கின்பிள்ளை தானே இல்லம்புருந்தென்மகளைக் கடல்க்கையில் வளையைக்கழற்றிக்கொண்டமைக்குப் பரத்யயிஜ்ஞாபகமாயையாலே, "பின்னாய்" என்றும்போதித்தானென்றுகருத்து. "கொள்வது-தக்கதே" என்றால், இனி எதுதான் தக்கதென்னவருளிச்செய்கிறார் (பூஜித்த்யாதி). "தக்கதே" என்கிற வகாரத்தாலே நித்தாரணம் தோற்றுக்கையாலே லோகத்தில் ப்ரஸித்தமோ நித்தரிக்கைக்கென்ன (நாட்டிலீத்யாதி). திருத்தக்கீரென்றத்தைக் கடாகழித்து உட்கருத்து (சங்கித்

குக் கொடுப்போகைதருமோ?, (அ) "சங்குதங்குமுன்மை கங்கை" என்கிற அவனைப்போலே நிருக்கையன்நிருக்கவனது; தக்கதல்ல. (உ) உத்தியுகை- கதேசுபம்," என்கிறான். (ச)

மு.—நீணிலாமுற்றத்து நின்றுவன்கொக்கினுள்
 காணுமோ கண்ணபுரமென் னகாட்டினுள்
 பாணனூர் திண்ணமிருக்க வினியிவன்
 காணுமோ கண் டுகண்டு கதைபுரர்க்கே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இவன்	இந்தப்பெண்ணினவன்	திண்ணம்	நருடமாக
கீணிலாமுற்றத்து	குன்றும் பரணாதத்து	இருக்க	இருக்கும்போது,
கீன்று	இருந்து	இனி	இப்படி இடைவிடாமல்
கோக்கினுள்	கண்டான், (நிருகு)	இவன்	சிகரீகர்க்கே செம்
கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை	காணுமோ	தேயும்.
காணுமோ	யாதுவீகான்	நாணுமோ	இந்தப்பெண்
என்று	என்று	கதைபுரர்க்கே	யினக்கொடுமோ? [மே
காட்டினுள்	காட்டாநின்றான்;	கண்டு கண்டு	அங்கதைபுரர்கார்ய
பாணனூர்	பாடுமவர்களான ஆசார்யர்கள்		கண்முய்த்தலைக்கட்டி
			ந்து. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (நீணிலாவித்யாதி). (உ) "சசசே சசீ- நகமேயம்" என்கிற பாதிஜ்ஜனகுருகைந்து (அ) "கிருகைசுருகைநி- கழிப்பாம் தேவப்பிரஸாதிநீ" என்கிறபடியே அவிலாதம் தோற்ற ஓர் அந் துலி பண்ணிபுரத்தில் இதுகுறையோ என்றிறே கிழர்கொக்கிற்று. இக்கதைக்கொட்ட சவரிப்பெருமான் "நீநம்மைக்குறை சொல்லக் கடவையோ? உன்மகளை வியமித்துக்கொள்ளமாட்டாயோ; ஸ்தர்களுக்கு "காண்மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு" என்கிற பூந்மருணர்களில் பாதாகருணமன்றெவஜ்ஜை; அதுஉன்மகளுக்குக்கில்லையானபின்பு அவளைநியயாதி). "தொழுதான்" என்றத்தைக் கடைசியிலு ௪ பரணுகதாராம் பரணவம் உரைக்குத் தகாதென்று சொல்லுகிறசென்சென்சென் (தக்கநித்யாதி). (க)

அந்.—இரண்டாம்பாட்டு. (நீணிலாவித்யாதி) (என்மகர்க்கதேஷம்)என்

(க) தி-ச-வி-நி-க. (உ) ஐதக்கநா-க-இ.
 (க)-ரா-யு-க-க-க. (ச)-காருட-பு-பூர்-வ-க-க-க.

மிக்கவன்றோ அடுப்பது" என்ன; அவளுடைய உத்தியாயாரங்க ளிருந்தபடியாலும், ஸம்ஸர்க்கதேவாஷமிருந்தபடியாலும், அவளைநிய மிக்க வென்பதொன்றாண்டோ? இவளை அடியிலே அலைவையாக்கிப் புறப்பட விட்ட இவர்கார்யமே தலைக்கட்டிற்றேயென்றிருள்.

(நீணிலாமுற்றத்து நின்றிவள் கோக்கினாள்) "மதுஷ்ய ஸஞ்சார மில்லாதபாதேசத்திலே இவளைக்கொடுபோய் இட்டுவைக்கவேண்டி கூடும்" என்றுகினைத்து நீணிலாமுற்றத்தே கொடுபோய்வைத்தாள். (நீணிலாமுற்றம்) அம்மதுஷ்யர்களுடைய வார்த்தையுங்கூடச் செவிப்படாதபடி ஒக்கத்தைபுடைத்தான நிலாமுற்றம். முழுக்கூ வானவனுக்கு சரீரஸம்பந்தாதிகளுள்ள விடத்து சூதலையும்பயமும் வர்த்திக்கச்செய்தேயும், பதார்த்தங்களினுடைய ஸக்தியில் சால் தாழ்வகக்கு யோக்யதையண்டாமிறே, சரீரஸம்பந்தம் கிடக்கையாலே. ததபரிஹாரார்த்தமாக விவித்தலையைய வர்த்திப்பா னென்று சொல்லிற்றிறே. அப்படி யேதானும் பூர்வார்த்த(ஹி)ஷ்ட டையாகையாலே, தன்மகளுக்கு இந்த அதிபாவன்யமுண்டாகைக் கடி ஸம்ஸர்க்கதேவாஷமிறே என்றுகினைத்து, நிர்மாதுஷ்யமான நீணிலாமுற்றத்திலே வைத்தாள். (நின்றிவள்கோக்கினாள்) அந்நிலா முற்றத்தைக்கண்டவாறே * கொற்றப்புள்ளொன்றேறி மன்னாடே

றது "பாணாள்" என்று சொல்லப்பட்ட திருநறையூர் நம்பியாகிற ஜசார்ய ஸம்ஸர்க்கத்தை. (இவர்) என்றது-திருநறையூர் நம்பியை. (கார்யம்) என்றது -நாணமறப்பண்ணுகை.

ஆறு. — கைவளை கழலும்படியான தசைபிறக்க, இவள் நீண்ட நிலாமுற்றத்திலே போகக்கூடுமோவென்ன (மதுஷ்யேத்யாதி), (மீளக் கூடும்)பகவதலாபக்லேசத்தில் நின்றும் மீளக்கூடும். நீணிலாமுற்றமாவது- தளத்தின்மேல் தளமாக விருக்குமீதில், மூன்றும் தளமான ப்ராஸாதம். அந் யாபதேசத்தை யருளிச்செய்து, "ப்ராஜ்ஞாப்ராஸாதம்" என்றுசொல்லப்பட்ட பகவதேகோபாயத்வஜ்ஞாந ஸலிதமான நிலையில் நின்றும் பாகவத் விஷயத் தில் மூட்டினாள் என்னும் ஸ்வாபதேசத்தை யருளிச்செய்கிருர் (முழுக்கூ வானவிய்யாதி). (பதார்த்தங்கள்) விஷயங்கள். (நீணிலாமுற்றத்திலே) பாக வத் நிஷ்ட்டையிலே. பாகவதாலாபக்லேசத்தாலே இட்டகாலிட்டகைகளா யிருந்த இவளை, "பாகவதரே உபாயம்" என்கிற ஜ்ஞாநமாகிறப்ராஸாதத்திலே ற்றிலிட்டால், எங்களை நிற்கும்படி என்ன; பகவத்விஷயம்போலே இது புய ஹேதுவாகாமையாலே நின்றொனென்கிருர் (அந்நிலாவிய்யாதி). பகவத்விஷயந்

கசகஅ பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, உ-பா, நீணிலாமுற்றம்.

வந்து அநர்யார்ஹமாக்கி பாதமளம்ஸ்லேஷம் பண்ணினவிடம் போலே யிருந்ததி என்று * இட்டகாலிட்ட கைகளாயிருந்த இவள் ஏழந்திருந்து தரித்துநின்றாள். இதுபோலேகாணும் ஆசார்யோப திஷ்டமான யதார்த்தஜ்ஞாகம் பிறப்பதற்குமுன்பு விஷயாதரங்க ளால் பரிம கண்கலக்கமும், பின்புவருத்த விஷயத்தில் புகுந்தால் (க) “अथैवैवैवैवैवै - அதனோபயம் கதோபவதி” என்று நிர்ப்பயனாய் தரித்துநிற்கும் நிலையும். (இவள்கோக்கினாள்) அவ் வளவேயன்றிக்கே லோகதர்ஸனமும் பண்ண சுழமையானாள்.

(காணுமோ கண்ணபுரமென்று காட்டினாள்) சுற்றும்கண்ணை யோட்டிப் பார்த்தவாதே திருக்கண்ணபுரம் கண்ணுக்கு விஷயமா யிற்று; அல்லாத பாதேசங்கள் கிடக்க, திருக்கண்ணபுரம் கண்ணு க்கு விஷயமாக வேண்டுவானென்னென்னில்; இவளுக்கு அபிமதம் சுவரீப்பெருமாள்பக்கலிலே யாகையாலும், இவள்தான் லக்ஷயத்தை யுடையளாகையாலும், திருக்கண்ணபுரம் கண்ணுக்குவிஷயமாயி த்தது. ந்ரௌபதியை ஸ்வயம்வரீக்கவந்த ராஜாக்களுக்கு லக்ஷயத் தைக்காட்டி, அதின்கழுத்தற எய்யவல்லார்க்கு இவளைக் கொடுக்கக் கடவேனென்ன; அவர்களும் “அதின்கால் கண்டேன், வயிறுகண் டேன்” என்றுப்போலே சொன்னார்கள்; அர்ஜூன் “அதின்கழுத் தைக் கண்டேன்” என்றுநிறே. லக்ஷயமுடையனாகையாலும், இவ னுடைய ஸ்வயம்வரத்திலே மிகவும் ஸ்ரத்தையை யுடையனாகை யாலும். (காணுமோ கண்ணபுரமென்று காட்டினாள்) (உ) “தொண் தானே பயழேதுவாபடி எங்கனெயென்ன; (இதித்யாதி). “இது” என் தது - பாகவதநிஷ்ட்டையை. (லோகதர்ஸகம்) என்றதுக்கு ஸ்வாபதேசம், பாகவதருடைய ப்ராப்யத்வ ப்ரதிபாதக விசேஷசாஸ்த்ர பரிசீககம்.

(லக்ஷயத்தையுடையனாகை) இலக்குப்பட்நோக்கவல்லனாகை, விசேஷ ஸாஸ்த்ரவிசாரத்தாலே பாகவதர் ப்ராப்யரானால் எங்குமுண்டாயிருக்க, இவளுக்குத்திருக்கண்ணபுரத்திலே கண்பகிகைக்கு த்ருஷ்டார்த்தம். (ந்ரௌ பதித்யாதி). (லக்ஷயத்தை) மந்ஸயயந்த்ரத்தை. * “காணும்” என்று பஹுவசந்த்ருக் கருத்தை வெளியீடானின்றிகொண்டு, “ஓ” என்றது - போக்யதையால்வந்த ஹர்ஷஸாலசகமென்றும், காட்டுகை - தனக்குப்ரக்ருதி யென்றும் விவஷித்ததுத் தாத்பர்யம்(தொண்டரித்யாதி). மநுஷ்யர்வார்த்ததை

மெல்லீரும் வாரீர்” என்றுப்போலே கண்ணால் கண்டவர்களை யடங்க நீங்கள் கண்ணபுரத்தைக் காணிகோளென்றிருள். “உனக்கு இவ்வதிமாத்ரப்ராவண்யமாகாதுகான்” என்றுநிஷேதிக்கிறதாயையுங்கூடத் திருக்கண்ணபுரத்தைப் பாராய் என்றாள். நல்லது கண்டால் தனியே அதுபவிக்கும் ப்ரக்ருதியன்றே. (கண்ணபுரமென்று காட்டினாள்) (௫) “பிரானிருந்தமை காட்டினீர்” என்று அவனைக் காட்டினாள் தாயார்; அவனிருந்தஆரைக் காட்டுகிறாள்இதே இவள். இதுபோலேகானும் ஸதாசார்யனிற்காட்டில் ஸச்சிஷ்யனுக்கு உண்டானவாசி. “உனக்குப்ரப்யப்ராபகங்களிரண்டும் ஈய்வரன் திருவடிகளே” என்றுகாட்டிக்கொடுக்கும் ஆசார்யன்; “அவ்விரண்டர்த்தத்தையும்எவ்வெஞ்சிலேப்ரதிஷ்டிப்பித்த உன் திருவடிகளன்றோ எனக்குப் புருஷார்த்தம்” என்றிதே ஸச்சிஷ்யனிடுப்பது. அதவா (கானுமோ கண்ணபுரமென்றுகாட்டினாள்) “திருக்கண்ணபுரத்தைக்காணிகோள், அஞ்ஜலையைப்பண்ணிகோள்” என்று சொல்லியபுக்கு முடியச் சொல்லமாட்டாதே குறையும் ஹந்தமுத்தரயாலே காட்டினாள். அதவா (கானுமோ) என்கிறாள். “இக்கண்ணால் கொள்ளும்

கேளாத நீணிலாமுற்றத்தில் லின்றும் உபதேசிக்கையாலே, “ஓ” என்று எல்லாரும் கேட்கும்படி கூப்பிட்டும், அதுகேளாதார்க்கும் கையாலே காட்டினாள் என்று கருத்தாகவுமாம். “கானும்” என்று பூஜாவசகமாய் “ஓ” என்னுமது-ரஸ்யதையை ஸ்சிப்பிக்கிறதாக்கி திருத்தாயார்க்கேகாட்டினாள் என்று தாத்பர்யார்த்தம் (உனக்கித்யாதி). கண்டவர்களுக்கெல்லாம்காட்டப்போமோ? நிஷேதிக்கிற திருத்தாயார் அருகேயிருக்கவென்ன (உனக்கித்யாதி). இதுக்கு ஸ்வாபதேசம் (இதுபோலேயித்யாதி). “பகவானுயிறப்ராப்யம் வித்திக்கைக்கு பாகவதாபிமாநமென்று இரு” என்று திருத்தாயாருபதேசிக்கத் தரித்து நின்று, விசேஷசாஸ்தரதர்ஸாதத்தாலே இவ்வர்த்தத்தை அறிவிப்பித்த ஆசார்யனேப்ராப்யமென்னுமர்த்தத்தைத்தானே விண்ணப்பம் செய்வனென்று கருத்து. “காட்டினாள்” என்றதுக்கு, தான் அஞ்ஜலிபண்ணி இவளுக்குக் காட்டினாள் என்றுத்தாத்ரம் (அதலேயித்யாதி). “கானுமோ - கமக்குக் காணப்பெறுமோ” என்றாக்கி, “காட்டினாள்” என்றதுக்கு இப்படித்ரஷ்டவ்யத்தை நிஷேதிக்கையாலுண்டான க்வேசத்தாலே இரண்டிகையையும் மறித்திக் காட்டினாள் என்று மூன்றும்யோஜனையை யருளிச்செய்கிறார் (அத

ப்ரியோஜகம் திருக்கண்ணபுரத்தைக் காண்மையன்றோ? இத்தை
 நிலைதிப்பாரும் சிலருண்டாவதே” என்று விஷண்கையாகிரு
 னென்றுமாம். வடமதுரைப்பிறந்தான்மகள், கோயிலாழ்வார்
 ஸங்கிதியிலே கண்ணைச் செம்பிளித்துக் கொண்டிருந்து நுபிததான்.
 பட்டர் திருவடிதொழுவெழுந்தருளினவர் இத்தைக்கண்டு “கோயி
 லாழ்வார் கண்ணுக்கு விஷயமாயிருக்க கண்ணைச் செம்பிளித்திருப்
 பதே; இவன்கண்ணால் ப்ரியோஜகம் கொள்ளமாட்டானாகாதே”
 என்று வெறுத்தெழுந்தருளினார். அவனுக்கு ஒன்றிரண்டுமொஸ்த
 துக்குள்ளே கண்கெட்டதிதே. இது இவளுடைய உத்திவ்யாபா
 மிருந்தபடி.

(பாணனூரித்யாதி) ஸம்ஸர்க்கஜப்பாவண்யம் சொல்லுகிறார்.
 (பாணனூர்)தலைமகன் பிரிந்தால் எதிர் ததலையிலுண்டான மறத்தைப்
 போக்கி சேரலிகைக்காக பாணனைக் கொடுத்துவரவிடும்; அவர்
 களும் இன்சொற்களாலே அவர்கள் நெஞ்சிலே மறத்தைப்போக்கி
 சேரலிவர்கள். இங்கு பாணனூராகிறார் - சேதநர்க்கு ஸ்வாதந்தர்
 யத்தால் வந்த மறத்தைப்போக்கி சேஷதவஜ்ஞாநத்தைஉணர் த்திச்
 சேரலிமொசார்யனிறே. “பாணனூர்” என்கிறார்களாயிவள். (க)
 “பேராளன்பேரோதும் பெரியோர்” என்று தன்மகள் சொல்லக்
 கேட்டவளாகையாலே, இன்னார் இன்னார்க்குச் சொல்ல யென்ப
 தில்லையாகாதே, (உ) “सुखस्यैः” (सुखं सुखं - ஸமித்பாணிஸ்
 ஸ்ரோதநீயம் ப்ரஹ்மநிஷ்டம்” என்கிறபடியே தந்திஷ்ட்டன

வேத்யாதி). “பாருவதவிஷயமே த்ரஷ்டவ்யம்” என்கைக்கு ஸம்வாதம் காட்டு
 கிறார் (வடமதுரையித்யாதி). (கோயிலாழ்வார்) ஸ்ரீரங்கக்யாநம்.

“பாணனூர்”-பாடுமவர்கள். “திண்ண” ம் த்ருடமாக. இனிதிவன்காணுமோ
 என்கைக்குப் பாணனூர் செய்ததென்னென்ன; (தலைமகளித்யாதி). ப்ராப்ய
 வைலகஷண்யத்தை உபதேசிக்கும் ஆசார்யன். ஸ்வாபதேசம் (இக்கித்யாதி).
 “பாணன்” என்று ததுவந் தவினைச்சொல்லவடுப்பதாயிருக்க, உபசரித்து “பாண
 னூர்” என்கிறதென்னென்ன; (பாணனூரித்யாதி). மகன்சொல்ல, தாய் அத்
 தைக்கேட்கக்கூடுமோவென்ன (இன்னூரித்யாதி வாக்யதவ்யத்தாலே). அவ
 தாரிகையிலே சுவசிப்பெருமான், “உன்பெண்புள்ளையை நீ அடக்கி ஆளப்
 போகாதே” என்னுமதுக்கு உத்தரம்இப்பதமென்னுமத்தையருளிச்செய்கிறார்

(க) தி-மொ-எ-ச-ச. (உ) முண்ட-க-க-கஉ.

மிதுவே யாகாதே வேண்டிவது. (நிண்ணமிருக்க) அவர்கள் அர(ர்) லப்பதிஷ்டராயிருக்க. (இனி இவள்நானுமோ) இப்படி இடை விடாமலிருந்து துஸ்பலிகை பண்ணச்செய்தேயும், இவள் மீள வென்பதொன் றுண்டோ? (இனி இவள்நானுமோ) ஸம்ஸர்க்கஜ ப்ராவண்யத்தாலும் மீளமாட்டாள். ஸ்வக(ஈ)தப்ராவண்யத்தாலும் மீளமாட்டாள். “உனக்கு இதுவாகாதுகாண்” என்றுசொல்லுகிற நான் லஜ்ஜித்து மீளும் தனைபோக்கி, இவள்மீளுமோவென்கிறான். ஆசார்யனாலும் பசையிலையிறே. தான்ஸத்ப்ரக்ருதியன்றுகில் இரண்டும் வேண்டியிறேயிருப்பது.

(நன்றுவந்து நடைபூரர்க்கே) இவள்கார்யமும் கிடக்கிடும், அச்சவரீப்பெருமாள் கார்யமும் கிடக்கிடும். அடியிலே இவள் கையில் மடலைக்கொடுத்தித் கொல்லையாக்கிப் புறப்படவிட்ட அக் நடைபூரர்கார்யமே நன்றாய்த் தலைக்கட்டிற்றிறே என்கிறான். (உ)

மு.—அருவிசோர்வேங்கடம் நீர்மலையென்றுவாய்

வெருவினான் மெய்யம் வினவியிருக்கின்றான்

பெருகுசீர்க் கண்ணபுர மென்று பேசினான்

உருகினு ளுள்மெலிந்தாளிது வென்கொலோ. (ஈ)

பதர்.	உரை.	பதர்.	உரை.
அருவி	மலையருவியானது	மெய்யம்	திருமெய்யமென்றும்
சோர்	ப்ரவலியாநின்ற [ம்,	வினவி	கேட்டு
வேங்கடம்	திருவேங்கடமென்று	திருக்கின்றான்	இராதின்றான் ;
நீர்மலை	திருநீர்மலை	பெருகு	(ஆறுபோலே)பெருகா நின்ற
என்று	என்றும்,	சீர்	(ருணபூர்த்தியாகிற) ஐஸ்வர்யத்தை புடைய
வாய்வெருவி	அவ்ருதபோக்கிகளைப்		
னான்	பண்ணினான் ;		

(இப்படியித்யாதி). “இனி” என்றதுக்கு அர்த்தம் (ஸம்ஸர்க்கேத்யாதி). ஸ்வகதப்ராவண்யம், “கண்ணபுரம்” என்று காட்டுகையாலே ஸூசீதம். “இவள்” என்றதுக்குக்கருத்து (உனக்கித்யாதி). “இவள்” என்றதுக்கு-ஸத் ப்ரக்ருதியான இவள் என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யாந்தரம் (ஆசார்யனாலு மித்யாதி).

“நடைபூரர்க்கே” என்ற அவதாரண வ்யாவர்த்தயகதபூர்வகம், “நன்று நன்று” என்கிற மீயிலைக்குத் தாத்பர்யம் (இவளித்யாதி). அடியிலே மட லைக் கொடுத்ததில்லையேயாகிலும், மடலெடுக்கும்படியான ஸ்வலைவகைண்ய ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுத்தானென்று தாத்பர்யம். (உ)

றியே சுற்றும்நீராய் அதினடுவே திருமலையாய், அதில் நடுவேயிறே
கண்வளர்ந்தருளுவது. (என்றுவாய் வெருவினாள்) அபழ்மருத்
வ்ருதையயாசையாலே அஹ்ருதயோக்திகளைப் பண்ணுகின்றாள்.
(மெய்யம் வினவியிருக்கின்றாள்) “ஆஸ்ரிதர்க்கு மெய்யேநின்று கார்
யம் செய்தவிட மென்றன்றே திருமெய்யமென்று போயிற்று”
என்று கேட்கும். மதுமாற்றம்சொல்லுவாரில்லை. (௧) துஷ்டம் - ஸ்தப்
தோஷி” என்றிராநின்றாள்.

(பெருகுசீர்கண்ணபுரமென்று பேசினாள்) இவ்வோதிருப்பதி
கன்போலேயுள்வவ்வளவும் ஸம்பத்தாயிருக்கையன்றிக்கே, ஆற்றுப்
பெருக்குபோலே நென்மேலென வரையிட்டிக் காட்டும் ஐய்வாய்த்
தையுடைத்தான திருக்கண்ணபுரத்தை வாய்விட்டுப் பேசாநின்
றாள். (கண்ணபுரமென்று பேசினாளுருகினாள்) பேசுவதோவஸ்த்
தையும், உருகுவதோவஸ்ததையுமின்றிக்கே, பேசினவாயோமீட
நீர்ப்பண்டமாகாநின்றாள். (உள்மெலிந்தாள்) (உ) “அஹ்ருதயம்
அஹ்ருதயம்- அச்சேத்யோயமதாஹ்யோயம்” என்கிற ஆத்மவஸ்து
நின்றநிலையிலே வாடிற்றென்கிறாள். அதவா, சரீரம் உருகுவது
அந்தக் கரணம் உருகினாலிறே; நெஞ்சமுருகிற்றென்கிறாள். (இது
வென்கொலோ) இவ்வாற்றாமகளுக்கடி பாபயிறே. (௩) [சுபுராநா
ஹ்ருதம் துஷ்டம்- அஹ்ருதயம்- மதுராகாமகரீ புண்யாபாபஹ்ருதயம்]
என்று அவவநயம் நின்றதேசத்தைப் பேசவே பாபங்களும்போய்,
போக (ஹ்ரு) ஹ்ருமுண்டாம் என்றதிறே ஸாஸ்த்ரம்; அது இவ
ளளவும் காணுதொழிகிறது என்பாபயிறே என்கிறாள். (௩)

மு.—உண்ணும்நாளில்லை யுறக்கமும் தானில்லைப்

பெண்ணமயும் சாலநிறைந்திலள் பேதைதான்

கண்ணூர் கண்ணபுரம் தொழுங்கார்க்கடல்

வண்ணர்மேலெண்ண மிலட்கிதுவென்கொலோ. (௪)

(வரையிட்டி) என்றதற்கு-அந்தந்த மலைகளையிட்டி என்றாய், திருமலை,
நீர்மலை, மெய்யமலை இவற்றையிட்டிப் பெருகுமென்று கருத்து; அதாவது-
அங்குள்ள கல்யாணகுணங்கள் இங்கே எம்ருத்தமாய் நோற்றுநிறநென்கை.
(ஐய்வாய்ததை) என்றது-நய்வாணம்பந்தியான குணபூர்த்தியை. இது பூர்வ
வாக்ய விவரணம். (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உண்ணும்வான் (இவளுக்கு)	பு ஹி க்	கண்ணபரம்	திருக்கண்ணப்ரயென்
கும்வான்		வளர்	தீய்யதேசத்தை [கிற
இல்லை	இல்லை;	தொழும்	தொழாநின்றான்;
உறக்கமும்தான் நிதிரையும்		இவட்டு	இவளுக்கு
இல்லை	இல்லை;	கார்	கறுத்த
பெண்மையும் (இவள்)	ஸதீர் த்வத்தா	கடல்	ஸமுத்தரம்போன்ற
சால	மிகவும்	வண்ணர்மேல்	வடிவமுடையுடைய
நிறைந்திசன்	நிறைந்தவளன்று;		ரானகண்ணன்
பேதைதான் (இன்னமும்)	இளம்		மேல்
	பெண்தான்;	எண்ணம்	எண்ணபிருக்கிறது;
கண்ணன்	கண்ணனெழுந்தருளி	இது வென்	இதென்ன ஆய்சர்ய
	யிருக்கிற	கொலோ	[ம்தான் (ச)

அல.—காலாம்பாட்டு. “வாய்வெருவினான், வினவியிருக்கின்றான், பேசினான், உருகினான்” என்கிற இவ்வாற்றமுமைதானுண்டாவது தா(ர)கமுண்டானுணிறே; அது திருத்தபடி யென்னென்ன; அதுதானே இல்லையென்கிறான்.

வ்யா.— (உண்ணும் காளில்லை உறக்கமும்தானில்லை) கீழுண்டான நசைகள் ஸ்வஸ்த்த நசைகளென்னும்படி யிருத்ததி யென்கிறான். ஊனுமுறக்கமு முண்டானுணிறே கிழ்பிறந்த அவஸ்த்தைகளுக்கு அவகாசமுள்ளது. (உண்ணுகாளில்லை) உபவாஸக்ருசையாயிராநின்றான். “ஊணில்லை” என்கையன்றிக்கே “உண்ணும்காளில்லை” என்கிறான். பிராட்டி பெருமானைப்பிரிந்து பத்துமாஸம் உபவாஸக்ருசையாயிருத்தபோது, தேவேந்தரன் அம்ருதமயமான அக்கத்தைக் கொடுவந்து ராக்ஷஸரும் ராக்ஷஸிகளும் காணாமே கொடுக்க, அதை அமுதுசெய்தாளென்று ருஷி எழுதினான். இவளுக்கு அங்கனிருப்பது ஒருகாலமில்லை யென்கிறான். (உறக்கமும்தானில்லை) அஜேமாராதாம்கடியிறே ஒருகாளாவது; அதில்பகலுக்கு க்ருத்யமானஊணில்லையாகில், ராதீர்க்கு க்ருத்யமான உறக்கமுண்டோ வென்னில், அதுவுமில்லையென்கிறான். உறக்கமில்லை என்கையன்றிக்கே

அரு.—காலாம்பாட்டு. (உண்ணுமித்யாதி). “உறக்கமும்” என்றதுக்கு “ஊண்” என்றத்தோடே ஸமுச்சயமாகத் தாத்பர்யம் (அஜேமாராதாமித்யாதி). “தான்” என்ற தானுணதன்மையக்குக்கருத்து (உறக்கமித்யாதி). “உறக்கமும்,

உறக்கமுத்தாலில்லை என்கிறது, உறங்குகைதான் வேணுமிதே; அதுதானே இல்லையென்கிறான். பெருமான் காட்டிலே எழுந்தருளினபோது, கண்வளர்த்தருளப்புகுதசையிலே இளையபெருமானைப் பார்த்து "ஊமதிவியான ருழைச்சரக்குக் கூடப்போந்தான்; உம்முடைய உறக்கத்தையும் சோம்பலையும் வழிநடத்தத்தால் வந்த ஸ்ரமத்தையும் பொகட்டுக் காவல்சோர்வுபடாமல் கோக்குங்கிடர்" என்று பெருமானருளிச்செய்ய. (௧) "ஊமதிவியான ருழைச்சரக்குக் கூடப்போந்தான்; உம்முடைய உறக்கத்தையும் சோம்பலையும் வழிநடத்தத்தால் வந்த ஸ்ரமத்தையும் பொகட்டுக் காவல்சோர்வுபடாமல் கோக்குங்கிடர்" என்கிறபடியே அவற்றையெல்லாவற்றையும் பொகட்டாசிறே, அவரைப் போலே உண்டாய்விட்டவளன்றிதே இவள்.

(பெண்மையும் சாலநிறைந்திலள் பேதைதான்) பர்த்தருளம்ஸ்லேஷத்தில் அவகாஹநமுண்டாகில் ஊணுமுறக்கமும் தவிரலாமிதே. அப்பருவமல்ல சிவரென்கிறான். (பெண்மை) ஸ்திரீத்வம்; ஸ்திரீத்வத்தில் ஏகதேசமும் புதியதுண்டிலள். அதவா (பெண்மையும் சாலநிறைந்திலள்) பர்த்தருளம்ஸ்லேஷ ரணஞ்ஞாநமுண்டித்தனை, அதில்தலைநிரம்பிற்றிலள் என்கிறான். பேரிளம் பெண்ணான அந்நிரப்பயில்லையாகிலும், மங்கையான பருவத்தானுண்டோ வென்ன; (பேதைதான்) அதிமுத்ததை (௨) யென்கிறான்.

தானற்றான்" என்னதே, "இல்லை" என்றதுக்கு வ்யாங்குத்திபூர்வகம் தாந் பர்யம் (பெருமாளித்யாதி). நித்தரைதானே போயிற்றென்றுகருத்து.

ஊணும் உறக்கமும் இல்லையாகைக்கு ஸம்ஸ்லேஷரணாதுசிந்தாயிதே ஹேது. அதுவே தா(௩)ரகமாகாதோவென்ன; அதுவுமில்லை என்கிறாரென்றுவிவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (பர்த்தருளம்ஸ்லேஷத்திலித்யாதி). "பெண்மையும்" என்ற (௪)காரத்தால் இதுவும் தா(௫)ரககோடி தடிதமாக வேணுமென்றுகருத்து. (ஸ்திரீத்வம்) என்றது-தத்ப்ரயுத்தமான ஸம்ஸ்லேஷமென்றபடி. "சால" என்றதுக்கு நிறைந்திலாமையில் மிகுதியாகக்கழேருளிச்செய்து, நிறையிலே மிகுதியாக வருளிச்செய்கிறார் (அதவேத்யாதி). "பேதை" என்றதுக்கு முந்திண்பக்ஷத்தில் ஹேதுவாகை ஸப்பந்தமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, இரண்டாய்ப்பக்ஷத்துக்குச்சேர அவதாரிகை (பேரிளமித்யாதி). "பேதை, பெதும்பை, தெரிவை, அரிவை, மடத்தை, மங்கை, பேரிளம்பெண்" என்கிற எழும் பருவத்திலும் முற்றப்பருவமென்றுகருத்து.

(கண்ணனூரித்யாதி) இப்பருவமாயிருக்கிற இவளுக்கு தா (ஈ)ரக போஷகங்கள் வேண்டாமோ, இவைகிருத்தபடி யென்னென்ன; (கண்ணபுரத்தொழும்) இது இவளுடைய தா (ஈ) ரகம். அது என்னம்புது, ஒருவரைத்தொழுதானென்றால் தா (ஈ) ரகமா மோவென்ன; (கண்ணனூர்) (க) "எல்லாம் கண்ணன்" என்கிற கருஷ்ணனன்றோஉள்ளேகின்றான்; (உ) [வட்டாழ்வார்] பத்தாஞ் ஜலிபுடாந்ருஷ்டாஃ] என்றிதே ச்வேதத்தீபவாளிகள் இருப்பது. (க) "தொற்றும்" என்றும், (ச) "ஜீதம்" என்றும், அஞ்ஜனிமாறுதே இவர்கனிநுப்பது. அஞ்ஜனிமாவது ஸங்கீதிமாறியிதே, அஞ்ஜலியாவேஸர்வாவயவங்களும் புஷ்டமாயிதே அவர்களுக்கிருப்பது;

(கார்க்கடல்வண்ணர்மேலெண்ணம்) அவ்வுருக்குள்ளே ஒரு கடல் தேங்கினுப்போலே நிற்கிற கருஷ்ணனுடைய வடிவையணைக்கவேணுமென்று மறோரதியானின்றான். அவனாரைத் தொழுகையாலே வண்ணப்போயிற்று. அவன்வடிவை மறோரதிகையாலே உறக்கமும்போயிற்று இவளுக்கு. (பெண்மையும்சாவநிறைந்திலள், பேதைதான், எண்ணியவட்கிது) - ஆளுடையோகராயிருப்பார்க்குப் பிற

பேரிளம்பெண்ணுதில்வருத்தலம்ஸ்லேஷரஸாதுகித்தகம் தாரகமாகலாம்; அதுவன்றில் பேதைத்தனத்துக்கு அடித்ததாரகாதிகள் வேண்டியிருக்க, அதுவுமில்லை, துதுவுமில்லை என்றால், உல்லோகமாயன்றே யிருக்கிறதென்னு மயிப்பராயேண்ப் ப்ரஸ்ரத்ததைக்கின்புதிருர் (இப்பருவமித்யாதி). தொழுகைதார மாகக் கண்டவிடமுண்டோவென்ன (பத்தாஞ்ஜலிபுடா இத்யாதி).

ஸங்கீதியுண்டாகில் தொழுகை தாரகமாகலாம், பிரிவில் தாரகமானவழி யென்னென்னும் ப்ரஸ்ரத்தில், "கார்க்கடலித்யாதி" என்றுவிவகித்தருளிச் செப்கிருர் (அவ்வுருக்குள்ளேயித்யாதி). இத்தால் மாகஸாதபகத்தாலே ஸங்கீதியுண்டாளுப்போலேயிருக்குமென்றுகருத்து. "பேதைதான்" என்னு கின்றாய்; எண்ணம் அவன்மேலேயாய், உறக்கமற்றென்னுளின்றாய்; இது பேரிளம்பிள்ளை; இப்படியன்றோ, இவைசேரும்படியென்னென்னும் ப்ரஸ்ரத்த திலே "இடைவிதுயென்கொலோ" என்கிறென்னு விவகித்ததுத்தாத்தாய்யம் (பெண்மையும்இத்யாதி). (இ) "தம்மடியாபிரலலாரேநிமொக்கவெண்ணியிருத் தீர்" என்கிறபாகரத்தையுட்கொண்டு "இவளுக்கு" என்ற வ்யாவர்த்தயவ் சீளக் காட்டாநின்றென்கொண்டு தேவாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (ஆளுடையோகரா

- (க) தி-வாய்-க-எ-க. (உ) பாரத- (ங) தி-வாய்-உ-க-எ.
(ச) ஜீத-க-க. (இ) தி-மொ-ச-க-க.

க்குமளவும் இவளுக்குப்பிறந்தபடியென். இதென்ன ஆய்சர்யமென் கிருள், (என்கொலோ) ஆளுடையாகிகளான ருஷிகன்பக்கல் கண்டிலோம், லாஷாநகரித்து அதுபலிந்த ஆழ்வார்பக்கல் கண்டிலோம். இருபத்தைந்து ஸம்வதஸரம் பகலோடு இரவோடுலாசியற அதுபது காழிகையுங்குட விருந்து அதுபலிந்து, பின்பு பத்துமாஸம் பிரிய ஸ்மையானுளிதே பிராட்டியும், அவளுக்கும் இதுகண்டிலோம், பருவந்துவாவதாம்; தா (ஞ) ரகபோஷகங்கள் இவையாவதாம். இதென்ன ஆய்சர்யம்ருந்தபடி யென்கிருள். (ச)

மு.—கண்ணனார் கண்ணபுரம் தொழங்காரிகை பெண்மையும் தன்னனுடையுண்மை யுரைக்கின்றார் வெண்ணையுண்டாப்புண்டவண்ணம் விளம்பினால் வண்ணமும் பொன்னிறமாவதொழியுமே. (ஊ)

பநர்.	உரை.	பநர்.	உரை.
கண்ணன்	கிருஷ்ணனுக்கு	வெண்ணெய்	வெண்ணெயை
னார்	வாஸஸ்த்தாமரான	உண்டு	(களவாய்) அமுது செய்து
கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை	ஆப்புண்ட	கட்டப்பட்ட
தொழும்	தொழுதத்தரவ்வந்த	வண்ணம்	(அவன்)ஸ்வபாவத்தை
காரிகை	அழகுடைய (பெண்)	விளம்பினால்	கொள்ளால்,
தன்னுடை	தன்னுடைய	பொன்னிறமா	பொன்னிறமாயிருக்கிற
பெண்மையும்	பெண்மையையும்	வண்ணமும்	தேஹசோபையும்
உண்மை	வாஸ்தவத்தையும்	ஒழியுமே	போய்விடுகிறது. (ஊ)
உரைக்கின்	சொல்லாரின்றார்;		
ருள்			

அவ.—அஞ்சாம்பாட்டு. “பெண்மையும் சாலநிறைந்திலன்”

யித்யாதி). ஆழ்வாருக்குக் கண்ணன் தா (ஞ) ரகாதிகளானுளித்தனை. கண்ணனிருந்தபடியைத்தொழுகையே தா(ஞ)ரகாதிகளாகையாலே வ்யாவ்ருத்தி சொல்லலாமென்று திருவுள்ளம். ... (ச)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கண்ணனாரித்யாதி) “சிலையிலங்கு” இத்யாதி களாலே நாம் இவனை அடக்கி எம்பெருமானோடேசேர்த்து ஸம்ஸ்லேஷத்தை வர்த்தி(ஶ)ப்பித்தலிலாவாம். “பெண்மையும் சாலநிறைந்திலன்” என்றுசொல்லுகையாலே ஸம்பாவிதமான ஸம்ஸ்லேஷஸங்களை வெளியிடாதே அடக்கத்தோடேயிருக்கிறானோ என்று இவர்கள் கேட்க; என்னோடுதானே அவற்றின் படி களை வாய்விடுகிறார், இவனுக்கு இனி அடக்கமுண்டோவென்கிருளென்று ஸங்கதியை எப்பிரிப்பிக்கிருள் (பெண்மையுமித்யாதி). “பெண்மை” என்

என்றிறே கீழ்ப்பாட்டில் சொல்லிற்று. அதகாலாந்தரேண உண்டாகிறது. அதுக்கடியான பெண்மைதானுண்டொ வெள்ள; அதுகானே யில்கையென்கிறான். நீ எதுகொண்டறிந்தாயென்ன; காணந்ரயங்களும் அவனைநீனைத்தமாதாத்திலே விக்கு, தமாகா நின்றன; இவளுக்கு என்ன பெண்மையென்கிறான்.

வ்யா.—(கண்ணனூர் கண்ணபுரத்தொழும்) உத்தத்தை அது பாவிக்கிறான். முன்பே சொன்னேனிறே. அவனைத்தொழும்மனவே யன்றியே அவனானைத்தொழுகிற இவளுக்கு என்ன பெண்மையென்கிறான். (கண்ணனூர் கண்ணபுரம்) ஸ்ரீ மதுரை, திருவாய்ப்பாடி, ஸ்ரீமத் தவாரகையென்கிற இவையெல்லாம் “கண்ணன்விண்ணார்” என்கிற பரமபதத்தொபாதி கலவிருக்கையிறே. தர்(஁)ராயதியோபொதி, பிறத்ததும் ஓரிடத்திலேயாய் வளர்ந்ததும் அங்கே யாயிறே சக்கரவர்த்தித் திருமகனிநுப்பது. அதுக்குப் பரதிரஸ்ஸாயிறே இவனுக்கிருப்பது; பிறத்தவன்றே போரவேண்டும்படியிறே ஊர்களின் ஸ்வபாவமிருப்பது; அவற்றை விட்டுத் திருக்கண்ணபுரத்தே புருத்த பின்பு இத்தையேயாயிற்று ஊராகநீனைத்திருப்பது. (தொழும்) அவனுக்கு அவ்வூர் நிருபகமானுப்போலையாயிற்று, இவனுக்கும் தொழுகையே நிருபகமாயிருக்கிறபடி. (க) “ஸ்ரீமதுரைமுதலானகோ(ந²)பகம்” என்கிறபடியே பெருமான் அத்தப்புரத்தினின்றும் புறப்படுகிறபோது, இரண்டாம் வாகசலிலேநின்ற ஓளையபெருமான், தலைமேல்வைத்தகையும், முக்கு

தது-வருத்தஸம்ஸலேஷானகோ(ந²)பகம் “விளம்பினால்” என்றது-வாக்லிகாரம்சொன்னது மாணவிகாரத்துக்கும் உபலக்ஷணமென்றருளிச்செய்கிறார் (காணந்ரயங்களுமிதயாதி).

கண்ணனூர் ஸ்ரீமதுரைமுதலானதன்றே? கண்ணபுரமானபடி யென்னென்ன; (ஸ்ரீமதுரையிதயாதி - நீனைத்திருப்பதென்னுமனவும்). (கலவிருக்கையிறே) என்றது - கொலுச்சாவடிபோலே சிலகாலகிறந்து போயித்தலையிறேயென்கை. இப்படி பலவூர்களிருப்பானென்னென்ன; (தாரகியதியிதயாதி). (பரதிரஸ்ஸாயி) என்கிறதலை. கண்ணன் ஸ்வபாவத்தால் தானன்றியே, அவ்வூர்களின் ஸ்வபாவத்தாலும் பலவாக வேண்டித் தென்கிறார் (பிறத்தயிதயாதி).

ஊக்கிட்ட உடம்புமாய் பெருமாள் கண்படும்படி நின்றாரிதே. அப் படியேயிதே இவன் கையும் அஞ்ஞையுமாய் ரூப்பது. "காரிகை" என்று அழகு. இவ்வழகைக்கண்டால், அவன்மெல்லிபூந்துகையும் அஞ்ஞையுமாய் திற்கவன்றேவடிப்பது. அத்தலை இத்தகையாயிருக்கிற இவ னுக்கு என்ன பெண்மையென்கிறான். இத்தால் காயிகவ்யாபாரம் சொல்லிற்று;

(பெண்மையித்யாதி)வாசிகவ்யாபாரம் சொல்லுகிறான். (பெண் மையும் தன்னுடைய புண்மையுரைக்கின்றான்) பெண்மை-ஸ்ரீ த்வம். அதாகிறது-எதேந்நாம் ஓரவஸ்த்தை பிறந்தாலும் உயிர்த்தொழிக் குங்குடமறையும்படியிதேயிருப்பது. அவளும் இவளுடைய வ்யா பாரக்களைக்கண்டு, "இவளுக்கு ஒடுகிறதகை இதுவாகாதே" என்றநி யுயித்தனையிதே; ஆயிருக்கப் பெற்றதாயான எனக்கும் வாய்விடா நின்றான்; இவளுக்கு என்ன பெண்மையென்கிறான். (தன்னுடைய புண் மையுரைக்கின்றான்) தன்னுடைய உள்லி லுண்டான வ்யாபாரம்; அதவா, தன்னுடைய "உண்மை" உண்டு-ஸத்பாவம், அததைச்சொ ள்வாசின்றான். (க) "அநகரீ உநகரீ - ஆரகேஷு தஸத்பாவம்" இத்யாதி. ஸ்ரீ பாதாழ்வான் வாராசின்றனென்று ஸ்ரீ குஹப்பெரு மாள் கேட்டவந்தாம், இளைப்பெருமாள் செய்தத்தை யெல்லாம் சொல்லத்துடங்கினார். "வந்தபோது செய்யும்படி சொல்லுகிற தென், ஓடும்நின்றதே, கோலிருந்ததே, தானும், தன்பரிசுர மும் அக்கரைப்படும்படி காண்கிறேன்" என்று ஆக்ரஹசித்தனா யிருந்தான். அநந்தரம் ஸுமந்தரனுள்ளிட்டார் வந்து இளைய

"பெண்மையும்" என்ற ச (௪) காரம் விரோதத்திலேயாய், "உரைக்கப் போகாததையும் உரைக்கின்றான்" என்றும், அததையருளிச் செய்கிறார் (அதாகிறதித்யாதி). பெண்மை யாவது-ஸம்ஸலேஷ்ரணஞ்சுதையாய், அத தையும், தத்துருணமான தன்னுடைய ஸத்க்ருத்திவிசேஷங்களாகிற உண் மையும் - சொல்லத்தக்க விஷயமல்லாதாக்கி, கோலிருக்கத்தானே யுரைக் கின்றனென்றது கூடுமோவென்ன; காணவரான கு (௪) லப்பெருமாள், ரகு குலத்தில்பிறந்து தான்கோன பரதாழ்வானுக்குத்தாமே உரைத்தப்போலே என்றத்தை ஸம்வாதமாகவருளிச்செய்து வ்யாக்க்யாகம் செய்கிறார் (ஆசச கேஷித்யாதி). "அத" என்றதுக்கு - ஆகந்தர்யமீ த்தமாகையாலே பூர்வ வ்ருத்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (வந்தபோதித்யாதி). "மஹாத்மக" என்

பெருமாள் ஸ்வபாவம் போலே காண் பரதாமுலா னுடைய ஸ்வபாவ
 மிருப்பது. அவனை நீ காணவேணும்சாணென்ன; இவனும்தோய்க்
 கண்டவர்க்குதாம் "இவருடைய ஸ்வபாவமிருந்தபடியென்" என்று
 ஆச்சரியப்பட்டு இவருக்கு உம்மால் கொடுக்கலாம் உபஹாரமென்
 னென்று பார்த்து, இவருக்கு வத்தருமான் உபஹாரம் - இளைய
 பெருமாள் ஸ்வபாவங்களா மித்தனையென்று அவற்றைச்சொல்லத்
 துடங்கினான்; [ஆசச்சேஷ நத்பாவம்] ஸத்பாவமாகிறது-ஸத்துக்
 களுடைய ஆசாரம், (அ) ஸ்சுஷுஷுஷுஷுஷு - ஸச்சப்தஸ்ஸாதுவாசகம்"
 (உ) ஸ்சுஷுஷுஷுஷு - ஸாதவக்ஷீணதோஷாஸ்து" என்கிறபடியே
 ஸத்துக்களாவார் க்ஷீணதோஷரிதே. [பாவம்] ஆசாரம். ஒருவன்-
 அர்த்தவான், அபிஜாதன், வித்வான், என்றறிவது-அவர்கள் துஷ்ட
 டாகம் கொண்டுதே. அப்படியேயிதே இவருடைய அதுஷ்ட்டாக
 மும். "பெருமாள் கண்வளர்ந்தருளுகைக்குப் புல்கள் அறுப்பது.
 படுக்கைபடுப்பது. தாமரைஇலையைப்பறித்துத்தண்ணீரைமுக்கந்து
 இருவடிக்களை விளங்குவது, பின்னையும் தண்ணீரைமுக்கந்து அழுது
 செய்யப் பண்ணுவது, சேஷித்தத்தை பிராட்டியை அமுதுசெய்
 யப்பண்ணுவது, கண்வளர்ந்தருளப்பண்ணி, கையும் வில்லுமாய்க்
 கொண்டு கம்மையும்கூட அசிர்த்து நோக்குவதாய்க் காணு
 மவருடைய ஆசாரமிருந்தபடி" என்று அவர் வருத்தாந்தத்தைச்
 சொல்லத்துடங்கினான். [பத்வீஷுஷுஷுஷு - ஸச்சமணஸ்யமஹாத்
 மகம்] கடலைக்கையாலே இறைக்கத்துடங்கினான். [ஸச்சமணஸ்யம
 ஹாத்மகம் ஸத்பாவம்-அப்ரமேயாய பரதாய-ஆசச்சேஷ] கழியின்
 பெருமையைக் கட்டுக்குச் சொல்லத்துடங்கினான். பரதாயாப்ரமே
 யாய ஆசச்சேஷ] சேஷபூதனான "நான்பணிசெய்யக்கடவேன்"
 என்று சொல்லியோ பணிசெய்வது, அதுகிடக்க; (ஈ) [ஸ்சுஷுஷுஷு
 ஷுஷுஷு - அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி] சொல்லிற்றெல்லாம் செய்
 யக்கடவேனென்று பிரதிஜ்ஞைபண்ணி "ராஜ்யத்திலே இரீர்"என்ன;

ததுக்குத் தாத்பர்யம் (கடலைத்தயாதி). "அப்ரமேயாய" என்றத்தாலே,
 "மஹாத்ம" என்று பரிச்சேதிக்கக் கட்டாமையை விவகரித்தருளிச் செய்
 கிறார். (கழியினிதயாதி). இளையபெருமாள் காட்டிலே ஸகலவிதகைக்கர்யம்
 களும்பண்ணியிருக்க, அவரைக் கழிந்ததோயாக்கப்போமோவென்னவரு

(அ) (உ) (ஈ) ௧௪-அயோ-௩௪-௨௫.

களவிலே இழியப்பெற்றோமே, அதுதன்னிலும் அகப்பட்டிக்குட்டுண் னுப்படி எளியனாகப்பெற்றோமே” என்றவ்வயதா உங்களைக்கேட்ட மாத்தர்திலே அவ்வடம்போடே அணைந்தால் பிறக்கும் ஆய்வா ளங்களையப் பிறந்து ஸந்துண்டையானுள். அவர்ப்தஸமஸ்தகாம னானவன், ஒருத்தி உடைமையை ஆசைப்படுவதாம், வர்வசத்தி யானவன் களவிலே இழிவதாம்; அதுதன்னிலும் அகப்பட்டிக் கட்டுண் னும்படி எளியனாவதாம்; இனிமக்கொரு குறைபுண்டோ வென்கிறுள்; (க)

பு.—வடவரைநின்றும் வந்தின்றுகணபுரம்
 இடவகைகொள்வது யாமென்றுபேசினுள்
 மடவரல்மாதிரென்பதை யிவர்க்கிவள்
 கடவதென் கண்டுசீலின்றுவர் கொள்ளவே. (க)

பழம்.	உரை.	பழம்.	உரை.
யாம்	நாம்	பேதை	பா(ஐ)லையாய்
வட	வடக்கிலுள்ள	என்	என்னுடைய
வரைநின்றும்	திருமலையில்நின்றும்	மாதர்	பெண்ணுரை
வந்து	வந்து	இவள்	இவள் [க]
இன்று	இன்றைக்கு	இவர்க்கு	இந்த எம்பெருமானுக்
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை	கடவதென்	என்ன செய்யப்பாப்தி யுண்டு;
இடவகை	வாஸஸ்த்தாநமாக	இவர்	இந்தஎம்பெருமான்
கொள்வது	கொள்ளுகைக்காக (வந்தோம்),	இன்று	இன்றையதினம் (இவ ளுடைய
என்று	என்று	கண்டியில்	நித்தரையை
பேசினுள்	சொன்னாள்;	கொள்ளவே	கொள்வதற்குப்பயோஜ னமென். (க)
மடவரல்	ப(ஐ)க்கையாய்		

அவ.—ஆறம்பாட்டு. கிழ்ப்பாட்டிலே “தன்னுடையுண்மை யுரைக்கின்றாள்” என்றும், “வெண்ணெயுண்டாப் புண்டவண்ணம் விளம்பினால் வண்ணமும் பொன்னிறமாவதொழியும்” என்றும் சொன்னாய், அதிலுண்மை எது; பொன்னிறம்போனபடியென்னெ னிருர் (அவாப்பேதயாதி). ... (க)

அநு.—ஆறம்பாட்டு. (வடவரையிதயாதி) “உண்மை” என்றது - ஸதங்குத்திலிசேயும். அந்தஸதங்குத்திநானும் பாகாப்ககாரிபாவாறு ஸந் தாகத்தில் உரைப்பாலே அபேதாதுஸந்தாகமென்று விவகித்து விசதநசை

ன்ன; அதைதச்சொல்லுகிறான். கண்ணனூரிரன்றாளிறே கீழ்; அந்தக் கண்ணனூரான திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களடைய (௧) [௧௦௪௩ ௧௦௪௪] ஐ ப்ருவாஃகரஃகரஃகரஃகரஃ - குரவஃ கிம்கரிஷ்யந்தி தகத்தாராம் விரஹாக்கிரா] என்று - "இக்குருக்கள் நம்மைச் செய்யப்புகுகிற தென்; விரஹாக்கிரியாலே வெந்துகிடக்கிறநம்மை ஆற்றி ஒருகுடம் நீர்சொர்வார்தனோ" என்று பந்துவர்க்கங்களை நேராகவிட்டுக்ருஷ்ணனை அதுபவிக்கக் கடவதாக யமுநாதிரத்தேறவந்தார்கள்; அங்கு க்ருஷ்ணனைக்கண்டிலர்கள்; பின்பு அநுகாரத்திலே இழிந்து, "நான் கடவாநின்றேன், நீ நடைச்சக்ரவத்துப் பிடித்துக்கான் என்பது; (௨) [௧௦௪௫ ௧௦௪௬] துஷ்டகாளியதிஷ்ட்டாத்ர க்ருஷ்ணேஹமிதிகாபரா] என்று - "பாபடா காளியனே! நான் உன்மேலே ஏறி ஆடப்புகாநின்றேன்" என்பது-இப்படி களாலே அதுகரித்தார்களிறே. இவளும் திருவாய்ப்பாடி-திருக்கண்ணபுரமாகவும், க்ருஷ்ணன் - சவரிப்பெருமானாகவும், அச்சவரிப்பெருமான்-தானாகவும், அதுகரித்துப்பேசுகிறான். (௩) "சரஃவரஃகரஃகரஃகரஃ - ஸர்வம்கல்விதம் ப்ரஹ்ம" (௪) "அசுஃவரஃகரஃகரஃ - அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்மி" என்று-தான் அவனாய், அவள்தானாயிறேயிருப்பது. இதிறே இவளுடையவைதிகலோகாயதமதமிருக்கிறபடி. வேறே அதுகரித்தாரும் சிலருண்டிறே. (௫) "கடல்ஞாலம் செய்தேனும்யானேயென்னும்" என்று.

யில் அவ்வதுஸந்தாரம்வர ப்ரஸக்தியுண்டோவென்ன (கண்ணனூரித்யாதி). திருக்கண்ணபுரத்தைக் கண்ணனூராகவே தொழுவானாகையாலே, தான்கோபிகாவஸ்த்தாபநகையாயும், சவரிப்பெருமானை க்ருஷ்ணனாகவும், ஸர்திருவாய்ப்பாடியாகவும், அதுஸந்தித்திருந்தவளாகையாலே அந்தப்ரஸங்கத்தில் அவர்களைப்போலே இப்பாட்டிலதுகரித்தபடி சொல்லுகிறதென்று கருத்து. "இவள் அதுகரிக்கைக்கு மூலம் - ப்ரகாரப்ரகாரிபாவத்தாலுண்டான ஐக்கியம்" என்று விவகரித்தருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வமித்யாதி). தேஹமே ஆத்யாவென்கிற சர்வாகளைப்போலே அவனே தானாகப்ரமித்தானோவென்ன (இதிறேயித்யாதி). அதுகரிக்கிறானில் ஆழ்வாரைப்போலேகாரணவஸ்துவை அதுகரியாமல், அர்ச்சாவதாரத்தை அதுகரிப்பானென்னென்ன (வேறேயித்யாதி). முன்னும்பின்னும் எகருபேணவிரூக்க, கடுவே அநுகாரம் பிறந்ததென்னப்

(௧) வி-பு-இ-௧௮-௨௨. (௨) வி-பு-இ-௧௩-௨௭. (௩) சாந்தோ-௩-௧௪-௩.
 (௪) ப்ருஹ-௩-௪-௨௦. (௫) தி-வாய்-இ-௧-௧.

வந்து. (௧) “திருமால்வைகுத்தமே தண் திருவேங்கடமே” என்று அத்தலையைப்பற்றி வருமவளன்றே இவள். அர்ச்சாவதாரத்தைப் பற்றாமவளிறே. அர்ச்சாவதாரத்துக்குக்கொண்டக்கொல் காட்டின தேசம்தே திருமலை வந்தகார்யமேதென்ன (இன்றுகணபுரமிட வகைகொள்வது யாம்) இன்று திருக்கண்ணபுரத்திலே நித்யவாசம் பண்ணுவதாகக்காண்வந்தது, இதுகாண் நாம் வந்தகார்யம், இது என்னுடைய உண்மையிருந்தபடி. (என்றுபேசினான்) “உரைக்கின்ற னான்” என்னுளிறேகீழ். அத்தைப் “பேசினான்” என்றுதாயார் சொல்லுகொள்.

(மடவரலித்யாதி) திருவாய்ப்பாடியில் பெண்ணைப்போலையோ? அலைகளைகளாய்ப் புறப்பட்டுப் பழிதூற்றி அதுகரித்தவர்களைப்போலையோ? இவள் பந்துக்கள் சொன்னத்தைச்செய்துபோந்தவளன்றோ? (மடவரல்மாதர்) ப(டி)வ்வையயானபெண். (என்பேதை) பந்துக்களுக்கு பவ்வையயாய்ப் போந்தாளென்னுமளலையோ? பெற்றெடுத்த என்வார்த்தையல்லதறியாதவளன்றோ?. (பேதை) ப்ராப்தமெள்வகையாகில் என்வார்த்தை கொள்ளாதொழியவும் கூடும்தே; பெற்றதமப்பனுக்கும் பர்த்தாவுக்கும் வாசியறியாத பருவம்கிடர்

ஸ்வாமிபுஷ்கரினிதிரே ரமயாஸஹமோததே” என்று அதுக்கும் அடியுண்டாயிருக்க “ஆங்குமின்றும்” என்பானென்னென்ன (திருமாலித்யாதி). ஆகில் திருவரங்கத்திலுமேவென்ன; (அர்ச்சாவதாரேத்யாதி). (௨) “செஞ்சொற்களிகள்” என்கிற திருவாய்மொழியில் நித்யவாசிகளுக்கு ஆழங்கால் படாமைக்கு உபதேசிக்கும்போது மற்றும் திவ்யதேசங்களிருக்க, தெற்குத் திருமலையில் ளைசெல்யத்தையிறே ஆழங்காலர்க வருளிச்செய்தது; அப்படியேவா மலையும் சகானமும் வானரமுமானவற்றுக்கும் முகக்கொடுக்குமிடமாகையாலே அச்சிலத்தில் ஆழங்கால்பட்டு மற்றென்றைச் சொல்வானென்று கருத்து. (என்னுடைய உண்மை) என்றது-தன்பெண் தோழிமாரைக்குறித்துச்சொன்னது. இத்தால் நீயாரென்னும் ப்ராப்தத்துக்கு உத்தரம்சொன்ன படியாயிற்று.

இப்படி (௩) “நூக்கை கீழ்க்குடி - குரவஃ கிங்கரிஷ்யந்தி” என்று புறப்பட்டுப்போய் அதுகரித்தவர்களைப்போலே அதுகரித்தாளாகில், இனி நீ கைவிடாமத்தனையன்றோ வென்னும் சங்கையிலே, “மடவரல்” இத்யாதி என்று விவகரித்தருளிச் செய்கிறார் (திருவாய்ப்பாடியிலித்யாதி). விவரணம் (அலவிலையித்யாதி). (தனிச)கடன். (பணயம்)யிச்சை.

இவனுக்கு. (இவர்க்கு) அத்திருவாய்ப்பாடியில்பெண்களோடேஅது பளித்துவைதகத்தயமூர் ததாபிஷித்தராயிருக்கிற இவர்க்கு. (இவன்) ஆருருக்ஷுவாயிருக்கிறஇவன். (சடவதென்) தனிசடையார் பணய மெடுப்பாபாப்போலே இவன் கண்ணுறக்கத்தைக் கொள்ளுகைக்கு என்னப்பாப்தியுண்டு.

(கண்டியிலின்றிவர் கொள்ளவே) அவர்களைப் போலே அலை வகையானால், பின்புவேணுமாகில் கொள்ளுகிறார்; இன்றுஇவன் கண் ணுறக்கத்தைக் கொள்ளுகைக்கு என்ன ப்ரயோஜனமுண்டென்கி றான். கீழ் “வண்ணமும் பொன்னிறமாவதொழியும்” என்றுள்; “அந்தபொன்னிறமாவதுஎது,ஸ்வாபாவிசமானதன்நிறமாவதெது” என்ன; (க) “ஊ ல்ந்நிஷ்டி-புஷ்டி-உந்நி-யஆத்மநிதிஷ்ட்டம், ஆத்ம கோஉந்தரம்” (உ) “ஊஸ்துஷ்டி-யஸ்யாத்மாசரீரம்” என்று ஸ்ரு திகள் சொல்லுகிறபடியேசரீரசேஷத்வமும், சேஷசேஷிஜ்ஞாநமும், அந்தஜ்ஞாநத்தால் பிறக்கும்ஆகந்தமும், ஆக சேஷத்வஜ்ஞாநாகந் தங்கள்-தன்நிறமாகிறது; பொன்னிறமாகிறது-“தேவோஉஹம்,மது ஷ்யோஉஹம்” என்று ப்ரவிஷ்டசரீரங்களிலே ஆத்மபுத்தியைப் பண்ணி (க) “ஊஸ்துஷ்டி-யஸ்யாத்மாசரீரம்” என்கிற தர்மங்களையேறிட்டுக்கொள்ளுகை. ஆளுடையோகராயிருப் பாக்குக் கிட்டாத ஸ்வபாவங்களடைய ஆருருக்ஷுவாயிருக்கிற இவனுக்குப்பிறப்பதே. இதோராய்சர்யமிருந்தபடி யென்னென்கி றான். (க)

மூ.—தாங்கநீர் பேசிலும் தன்மநிகாயினும்
 இரங்குமோ வெத்தனைநாளிருந்தென்கினான்
 துரங்கம் வாய்கிண்டு கத்தானதுதொன்மைபூர்
 அரங்கமேயென்ப திவள்தனக்காசையே. (எ)

பொன்னிறம் போப்படி யென்னென்னும் ப்ரஸங்கத்துக்கு “கண் டியில்கொள்ளுகை” என்றது உத்தரமென்று விவகரித்து ஸ்வாபதேசம் (தீழித்யாதி). துயில்கொண்டானென்கையாலே தேஹாத்ம ப்ர(ஞ)மாதிக னாகிற அஜ்ஞாநத்தைப்போக்குகையாலே பொன்னிறம் போனபடி சொல் லிற்றாய்த் தென்றுகருத்து. பாட்டுக்கெல்லாம் பிண்டிதார்த்தமருளிச் செய்கி றார் (ஆளுடையாதி). ... (ச)

(க) ப்ருஹ-டு-எ-உஉ, (உ) ப்ருஹ-டு-எ-உஉ, (க) வி-பு-க-எ-உஉ.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தரங்கம்	திரைக்கிளப்பத்தை யுடைய	தூங்கம்	அய்வருபியான கேசி வினுடைய
நீர்	ஸமுத்தமானது [ம்,	வாய்	வாயை
பேசினும்	கோ (ஈ) வந்திலு	நீண்டு	கிழித்து (அதனால்)
தண்	குளிர்ச்சியையுடைய	உகந்தான்	அது களித்த கண்ணனுக்கு
மதி	சக்தரன்	தொன்மை	பழையதான்
காயினும்	காயந்தாலும் (இவன்)	ஊர்	கோயிலான
இரங்குமோ	இளைக்குமோ?	அரங்கமே	என் திருவரங்கமென்பதே
எத்தனைநாள்	நெடுநாளாக	பது	
இருந்து	(இதுகளில்) இருந்து	இவன் தனக்கு	இவனுக்கு
எங்கிருள்	*பெட்டாள்;	ஆசையே	ஆசையாயிருக்கிறது. (எ)

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. (தரங்கமீத்யாதி) “இவர்க்கு இவள் கடவதுஎன்” என்று-இவன் கண்ணுறக்கத்தை இவர்கொள்ளுகைக்குப் பராப்தியுண்டோவென்றும், “இப்படி இவரோடும் இவளோடும் கொள் கொடையற்றே விருக்கிறது, கார்க்கடல் வண்ணம்மேலெண்ணெயென்றும், கண்ணபுரத்தொழுமென்றும், கண்ணபுரமென்று பேசினுள்ளென்றும், * சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் அவனையாம்படியன்றே அவளிருக்கிறது; அவரோடு அவளோடு பராப்தியில்லையென்று சொல்லக்கடவையோ? அதுகிடக்கிடும், உள்

அந்.—ஏழாம்பாட்டு. (தரங்கமீத்யாதி) வினவலந்தவர்கள் திருத்தாயாரைக்குறித்து நீ சுவரிப்பெருமான்மேல் குற்றம் சொல்லியும், நடைபூசர் கார்யமே நன்றாயிற்றென்றும், “உன்மெலிந்தாளிது வென்கொலோ, கோவு படுமிவனுக்கு இதுவென்” என்று ஆய்ச்சியப்பட்டும், கரணத்தாலும் கண்ணபுரத்தானைப் பற்றினுள்ளென்றும், அவனே தானாக அதுகரித்தானென்றும் சொல்லி, இவளை இப்படி படுத்திகைக்கு பஞ்சலகும் குடியில் பெண்களோடும் கலந்து விதகத்த(ஈ)ரான இவர்க்கு, முத்ததை (ஈ)யான இவன் கண்ணுறக்கத்தைக்கெடுக்க பராப்தியென்” என்றும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தால், பெண்ணின் விரஹக்கேசம்திருமே? இது திரும்படியன்றே நமக்குத்தேட்டமென்றும் கருத்தாலே ஆகேபிக்க; அதுக்குவெறுப்பாக “இனி என்செய்வோம், படுவதெல்லாம்பட்டாள், இன்னமும் படுகிருள்” என்கிருளென்று ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிருள். (இவர்க்கு இவளித்யாதி).

இவள்தானே கரணத்தையும் அந்தலைக்காகக் கொடுத்துவிட்டாளே

சசக.அ. பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, எ-பா, நாமக்கீர்.

மகந்தான் இவ்விப்பொடுகள் தானே பொறுக்கக் கூடியோ" என்ன;
 "இவற்றுக்கு இளைக்குமவனொ இவள்" என்கிறான்.

வ்யா.—(நாமக்கீர்பேசினும் தண்மதிகாயினுமிரங்குமொ) உறக்
 கம்போய் சண்டைவிழித்துப்பார்த்தான், பிரிந்தார் இரங்குந்நிலம்
 கடல்வரையாகையாலே, ஸமுத்திரத்திலேயிருந்து அவன்றன்னைடு
 ஸம்ஸலேஷிக்கிறபோது பெரிய அடி(டி)கிவசத்தோடே மேல்விழுந்து
 அணைத்ததொருக்கு ஸ்மாரகமாயும், ஸம்ஸலேஷிக்கிறபோது "அடி
 யேன், குடியேன்" என்றப்போலே சொன்ன கீசபாஷணங்களுக்கும்
 ஸ்மாரகமாயும், அணைக்கிறபோதை ஸ்பர்ஸினைக்கப்பத்தால் வந்த
 குளிர்ந்திக்கு ஸ்மாரகமாயும் இவைகவியாநின்றால் இளைக்குமோ?
 (நாமக்கீர்பேசினும்) திரைக்களிர்ந்தியை யுடைத்தானஸமுத்தரம்
 கோஷிக்கினும். (தண்மதிகாயினும்) அந்தகடலிலே பிறந்தவனிதே
 சந்தான். ஸர்வபூதஸுத்தருத்தான அவன் இவளளவில் பா த(ர)க
 னுண்ப்போலே, ஸர்வப்ராணிகளுக்கும் ஆஹ்லாதகரண சந்தான்
 கெருப்பமுக்கத்தானும், அவன்படி இதுவானால் இவர்கள்படி
 செரவ்வ வேண்டாவிதே. (க) "ஊய்யஸ்பூய்ய, ஸ்வய்யஸ்பூய்ய - யச்
 சிலஸஸ்வாயி, தச்சிலாப்ரக்ருதி" இதே.

(இரங்குமொ) இளைக்குமொ; என்றான். இவள் இளையாமைக்கு
 நேறதுவென்னென்ன; (எத்தனைகாணிருந்தென்கினான்) முன்பே
 யென்கிறார் (காக்கடவிந்யாதி). (அதுகிடக்கிடம்) என்றது - அவர்க்கு ப்ரா
 ப்தியுண்டகிறது, இல்லையகிறது, கமக்கு விசாரணியமன்றென்கை. இனி
 விசாரணியந்தானேதென்ன (உண்மகந்தானிந்யாதி). (இவ்விப்பொடுகள்)
 விாணத்தானுண்டான துக்கங்கள். "இளைக்கு மவனொ" என்றது - விரஹ
 க்வேசமெல்லாம்பட்டே குண்டவளின்னம் படத்தக்கவனென்றபடி.

(உறக்கம்போய்) என்றது - கீழ்ப்பாட்டில் "கண்டியில் கொள்ள" என்ற
 நதைப்பந்த. சீர் என்றபதவாஸை (அணைக்கிறபோதையித்யாதி). "தண்"
 என்றதற்குத் தாந்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (அந்தவிந்யாதி). (அவன்படி
 இதுவானால்) என்றது - கண்ணபுரத்தான்படி விரஹாக்கியைக் கொளுத்து
 மதானுவென்றபடி.

பேதையான இவர்க்கென்காள்வியில் ஷடையாஃப்படுவதெல்லாம்பட்டா
 னென்கிறது. (உ) யுக்லீயாஸை - ந்ருடியுகாயதே" என்னுமகீபாலே

(1) (2) பாச-கப-க-கரு.

நெடுநான் இவற்றின்மையிலே அடியுண்டு தகனேறின இவள்இவற்
றுக்கு நடுபடுமோ? "என்குதல்" - நடுபடுதல். விடுகதத்தைப் பூட்டி
னால் அதில் பழக்கமில்லாதவன் கோவுபடுமிதே; அதிலே பழகிப்
போந்தவன் விடுகதம்பூட்டினால் சுட்டிக்கொள்ளாய் என்று கிடக்கு
மிதே.

(தூங்கியித்யாதி) இவள் இப்படி கோவுபடாதின்றால் இதுக்
குப் பரிஹாரம் பண்ணவேண்டாலோ, பெற்றநீயிதே பரிஹாரம்
பண்ணுவாய்; அததைச் சொல்லிக்காணாயென்ன; அவளுக்குப் பரி
ஹாரமறிவேன் நானேயிதே. (அரங்கமேயென்பதிவள் தனக்காசை
யே) "திருவரங்கம்" "திருவரங்கம்" என்பது இவளுக்காசை. ஆனால்
அதுசொல்லத் தட்டென்னென்ன; இவள்ஸத்ப்ரக்ருதியாகையாலே
வாய்விடில் சிதிலையாகக்கூடுமென்று, வாய்க்காவலிட்டு வைப்பர்கள்
பந்துக்கள்; (ஆசையே) வருந்திச் சொல்லப்புகில் அருகேயிருந்து
"வாய், வாய்" என்பர்களிதே. திருக்கண்ணபுரத்தில் நிற்கிற க்ருஷ்
ணனையன்றோ இங்கும்; அவனில்காட்டில் இவனுக்குவாசியுண்டோ
வென்னில், (தூங்கியவாய்க்கூண்டு கத்தானது தொன்மைபூர்) (க)
"தூக்கி தூக்கி - கேசவக் கலைசகாசநர்" என்றுபோக(தூக்)விரோதி
யான கேசியை அழித்தவனன்றோ? மரிப்பருந்தாவதத்திலே பெண்
களும் தானுமாக அநபனியாதிக, இதுக்கு விரோதியாய்வந்த
கேசியின் வாயைக்கிழித்துப் பெண்களுக்கு ஒருகாரியம் செய்தானு
யிருக்கையன்றிக்கே தன்னுடைய போக (தூக்) விரோதிபோயிற்று
என்று உகந்தான்.

(தொன்மைபூர்) பழையதானகோயில் ; கண்ணனூரென்கிற
திருவாய்ப் பாடிபோலே பழையதாய், புராணபந்தமுமாயிதேயிருப்
பெடுநாளாய் தோற்றுகையாலே என்று விவகித்து அருளிச்செய்கிறார்
(முன்பேயித்யாதி).

(இதுக்குப்பரிஹாரம்) என்றது-சவரிப்பெருமாள்ஸலைக்கட்டிக்கொள்ளுகை.
(பந்துக்கள்) என்றது-தாய்முறையான கங்கைமார்களை. பெற்றதாயாய் பரிய
பரையாயிருக்க, ஏகாந்தத்திலேயாதிலும் இவளாசையைத் தலைக்கட்டலாகா
தோவேன்ன (வருந்தியித்யாதி).

(புராணபந்தம்) புராணத்திலே ஸம்பந்தத்தை யுடைத்தாக்கை. தற்
ப்ரதிபாதிமென்னை. "தொன்மை" என்றுவிசேஷித்ததுக்கு ப்ரக்ருதேப

பது. திருக்கண்ணபுரமாகிறது - ஸமுத்ரமத்த்யத்திலே புதிதாகக் குடியேறின த்வாராவதிபோலேயே; (க) "வேலைமோதும்மதிள்" (உ) "வெள்ளியேயந்தமதிள்" என்றது-தனக்குஸ்மாரசமாய், நனிந்த சந்த்ரனுக்கும் கடலுக்கும் தோள்நீண்டியாயிறேயிருப்பது. தன்னைநோவுபடுத்தின கடலின்வாயை அடக்கும்போது கேசுவாயைக் கிழித்தவனாக வேண்டாவோ. நெருப்பைத்தூவின சந்த்ரனை ஆறவிடும்போது தக்சாபத்தாலே நோவுபட, தன்னுடைய சந்த்ர புஷ்கரிணியிலே பரிசயிப்பித்து அவனுடைய சுயத்தைப்போக்கினவனாகவேண்டாவோ.

(அரங்கமேயென்பதிவள் தனக்காசையே) திருக்கண்ணபுரமென்று சொன்னுளித்தனை; தானானதன்மை-கோயிலையே சொல்லுகையென்கிறாள். கண்ணனூரேயது; இது-ஸ்ரீரங்கநீரே. (க) "நக்ரூபு" உபாஸ்ய-நதம்சிந்தாபராத்யதி" என்னும்பெண்ணரசிறே. மயர்வற்றயதாஜ்ஞாகம் பிறந்தால் ஆருடயோகராயிருப்பார்க்கும் (ச) "புஷ்பிந்தூ" - அபவஸஸர்ஜாதெள" என்கிற அப்ஸருஷ்டிவாச்யமான மூலப்ரக்ருதியும் அதின் கார்யமான சப்தாதிகளும் போலுல்லது அதுபவம் பூர்ணமாகாதிறே. இங்கு கடலினுடைய ஸத்தாகத்திலே ப்ரக்ருதி, அதில்பிறந்த சந்த்ரஸத்தானே சப்தாதிகள். (எ)

யோகம் காட்டுகிறார் (திருக்கண்ணபுரமீத்யாதி). இத்தால் கோபிகாவஸ்த்தாபந்நையான இவனுக்குத் திருவாய்ப்பாடியில் க்ருஷ்ணன் போக (ஈ) பிரஹ்மகனாய், ஸ்ரீமத்த்வாகையில் க்ருஷ்ணன் விரஹவர்த்தகனாகையாலே அய்ஸூர்களும் அவனைப்போலே யிருக்குமென்று கருத்து. விரஹவர்த்தகமான படி யெங்கனேயென்ன (வேலைமோதும்மதிள்). திருவரங்கம் விரஹநிவர்த்தகமானவழி என்னென்ன (தன்னையித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

வவகாரார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (திருக்கண்ணபுரமீத்யாதி). ஆசைப்படுகைக்கு பற்குசெதென்ன (கண்ணனூரித்யாதி). அதில் அவனுக்குப்ராதர்யம் தோற்றியிருக்கும், இதில் புருஷகார பூ (ஈ) கைக்குப்ராதர்யம் தோற்றியிருக்குமென்று கருத்து. இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசம் காட்டுகிறார் (மயர்வித்யாதி). ... (எ)

(க) தி-வாய்-க-க௦-க.

(உ) தி-வாய்-க-க௦-உ.

(க) ரா-யு-ககக-சச.

(ச) மது-க-அ.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, அ-பா, தொண்டெல்லாம்.. ௧௪௩௧.

மு.—தொண்டெல்லாம் நின்னடியே தொழுதுய்யகா
கண்டு தான் கண்ணபுரம் தொழப்போயினுள்
வண்டிலாம்கோதையென்பேதை மணிநிறம்
கொண்டு தான்கோயின்மை செய்வதுதக்கீத. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டெல் லாம்	ஸகல பாதவநர்களும்	உலாம்	ஸஞ்சரியாநின்ற
நின்	தேவருடைய	கொதை	குழலையுடைய
அடியே	இவ்யதேசத்தையே	என்	என்னுடைய
தொழுது	அஞ்ஜலிபண்ணி	பேதை	முக்கதை (மு)யான
உய்யுமா	உஜ்ஜலிப்பதை		• பெண்ணினுடைய
கண்டு	பார்த்து	மணி	மணிபோன்ற
தான்	தாமும்	நிறம்	நிறத்தை
கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை	கொண்டென்	அபவரித்து தான்
தொழு	தொழுவதற்கு	கோயின்மை	அநீதியை
போயினுள்	போனார்;	செய்வது	பண்ணுவது
வண்டு	வண்டுகளானவை	தக்கீத	(உமக்கு) தகுமே?

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. முதற்பாட்டிலே [வெள்ளியீர், தொழுத
இவள்கைவளை கொள்வதுதக்கீத] என்று தொழுத இவள்
கையில் வளையைக்கொள்ளுகை உமக்குத் தகுமேவென்று இவள்
சொன்னவாறே “தொழுத இவள்கையில் வளையவாங்குகை தகுதி
யல்ல, தப்பச்சிசுத்தோம்” என்று இசைந்து நின்றார் சுவரிப்பெரு
மான்; பின்பு தன்னிலே “இவர்க்கிவள் கடவதென் கண்டியினின்று
வர்கொள்ள” என்றும், “அந்கமெயென்பதிவள்தனக்காகையே”
என்றும் சொன்னதை சுவரிப்பெருமான் கேட்டார். (க) “முது

அந.—எட்டாம்பாட்டு. (தொண்டித்யாதி) பூர்வார்த்தையெல்லாம்
கடாகழித்து ஸங்கதியருளிச் செய்கிறார் (முதலித்யாதி - இத்தனை யென்கிற
ளென்னுமளவும்). (இசைத்துநிற்கை) நெஞ்சுகெகிழந்து கொடுப்பதாகிற்கை,
(தன்னிலே) தங்களிலே. சுவரிப்பெருமான் முன்னிலையாய்தோற்றி யிருக்கை
யாலே செலிப்படாமல், வினவ வந்தவர்களோடே ஏகாந்தமாகச்சொல்லச்
செய்தே அவர்கேட்டபடி யென்னென்ன [ஸர்வத இத்த்யாதி]. (தன் அபி

(க) தி-கா-௧௪.

சூழிகுலு - வர்வதம்நுதிமல்லோகே" என்றிருக்குமவரினே அவர். இப்படி இவன்சொன்னவாதே "வணிகொடுப்பதாக நினைத்திருந்தோம், இனிகொண்டு அதுகொடுக்கிறதென், இன்னம் எட்டு மதுண்டாகில் வாங்கஅமைப்பாதோ?" என்று சுவரிப்பெருமாள்சிவட்கென்று "உன்மகளுக்கு அரங்கமேயென்பதாசை என்றும், அவனோடு கம்மோடு ப்ராப்தியில்லையென்றும் சொன்னும், ஆனால் நம் உருக்கு இவன்வருவானென், நாம்இவனை அழைத்தோமோ, ஆசைப்பட்டவிடத்தேறப் போகலாகாதோ?" என்ன; "அதில்லம்சயமில்லை; அரங்கமேயென்பதிவன் தனக்காசை, நினைவுமதுவே, ஸ்வாபிமதஸித்திக்கு உறுப்பாக காட்டார் செய்கிறதைக்கண்டு தனக்கும் தன்னபிமதம் வித்திக்குமோ? என்று தன்ஆசையாலேசெய்வான்முறைமைகண்டுபோனானித்தனை" என்கிறான். கார்க்கடல்வண்ணர்மேலெண்ணமென்றென்றே இவளுக்குமேகாரதம். (க) "இவன்கொலிநீர்பெரும்பெளலம்மண்டியுண்ணபெருவயிற்றகருமுதிலேயொப்பர்வண்ணம்" என்று உடலைப் பருகின காளமேகம்போலேயிறே பெரியபெருமாள் வடிவிரூப்பது. ஆகையாலே நினைவும் அங்கேயென்னும் வித்தயிறே.

(தொண்டெல்லாம்) இப்பாப்பெல்லாமென்கிறான், தொண்டர்-பகவத்பத்தர்களைல்லாம், ஆர்த்தாராயும், ஆகம் ப்ராப்தி காமராயும், பகவத்ப்ராப்திகாமராயுமிருக்குமவர்கள். இவர்களுக்கு பந்த(பந்த)த்திலும், ஆஸ்ரயணத்திலும் பேதமில்லையிறே. ப (ந) வத்திலேயிறே

மதம்) கோயில்வாழ்ச்சி. (செய்வான்முறைமை) செய்வார்களுக்குச் செய்யும் ப்ராப்தி. நினைவும் அதுவேயென்னப்போமோ "கார்க்கடல்வண்ணர்மேலெண்ணம்" என்றன்றே சுவரிப்பெருமாள் விஷயம் சொல்லிற்றென்ன வருளிக் செய்கிறார் (கார்க்கடலித்யாதி). அந்தப்பாட்டில் சுவரிப்பெருமாள் விஷயமாகச்சொன்னாலேயாகிலும், சுவரிப்பெருமாள் சிவட்கென்று வேறுபட்டுநிற்கையாலே, இவளும் இப்போது திருப்பித் தாற்பர்யாந்தரம் விவகசித்தானென்னமென்று திருபுள்ளம்.

(ஆர்த்தாராயும்) என்றது - அர்த்தார்த்திகளுக்கு முபலகஷணம். ப்ரயோஜனாந்தரபரணாயும் "தொண்டர்" என்னலாமோவென்ன (இவர்களுக்குகித்யாதி).

(க) திருசெ-உச.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, அ-பா, தொண்டெல்லாம். ௧௪௪௩

பேதம். ஆகையாலே "எல்லாம்" என்கிறான். "தொண்டெல்லாம்" என்று - பக்தரைக் காட்டுமோவென்னில்; "கங்குலிநீண்டி - மஞ்சாரி க்ரோசுதி" என்னுமாபோலே. (தொழுதுய்யுமாகண்டு) சதாவித புருஷார்த்திகளும் உன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்து தந்தாம் அபிமதக் களைப் பெறக்கண்டு. (தொழுது) (௪) "வழுவிலினை - பத்தாஞ்சுனி புடா" என்று காயிகமான வருத்தியிறே அஞ்சுளி.

(கண்ணபுரம் தொழப்போயினான்) கமற்கும் இங்கேகோயிலிலே சென்று புகலாமாகில் திருக்கண்ணபுரத்தைத் தொழுவினமென்று போயினான். (நின் அடியே தொழுது) என்று உன்னையன்றே இவன் தொழுதது, திருக்கண்ணபுரத்தையிறே; யதோபாஸமன்றோப(ந) வம். - ஐஸ்வர்யார்த்திகள் ஐஸ்வர்ய விசிஷ்டனையிறே பற்றுவது. ஆத்மப்ராப்திகாமன்சுத்திவிசிஷ்டனையிறே பற்றுவது. பகவத்ப்ராப்திகாமனும் (உ) சீ உக்ஷு நீநாநி காநாநி - னோஸ்ருதேஸர்வாந்கா மாநி" என்று குணவிசிஷ்டனையிறே பற்றுவது. இவரும் இவ்வூரை ஆசைப்பட்டவளாகையாலே னரைத்தொழுகிறான். யதவிசிஷ்டவஸ்துவைப்பற்றினால் ததவிசிஷ்டவஸ்துவையிறேப்ராப்யம்; க்ருஷ்ணனை ஆசைப்பட்டபெண்கள், க்ருஷ்ணன் மகனானகாமன் காலிலே வீழுந்தார்களிறே. உடையவர் பெருமானுக்கு கெடுகாள் திருமஞ்சுந யெடுத்து அவரை ஆஸ்ரயமாகப்பற்றி, பின்பிறே கோயிலிலே வந்

கண்ணபுரம் தொழப்போனது தனக்குமாத்ரம் கோயில்வாஸம் கிடைக் கைக்காகப் போனாவ்லள், தன்னடியாரான நமக்கும் கோயில்வாஸம் கிடைக் கும்படி சிறப்போனது என்று வ்யாக்யாதா கடுபடுகிறார் (நமக்குமித்யாதி). ஊ கைத்தொழுதாலும் நாமன்றோபலமென்ன; அந்தென்கிறான் (நின்னடியேயித் யாதி). ஊரைத்தொழுதாலும் ஊரேபலமாவானென்னென்ன (யதோபாஸமித் யாதி). அப்படியே பலமாக வேண்டினானென்னென்ன (ஐஸ்வர்யேயித்யாதி). "ப்ராப்யாதகுணமாகப்ராபகம்" என்றருளிச்செய்து, ப்ராபகாதகுணமாகப்ராப்ய மென்கிறார் (இதித்யாதி). ப்ராப்யாதகுணம்ப்ராபகமென்றதுக்கு உதாஹரணம் (க்ருஷ்ணனையித்யாதி). (௩) "ஊக்ஷு நீநாநி காநாநி ஆத்மவைபுத்ரகாமாஸி" என்கிறபடியே காமனைப் பற்றினுர்களென்கை. ப்ராபகாதகுணம் ப்ராப்ய மென்றதுக்கு உதாஹரணம் (உடையவரித்யாதி). கண்ணபுரத்தைத் தொழு

(௪) பாச-சாந்தி-௩௩௭-௪௦, (உ) ஐத-ஆ-௧-௨.
(௩) மந்த்ரப்ர-சௌஸ.

சசசச பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, அ-பா, தொண்டெல்லாம்.

தது. தொண்டெல்லாம் என்கிறவர்களைப்போலே ஸாதகபேதம் கொள்ளாமவளன்றே இவன். ப்ராபகவஸ்துவேப்ராப்யமென்று, (ச) *நானுகந்தலுரெல்லாம் தன்தான் பாடித்திரியாமவன்றே. "ஒருவர்களுியேனோ" என்றதும் ஸாதகாந்தரங்கலில்லையென்றதத்தனையினே. (தான்போயினான்) தொழுதாப்போலே குதியழியாமல் போரவல்லளாகிலன்றே போவது; தொழுப்புக்கு நிறத்தைக் கொடுத்துப் போருவார் போருவர்களோ? (போயினான்) ஸ்ரீமீதினையில் பிறந்தாரினும், குண்டுகபுரத்தில் பிறந்தாரினும் போனருண்டோ? வாக்கண்டலித்தனையன்றே செய்தது. (போயினான்) *வேயினதொன் லிசிறிப் பெடையன்னமென நடத்தவவளிபோக்கு நீ காணப் பெற்ற தில்லை காணென்கிருள்.

இப்படியிருக்கிற இவன்போனால் தன்னைடொக்க ரூபலாம் யத்தைக் கொடுக்கவன்றே அடிப்பது. நிவாரகரில்லாத தேசத்திலே தனிநிலத்திலே அடித்துப் பதீப்பாரைப்போலே இவன் நிறத்தையும் கொள்ளவேணுமொவென்கிருள். (வண் லொங்கோதை யென்பேதை) இவன்மயிரமுடித்துப்பூவைச் சுற்றிவிட்டால் வண்டுகள்பறந்து வர்த்திக்குமதுக்கு வெருவி உள்ளேபுகுதும் பருவமென்கிருள்.

தான், அரங்கத்தில் வாஸம்வருமொவென்ன (தொண்டியாதி). உகந்தரு ளின நிலங்கெல்லாம்ப்ராப்யமும் ப்ராபகரூபாகவும் அதுஸத்திக்குமவளாகை யாலே உகனை ழுன்றுக்கு ஸாதகமென்றதும் ஸாத்ய ஸாதகங்களுக்கு பே (நீ) த மில்லையென்று கருத்து. தேசத்தைத்தொழுதை ஸாதகாந்தராய் விழாதொவென்ன (ஒருவர்க்கெத்யாதி). உன்னைப்ராப்யமாக்கி, தேசவாஸத்தை ஸாதாமாக்கிலிறே ஸாதகாந்தரமாவதென்றுகருத்து. திருவரங்கத்தைப்பெறு கைக்கு திருக்கண்ணபுரத்தைத் தொழுவந்தாளாகில் கம்வடிவில் கண்ணவப்பா ளொன்; விஸ்வேஷித்து இப்பாபெடுவானென்; என்னும் ப்ராப்யத்திலே "தான்" என்கிருளென்று விவகரித்து உட்கருத்து (தொழுதாப்போலேயித் யாதி). போயினுளென்று நீசொல்லி வெறக்கைக்கு போகாதேயிருந்தார் கிலருண்டோ? தொண்டெல்லாயன்றே வந்துதொழுவதென்ன (ஸ்ரீமீதி னையித்யாதி). (குண்டுககரத்தில் பிறந்தார்) விநர்ப்பராஜன் பட்டணமான குண்டுககரத்திலே பிறந்த ருக்மணிப்பிராபடி. தாத்பர்யாந்தரம் (வேயித் யாதி). (போக்கு) என்றது-போனபோக்கை யென்றபடி.

மேலுக்கவதாரிகை (இப்படியித்யாதி). "பேதை" என்று ஸம்யகியா

பெரியதிருமொழி, அ-ப, 2-தி, அ-பா, தொண்டெல்லாம். 333

(தொண்டெல்லாம்) தொண்டெல்லாம்பண்டு இவனடியப்பற்றிக்
கிடக்குமாபோலேகிடர், தானுகந்தவழிவே வண்டுகள் இவள் மயி
ரைப்பற்றி கிடக்குப்படி. இது ஒப்பனையழகிருந்தபடி. (என்பதை)
(ச) "வண்டுகள் - மூலம்தான்" என்கிறபடியே அபி (2) ஜாதை
யென்கிறான். (பேதை) முகந்ததை (3).

(மணிகிறங்கொண்டதான்) உன்மகள்முத்ததையன்றே, சிதக்
த்தைகனகும் அன்வருகேயன்றே இவள் வரிமாற்றம், இவள் சிறம்
கொள்ளக்குவறயென்கொன்ன; (உ) "நன்மணிவண்ணன்" என்கிற
படியே, உம்முடைய நிறந்ததைக்கொடுக்கையன்றே தருவது; அது
கிடக்க, முகந்ததையன்றே, இவ்ருபஜ்ஞாமிவ்வாதவளன்றே, உம
க்கு இவ்ருபஜ்ஞாமியின்றியிலே யொழியவேணுமோ? (கொண்டு
தான்) இவள் ஒப்பனையழகையும்கண்டால் ஆசைப்படுகைப்பார்ப்பதம்;
அதுகுற்றமல்ல, கொண்டால் பின்னைக்கொடாதொழிகைக்குக்ய
மோ. (கொயின்மைசெய்வதுதக்ககித) ராஜகீதியில்லாதார் செய்
வற்றை நீர்செய்யக்கடவிரோ? இழந்தவற்றை மீட்டுக்கொடுக்கை
யன்றே ராஜக்குத்தயம்; ராஜாக்களே வழிபடுக்கை - ராஜகீதியோ?
அமர்ந்தநிலத்திலேகொடுபோய் அதுபனிப்பிக்கையன்றே தருதி
யென்கிறான். இவள் அடியில்தொழுதபோகே அமர்ந்தநிலத்திலே
கொடுபோனால், இம்ருநாமும் கம்முடையாரும் வாயிலே மண்ணைப்
பொருட்டுக்கொள்ளவே யென்றிறே அவ்விருக்கிறது. (அ)

ஹாரஸ்ய நாதபர்யமருளிச்செய்கிறார் (தொண்டெல்லாயித்யாதி). (தானு
கந்தவழிவே வண்டுகள்) என்றது- தெய்வ வண்டுகளான எம்பெருமான்களை.

"தான்" என்றது - கீதானென்றும், தானுக்காத்தம்-ஈர்வஜ்ஞாதையாய்,
அதுக்கு உபலம்பமத்தோற்ற உக்திப்பாத்துத்திருபேண்பா(3)வம் (உன்மகளித்
யாதி). (இவ்ருபஜ்ஞாமம்) என்றது-தன்பருவத்தைப்பார்க்க வல்லவென்கை.
தானென்றதால் தோற்றின ஈர்வஜ்ஞாதக்கு ப்ரக்குதோபயோகம் எட்டிகி
ருர் (இவளித்யாதி). மேலுக்கவதாரிகை (அதுகித்யாதி). திருத்தாயார்
தானே தகாதென்ற அதனை ஈர்வஜ்ஞான அவன்செய்ய அகிக்குமோ
வேன்ன; (இவளித்யாதி). இத்திருமொழியைத் தலைக்கட்டிவைத்துவாழலா
யிருக்க, அங்கே கொடுபோனால் ப்ரயோஜனமில்லையென்று கருத்தது. (அ)

கசகக பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, க-பா, முள்ளையிது.

கு.—முள்ளையிதேய்ந்திலக்கழை முடி கொடா
தெள்ளியென்பதோர் தேசிலென்கெய்கேன்
கள்ளவிழ்சேலைக் கண்புரம்புகைதொழும்
பிள்ளையைப்பிள்ளையென்றெண்ணப் பெறுவரே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எய்து	(இவளுக்கு) தந்தங் கனிநுடைய	என்செய்கேன்	(இவனைப்பற்றி)என்ன செய்வேன்;
முன்	அங்குமும்	கள்	மதுவானது
எய்தில	நிரம்பவில்லை; [கள்	அவிழ்	பெருகாநின்ற
கடழை	(இவனுடைய) குழல்	கோலை	சோலைகளைபுடைய
முடி	முடிப்பதற்கு	கண்புரம்	திருக்கண்ணமுத்ததை
கொடா	பிடிக்கொடுக்கவில்லை; (இன்னமும்)	தொழும்	தொழாநின்ற (இப்படிப்பட்ட)
தெள்ளியள்	தெளிவுடையவள்	பிள்ளையை	பிள்ளையை
என்பது	என்று சொல்லும்படி யான	பிள்ளையென்று	(தன்வயிற்றில் பிறந்த) பிள்ளையென்று
ஓர்	ஒருவிதமான	எண்ண	எண்ணுவதற்கு
தேசிலள்	தேஜஸ்சையும் பெற்ற வளன்று;	பெறுவரே	பெறுவர்களோ?

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டிலே “என்பேதை மணி
நிறம் கொண்டுதான் கோயின்மைசெய்வது தக்கதே” என்று
நிவாரகனில்லாத தேசத்திலே வழியடிப்பாரைப்போலே முகத்தை
(கு) யான இவன் நிறத்தைக் கொள்ளவேணும்மோவென்று இவள்
சொன்னவார்த்தையைக்கேட்ட சுவர்ப்பெருமாள், நீ கம்மை நியமித்
தக் கடவையோ. (க) ஸர்வஸ்யவஸீ - ஸர்வஸ்யவஸீ - ஸர்
வஸ்யவஸீ” என்று ஸர்வர்க்கும் நியாமகராயிருக்கிறகம்மை நிய
மிக்கக்கடவையோ? [மடவரல்மாதிரென்பேதை] என்று - உன்மக
ளென்றும், உனக்கு பம்மையென்றும் சொன்னாய்; அங்ளை நியமித்

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு (முள்ளித்யாதி) “பிள்ளையென்றெண்ணப்
பெறுவரே” என்றத்தைக் கடாணித்து வக்கதி (கீழித்யாதி). அர்ச்சகபராதி
நராயிருந்த உம்மைநியமித்தாஹம் நியமிக்காமித்தனைபோக்கி, உம்மைநாத்
தொழுதவளை நியமிக்கக் கடாதென்று கருத்து. பல்வெழிற் பருவமென்று

துங்கொள்ளமாட்டாயோ? நீரும்மைநியமிக்கப்போராய்காரணென்ன;
 இவள் பருவமிது, பா(ஈ)வமிது; ஆனபின்பு என்னுலே நியமிக்க
 வாயோ விருப்பது யென்கிறான். இவளளவு இதுவாயிருக்க, இவ
 னைப்போலே அவகாஹந்தாரொரு பெண்பிள்ளை வார்த்தை
 யாலே சொன்னான்றே அவளுடைய திருத்தாயார். (ச) [முலையோ
 வித்யாதி] இவளளவு இதுவாயிருக்க, அவகாஹநம்நுந்தபடி யென்;
 அளவன்றியிருந்ததீ என்றானிறே. [முலையோமுழுமுந்அம்போந்
 தில) முலைபுரைகிறவித்தனை. வளருமளவும் செல்ல வரையிட்ட
 தில்லை, இதுபருவமிருந்தபடி. [திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற
 வாசகமிற] திருமலையை விடாமல் சொல்லாநின்றான். இது அவ
 காஹநம்நுந்தபடி. [இவள்பாமே] இவளளவன்றிக்கே யிருந்ததீ
 என்றானிறே. அவளுடைய பருவமில்லையே இவளுக்கு; அவகாஹ
 நத்திலும் வாசகமாத்ரமேயிறே அவளுக்குள்ளது. காயிகத்தால்
 வந்த அவகாஹநமுண்டே இவளுக்கு. பங்கு(து)க்களாயிருப்பார்
 கும் அந்த(ஐ)ராயிருப்பார்க்கும் போகவொண்ணாதபடி பரம்பதந்
 துக்கு அதித்தணித்தாய் அர்ச்சிராதிபோலே பெரியவேற்றமேற
 வேண்டியிறே திருமலையிருப்பது. அத்தனை துன்பராபமாயன்றே
 திருக்கண்ணபுரமிருப்பது, இருந்தபடியே எல்லார்க்கும் பக்கறு
 பவிக்கலாம்படியிறே திருக்கண்ணபுரமிருக்கும்படி. ஆகையால் இவ
 ளளவு இதுவாயிருந்தது. அவகாஹநத்திலெல்லையி துவாயிருந்தது;
 ஆனபின்பு இவளை நியமிப்பாருண்டோ வென்று பொதுவிலே சொல்லு
 கிறான்.

பருவத்தில் குறைத்தலும், "கைதொழும்" என்று அவகாஹநத்தில் ஆதிச்ய
 மும் சொன்னதுக்கு வயர்வர்த்தயம்மாட்டத் திருவுள்ளப்பற்றி அதிஷ்டி
 கையிசெஞர் (இவனையித்யாதி). (வார்த்தையாலே) என்றது "கற்கின்ற
 வாசகம்" என்றத்தைப்பற்ற. (புரைகிற) முலைக்கிற. காயிகமான அவ
 காஹநத்தானுண்டான ஏற்றமன்றிக்கே, மாநலாவகாஹநத்திலும் திருமலைக்கும்
 திருக்கண்ணபுரத்துக்குமுண்டான எவ்வாறவயர்வாலோசகாரூப அவகாஹநமு
 முண்டென்கிறார் (பங்குக்களித்யாதி). பெறுவேனோவென்னுதே "பெறுவ
 ரே" என்சையாலே (பொதுவிலே) என்றது. இத்தால் (உ) பங்குமுக்கு
 ன்நி யுக்ரிவர்த்துந்ர ௦௮ டீ - மமமத்பக்த பக்தேஷா பர் திரப்பதிகாபவேத்"
 என்ற உன்னாலும், இவ்வளவு அவகாஹநிக்கப்போமோவென்றிருக்கிற என்னு

வ்யா.—(முன்னொயிற்றெய்தில) எயிறு - தந்தம்; முன்னொயிறு-
தந்தாங்குரம். எயிறுகிரம்பிற்றில்லை. (குவழமுடிக்கொடா) இவன்
குழலை வாரி யெடுத்தாப்பிடித்துக் கலிக்கட்டாகக் கட்டவென்று புக்
கால் அதுக்குப்பிடிக்கொடாது. (தெள்ளியென்பதொர் தேசிலன்)
இப்படியிருந்தாலும் தன்வல்லபனைப் பத்து இருபது பட்டினிகொண்
டா னென்னும் சொல்லைத்திலன். ஸர்வஜ்ஞானவன் மதிமயங்
கும்படியான தேஜஸ்ஸைப்பெற்றிலன். (என்செய்கேன்) கீழில் இவ
ளுடைய முகத்ததை சொல்லி மேல் இவளுடைய ப்ரபாவத்தை
நினைந்து என்செய்கேனென்கிறான். (என்செய்கேன்) இவனை நிய
மிக்கவடுக்குமோ? அதுவார்த்திக்கவடுக்குமோ வென்கிறான்.

(கள்ளவிழித்யாதி) பூர்வாவஸ்தையைப்பார்த்து நியமிக்க
அடாது. உத்தராவஸ்தையைப்பார்த்து அதுவார்த்திக்க வடுக்கு
மென்கிறான். இவனை அதுவார்த்திக்க வடுக்குமென்று ஸித்தாந்திக்
கிறது எதுகொண்டென்ன; இப்படிப்பட்ட பேரளவுடையளான
பெரியவளன்றோவென்கிறான். (கள்ளவிழ்சோலைக் கண்ணபுரம்) நித்ய
வஸந்தமானதேசம். புஷ்பங்களில் கட்டனிழந்து மதுவைப் ப்ரவரிக்
கும் சோலையைபுடைத்தான தேசம். (கணபுரம்வைத்தொழும்
பிள்ளை) (க) ஸர்வஜ்ஞானவெய்து உ-பால்யாத்ப்ரபுதி ஸர்வரிகத்

லும், சேர்த்துவிடும் தோழிகளானும் நியமிக்கப்படாதவனை என்வயிற்றில் பிறப்
பைக் கருதி நியமிக்கவொ வென்கிறான் என்றதாயிற்று.

(கலிக்கட்டு) குந்தி. தெள்ளிய தேஜஸ்ஸைப்படைத்தவன் ஐயகரு
ஸாந்தரியென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அவன் திருவடி வந்தழைத்தாலும் (உ)
புத்தூய்மையுடைய - தத்தன்ய ஸத்ருபஸம்பவேத்” என்றுசொல்லி (ங)
புத்தூய்மையுடைய - ஸாத்தவம் மாஸாந்தீவிஷயே” என்றுநாளிட்டி
(ச) ஸர்வஜ்ஞானவெய்து - நமாம்ஸம் சாகவோபுய்க்தே” என்றத்தைக்
சேட்டிவைத்தும், அதுக்கும் இசைந்துவிட்டானே, அப்படி செய்யவநியாதா
ளாய் தொழுதானென்னும் தாத்தார்யத்தை ஸர்வசிப்பிக்கிறார் (இப்படி யித்
யாதி). (பத்து இருபது) என்றது - பத்து இருபதுமென்றபடி. வாக்யார்த்தம்
(ஸர்வஜ்ஞானித்யாதி).

பல்வெழாததசையிலும் பராவஸ்யமுடையாரூண்டே இவ்ருக்கேற்ற
மென்னென்ன (பால்யாத் ப்ரபுதியித்யாதி).

(க) 33-பா-உ-அ-கா. (உ) 33-ஸா-உ-அ-கா.
(ச) 33-ஸா-உ-அ-கா.

கசடு பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, க-பா, கார்மலி.

துக்குறைய நீனைக்கக்கடவனல்லன், அவனிருந்தபடியே உத்தேசியம் பண்ணிக்கொண்டாட வகுக்கும்" என்கிற அர்த்தத்தை வெளியிடுகிறது. (க) "காசா" உ-தி. தூசாரோபி" இத்யாதி. (க)

மூ.—கார்மலி கண்ணபுரத்தெம்மடிகளை
பார்மலி மங்கையர்கோன் பாகாலன்சொல்
சீர்மலி பாடலிவைபத்தும் வல்லவர்
நீர்மலி வைபத்து நீடுகிற்பார்களே. (க)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பம்.	உரை.	பம்.	உரை.
கார்	மேகங்களாலே	சொல்	அருளிச்செய்த
மலி	வ்யாப்தமான	சீர்	காம்பீர்யம்கிற சீர்மை
கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்	மலி	நிறைந்த [யால்
	திலே எழுந்தருளி	பாடலிவைபத்	இப்பத்துப் பாட்டை
	யிருக்கிற	தும்	பும்
எம்மடிகளை	என்ஸ்வாயிவிஷயமாய்,	வல்லவர்	அய்ய (கூ) லி க் க
பார்	பூமியில் [சாய்	நீர்	கடனாலே [வல்லவர்
மலி	யிக்கபுகழையுடைய	மலி	குழப்பட்ட
மங்கையர்	திருக்கரிக்கு	வைபத்து	பூமியிலே
கோன்	ஸ்வாமியான	நீடு	செருகாவம்
பாகாலன்	ஆழ்வார்	நிற்பார்களே	வாழப்பெருவர்கள் (க)

அல.—பத்தாம்பாட்டு. இத்தால் "கவிபாடித்து இன்னாரை, பாடினேன் இங்கான், என்கவிதான் இன்னது, இதுகற்றூர்க்கு பலம் இன்னது" என்று இவைகாணையும் சொல்லுகிறார்.

வ்யா.—(கார்மலி கண்ணபுரத்தெம்மடிகளை) ஸ்ரமஹரமாய், தர்ஸநீயமுமாய், உபகாரகமுமான மேகஸஞ்சாரங்களையுடைத்தான தேசம். (எம்மடிகளை) அம்மேகங்களைப்போலே தர்ஸநீயமான வடிவை யுடையனாய், ஸுலபனுமாய், பாமோதாரனுமாய், தன்னை உக

அரு.—பத்தாம்பாட்டு (கார்மலியித்யாதி) "கார்மலி" என்றதை கண்ணபுரத்துக்கு விசேஷணமாகி அர்த்தஸ்வபாவத்தாலேவந்தகுணங்களை அருளிச்செய்துகொண்டு சந்தார்த்தம் (ஸ்ரமஹரமாயித்யாதி). "கார்மலி" என்றதை "அடிகளை" என்றதற்கு விசேஷணமாகி அர்த்தாந்தரம் (எம்மடிகங்களாயித்யாதி). ஆன்றிக்கி "கார்" என்றபதம் தத்தகுணவாசகமாய், அந்தகுணங்க

வாதார் தலையிலே இடிவிழ விடக்கடவனுமான என் ன்வாயியை.
 (௧) “நன்னுடையவன்” - குணீர்தாஸ்யமுபரகத” என்று குணங்
 களுக்கருந்திதாந்து அடிமை புருகிறால்லர் என்றாநாதனென்கிறார்.
 (பார்மலிமங்கையர்க்கோன் பாகாலன்சொல்) வேலகத்தில் இருவர்
 கூடின விடமில்லாம் “இதோர் அவகாஹமே, இதோரு கவித்
 வமே, இவருக்கு குணிகள் ஒப்போ? வேதங்கள் தான் ஒப்போ? அல்
 லாத ஆழ்வார்கள் தான் ஒப்போ?” என்று தின்றார் தின்றபடி
 கொண்டாடும்படியான பெரியபுகழை யுடையவர். “பரகாலன்”
 என்று - பெயர்.

(சீர்மலிபாடலிவைபத்தும் வல்லவர்) தன்னைப்பொதிய வைக்
 கோலில்லாதபடி வினையும் செய்போலே, சப்தம் அல்பமாய், பகவத்
 குணங்கள் பரகாமாயிருக்கிறபாடல். “இவைபத்தும்” என்று கையி
 லேயிட்டிப்பார்ப்பாரைப்போலே சொல்லுகிறார். (வல்லவர்) இயலாக
 வுமாம், இசையாகவுமாம், ஏதேனுமொரு பரகாரத்திலே வல்லவர்
 கள். (சீர்மலிவைபத்து நீடுநிற்பார்களே) கடல் சூழ்ந்த பூமியிலே
 சிரகாலம் வாழப்பெறுவர்கள். இறுகற்றருக்குப் பணம் வம்ஸாரத்தி
 லிருக்கையோவேன்ன; பரமபதத்திலே தெள்ளியீர் இல்லையே; தெள்
 ளியீருள்ளது - இங்கேயன்றோ? (உ) “ஈ” “ஈ” “ஈ” “ஈ” “ஈ” - பாரிவா
 நாய்தாகச்சதி” என்று திருவடி ராமகுணங்களைக்கேட்டு, அத்தாலே
 பூர்ணமாய், அத்தேசத்தேயிருந்தாப்போலே தெள்ளியீரை இங்கே

ளாலே ஸம்சுத்தமான தேசமென்றும், காரானது மலிந்திருந்துள்ள தேச
 மென்றும் இரண்டர்த்தத்தைக் கூட்டியருளிச் செய்கிறாரென்னுதல், மூன்றா
 மர்த்தம் (மேகங்களைவித்யாதி). அதனா “கார்மலி” என்றது தேசத்துக்கே
 விசேஷணமாய், இப்படி விசேஷிக்கையாலேபலித்ததாத்பர்யமென்று வகார்த்
 தமேயாகவுமாம். (ஸாலபனுமாய்) என்றது - வைபவங்களைத்தயமன்றிக்கே
 தன்னடையே வர்ஷிக்கையாலே மேகங்களுக்கு ஸௌலப்பமுண்டென்று
 திருவுள்ளப்பற்றி. என்னழகளை யென்னுதே “அடிக்கை” என்றதுக்குக்
 கருத்து (குணீர்தியாதி). பாரிலேபுகழ்மலிந்த என்றக்கி “இவட்கிதுவென்
 கொலோ” என்றவிடத்திலும் “முன்னெயிறேயந்தில்” என்கிறபாட்டிலும்விவ
 கித்தமான ஆழ்வாரில் வைபவங்களையத்தையுட்கொண்டிதாத்பர்யம் (வேலகத்தி
 வித்யாதி).

(பெர்திய) கோட்டைகட்ட. (தெள்ளியீரை) தெள்ளியீரென்கிற திரு

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ந-தி, ம-பா, கரையெடுத்த, கசடுந.

நான் ஆய்வாஸத்துக்குடலாகை தவிர்த்து, நான்படுகிற வ்யானக
ந்தை அதுபாஷிந்தைக்கு உடலாக, அத்தாலே இரவல்வாயாலே
தன்னிழவைச் சொல்லுக்கையன்றிக்கே தானே தன்னிழவுகளைச்
சொல்லிக் ப்பிடுகிறானாயிருக்கிறது.

மு, — கரையெடுத்தகரிசங்கும் கனபவளத்தெழுக்கொடியும்
திரையெடுத்து வருபுனல்சூழ் திருக்கண்ணபுரத்தூறையும்
விரையெடுத்ததுழாயலங்கல் விறல்வரைத்தோள் புடைபெயர
வரையெடுத்த பெருமானுக்கிழந்தே வென்வரிவளையே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கரை	கோ (கூர்) ஷத்தை	விரை	பரிமளத்தை
எடுத்த	உடைத்தாய்	எடுத்த	உடையதான
கரி	விரைவுமுடையதான	துழாய்	திருத்துழாயின்
சங்கும்	சங்குகளையும்,	அலங்கல்	மாலையைமுடையதாய்.
கணம்	செறிந்திருக்கிற	விறல்	மிடுக்கையுடையதாய்
பவளத்து	பவளத்தினுடைய	வரை	மலைபோலிருக்கிற
எழு	வளர்த்தியை யுடைய	தோள்	திருத்தோள்கள்
கொடியும்	கொடிகளையும் [தான	புடைபெயர	அசையும்படியாக
திரை	அலைகளானவை	வரை	சோவர்த்தக மலையை
எடுத்து	எடுத்துக்கொண்டு	எடுத்த	எடுத்தவளுள்
வரும்	வாராநின்ற	பெருமானுக்கு	பெரிய உபகாரகளுள்
புனல்	ஐலத்தாலே		எர்லெய்வரனுக்கு
சூழ்	சூழப்பட்ட	என்	என்னுடைய
திருக்கண்	திருக்கண்ணபுரத்தி	வரி	தர்ஸாயமான
ணபுரத்து	லே	விரை	கைவளையை
உறைதும்	நித்யவாஸம் பண்ணு	இழந்தேனே	இழந்துவிட்டேன். (க)
	கிறவளும்,		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கரையெடுத்த) “கரை” என்று-கோஷத்
துக்குப்பெயர். சங்கானது திரைமேல் திரையாகப்போந்து ஏறுகிற
போது கரையில்பார்த்து • நின்றார்கள், “ ஒருசங்கினுடையவளவு
திருக்கிறபடியென்” என்றுசொல்லுகிற கோஷமாதல்; அன்றிக்கே

அந.—முதற்பாட்டு. (கரையித்யாதி) “எடுத்த” என்றது - எடுத்த
வென்றாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (சங்கானதித்யாதி).

சுருஷ பெரியதிருமொழி, அ-ப, உ-தி, உ-பா, அரிவிரவுமுதல்.

சங்குதனக்கே எவ்வதி உண்டாயிருப்பதொரு கோஷமுண்டிதே; அத்தைச்சொல்லிற்றுதல். (கனவிய்யாதி) செறிந்தபவனத்தினுடைய வளர்ந்தொடியும், திரைகளானவை எடுத்துக்கொண்டு வாராநின்ற ஜவளம்ருத்தியை யுடைத்தான திருக்கண்ணபுரத்திலே நிதயவா ளாம் பண்ணுகிற.

(விரையிய்யாதி) பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும்வந்த ஆபத் தைப் பரிஹரிக்கைக்காக கோவர்த்தகிரியைத் தோளசையும் படி யெடுத்துக்கொண்டு நின்றானுயிற்று. மிக்க பரிமளத்தை யுடைத்தான திருத்துழாய் மலையைமுழைத்தாய், பெரியாடு க்கையுமுடைத்தாய், மலைபோலேயிருக்கிற திருத்தோள்கள் அசையு ம்படியாக மலையையெடுத்துப் பரிஹரித்த ஆபத்தைன ஸர்வேஸ் வரனுக்கு என்னுடைய தர்ஸநீயமான வளை இழந்தேன். ... (க)

மு.—அரிவிரவுமுதல் கணத்தால்கில்புகையால் வரையோடும் தெரிவரியமணிமாடத் திருக்கண்ணபுரத்துறையும் வரியவளைத் தூயின்று மழைமதத்தியுத அகண் கரிவெருவமருப்பொசித்தாரிச்சிழந்தெனன் கனவளையே. (உ)

பய்.	உரை.	பய்.	உரை.
அரி	தேப்பானது	வரி	ரேகைகளையுடைய
விரவும்	(கலந்து) பரவாநின்ற	அரவின்	திருவந்தாழ்வானுகிற
முதல்	மேகங்களையுடைய	அனை	பசுக்கையிலே
கணத்தால்	ஊழல்கந்தாலும்	தூயின்று	கண்வளர்ந்தருளின,
அகில்புகை	(அவ்வூரி ஊண்டான)	மழை	வர்க்கதாரைகள்
யால்	அகிற்புகைகளா		போலேயிருக்கிற
வரையோடும்	மலையோடு [ஊம்]	மதத்த	மதஜலத்தையுடைய
தெரிவு	பெற்றனாகமானது	சிறு	சிறுத்த [தாய்]
அரிய	(உண்டாக) அரிதான	தறுகண்	(க்ரெளர்யம் தேநாந்
மணி	ரத்தையமான		றுப்படிபார்க்கிற)
மாடம்	க்ருவாக்கையுடைய		கண்களையுடைய
	திருக்கண்ணபுரத்துறையும்,		

சத்தல்வபாவரும் ராக்பரதாடகரும் நீர்மையிடுக்படியான தேசத்திலிருந்த வானுன மாநாமந்திக்கே, அரியனசெய்தும் கோக்கினவனுக்கு இழந்தேன் வளையே இது வென்னென்னுமபிப்பராயத்தை எப்பிரிப்பிக்கிரூர் (பசுக்க ளுக்குமித்யாதி). ... (க)

கரி	சூவலயாபீடமானது	என்	என்னுடைய
வெருவ	அஞ்சும்படியாக	கன	௧ (௩) கமான
மருப்பொசித்	தந்தங்களை அநாயா		வளை இழந்தேனே. (௨)
தார்க்கு	சேக முறித்துப்		
	வெகட்டவனுக்கு		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (அரிவிரவுமுகில்கணத்தால்) கறுப்பானது எங்குமொக்கப் பார்த்திருக்கிற காவமேகஸமுழங்கனாலும், அவ்வூரிலுள்ளார் உண்டாக்குகிற அகிலபுகையாலுண்டான இருட்சியாலே மலைக்கும் மாடத்துக்கும் வாசிதெரிந்து பாதிபத்தி பண்ணுவொண்ணுதபடியாய், ரத்நமயமான மாடங்களை யுடைத்தான திருக்கண்ணபுரத்திலே நிதம்பவாஸம்பண்ணுகிற.

(வரிபீத்யாதி) நானாவான வரிகளையுடைத்தாய், காற்றும், சூளிச்சி, மென்மைகளையுடைத்தாயிருக்கிற திருவநக்தாழ்வானுகிற படுக்கையிலே கண்வளர்க்தருளி, வர்ஷகாரைகன்போலே யிருக்கிற மதஜலத்தை யுடைத்தாய் வடிவில் பெருமைக்கு சடாகப்பெருத்திருக்கையன்றிக்கே, ஜாத்யுசிதமாய்ப்படிசிறுத்துக்ரொளர்யமெல்லாம் தோழம்படி பார்க்கிற கண்களையுடைத்தாயிருந்துள்ள சூவலயாபீடமானது வெருவும்படியாக அதின்கொம்புகளை அநாயாளேக முறித்துப்பொகட்ட அச்செயலுக்கு வளைஇழந்தேன். (௨)

பு.—துங்கமாமணிமாட ரெடுமுகட்டின் சூலிகைபோம் திங்கன்மாழுகில்லுணிக்கும் திருக்கண்ணபுரத்துறையும் பைங்கண்மால்விடையடர்த்துப் பணிமறிகொள் விசித்துகந்த செங்கண்மாலம்மானுக்கு இழந்தேனென் செறிவளையே. (௩)

பு.—இரண்டாம்பாட்டு. (அரிபீத்யாதி) “வரையெடுத்த பெருமானுக்கு” என்னுள்ளாய்; (௧) “காநுராவாஸுரீ” “வழங்குநீ” “வசுமே” மதுராம் ப்ராய்கோயிந்தி கதம்கோசுலமேஷ்யதி” என்ற திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களெல்லாம் வளை இழந்தார்களையென்ன; மதுரையிலும் தொடர்ந்து போந்தேனென்றிருளென்று வங்கதி.

“அரி” என்று - மா, என்றும், அத்தாலே கறுப்பை வகித்தருளிச் செய்கிறார் (கறுப்பானது) என்று. மாடங்களிலும், படுக்கை வாய்ப்பிலுமீடுபட்டு கரி தருபுணர்ச்சிகொடுத்து வளை இழவாமை சொல்லுகிறென்று பாட்டுக்குத் தொகுத்தகருத்து. (௨)

(௧) வி-பு-இ-௧௮-௧௪.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துங்க	ஸ்ரேஷ்டமாய்,	மால்	பெரியவடிவையுடையதுகளான
மா	பெருவிலையான	கிடை	எருதுகளை
யணி	ரத்தங்களை யுடைய	அடர்த்து	அழியச்செய்து,
மாடம்	சுருஷங்களினுடைய	பணி	ருளிச்சீயையண்ணக்
கெடு	கீண்ட		கடவருன
முகட்டின்	உச்சியிலிருக்கிற	மதி	சந்தரனுடைய
குலிகை	கூச்சானது,	கோள்	கடியத்தை
போம்	(ஆகாசத்தில்) போன	விடுத்த	போக்கி (அதனால்)
	கின்ற	உகர்த்த	உகம்பையுடையனார்
திங்கள்	சந்தரனையும் [டைய	செங்கண்	புண்டரீகாக்ஷணம்
மா	பெரியவடிவையுடைய	மால்	வ்யாமோஹமுடையனான
முகில்	மேகங்களையும்	அம்மானுக்கு	ஸர்வேஸ்வானுக்குள்ள
துணிந்தும்	பெறுகும்படியான	என்	என்னுடைய
	திருக்கண்ணமுதத்துறையும்,	செநி	ஒருகாலும் கழற்ற
பைங்கண்	பசுமையானகண்களை		வொண்ணாமல்
	யுடையதுகளாய்		அமைந்த
			வளை இழந்தேனே. (௩)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (துங்கமித்யாதி) ஒக்கத்தையுடைத்தாய், பெருவிலையான ரத்தங்களுையுடைய மாடங்களிலுண்டான குலமானது. (திங்களித்யாதி) சந்தரனையும், பெரியவடிவையுடைய மேகங்களினுடையவும் கீழ்வயிற்றை பெறு(க)க்கிற திருக்கண்ணமுதத்துறையும்.

அந.—மூன்றும்பாட்டு. (துங்கமித்யாதி) நீ துடர்த்து மதுரையில் செய்த அபநாகத்தில் கபெட்டானும் (க) “நாநதி” கலாசகருந் “நீலம்” நகர ஸ்தீ கலாபமதுஸ்ரோத்ரோண பாய்வி” என்கிற பநிகுருமாயிரவர் பேசில் பிச்சேநியிரானே? உன்மேலே மாலைமகடுவென்ன, (உ) “பிண்ணை கொல்” என்கிறபடியே நான் உப்பிண்ணையப்பொலே, “அவனைமாலே மடியிருத்தவனன்றே? நானும் அவனை இழக்க வழக்குண்டோ” என்னும் கருத்தாலே விடைகொண்ட ததைச் சொல்லுகிறவென்று ஸங்கதி.

“குலம்” என்றது - மருடங்களின் கூச்சு. போந்திங்கள் - போகிற திங்கள் என்னுமது ஸ்பஷ்டமென்று மேலுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (சந்தரனையுமித்யாதி).

(க) வி-பு-இ-க-ஆ-கச.

(உ) தி-வாய்-க-இ-க௦.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ந-தி, ச-பா, கணமருவும். கசடுஎ

(பைங்கண்மாவியாதி) பசுமையையுடைத்தான கண்களை யுடையவாமாய், பெரியவடிவைபுடையவாமாயிருக்கிற ரூபங்களை அழியச்செய்து, குளிர்ச்சியைப் பண்ணக்கடவான சந்த்ரனுக்கு வந்தகூயத்தைப்பேரக்கி, அதுதன்னைத் தன்பேராக நினைத்திருக்கிற புண்டரீகாக்ஷணான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஒருகாலும் கழற்ற வொண்ணாத வளையை இழந்தேன். (க.)

மு.—கணமருவுமயிலகவு கடிபொழில்சூழ் நெடுமறுகில் திணமருவுகணமதிள்சூழ் திருக்கண்ணாபுரத்துறையும் மணமருவு தோளாய்ச்சி யார்க்கப் போயுலோமும் புணர்மருதமிற நடந்தாற்கிழந்தேனென் பொன்வளையே. (ச)

பரும்.	உரை.	பதர்.	உரை.
கணம்	ஸூழ்நறமானது	மருவும்	வ்யாப்தமான
மருவும்	அதிகமாயிருந்துள்ள	தோள்	திருத்தோள் களை யு
மயில்	மயில்களானவை		டைய
அகவும்	ஆடாநிற்பதுமாய்,	ஆய்ச்சி	யசோதைப் பிராட்டி
கடி	பரிமளத்தையுடைய		யானவன்
பொழில்	சோலைகளாலே	ஆர்க்க	கட்ட (உடனே)
சூழ்	சூழப்பட்டதாய்,	உரலோமும்	உரலோம
நெடு	பெரிதான [தாய்	போய்	போந்து
மறுகில்	திருவிதிகளை யுடைத்	புணர்	ஒன்றாய் இணத்துக்
திணம்	தகைட்டய (சூழ்) த்		கொண்டிருக்கிற
மருவும்	பொருத்தின [தால்	மருதம்	மருதவ்ருஷங்கள்
கணம்	செய்யுமாண	இற	முறிந்துவிழும்படி
மதிள்	பிராகாரத்தாலே	நடந்தாற்கு	நடந்த எம்பெருமானு
சூழ்	சூழப்பட்டதுயான	என்	என்னுடைய [க்கு
	திருக்கண்ணாபுரத்துறையும்,	பொன்	ஸ்ரீலாக்கியமா ன
மணம்	ச (X) நடந்தாய்வங்க		வளை இழந்தேனே. (ச)
	ளாலே		

“கோள்” என்றசிறையாய், வ்யாதியாலுண்டான சிறை-கூயமென்ற குளிச் செய்கிறார் (சந்த்ரனுக்கு யித்யாதி). ... (க)

ஆ.—நாலாம்பாட்டு. (கணமருவித்யாதி) நப்பின்னையிடத்திற்போலே மாலேறியிருந்தவனுக்கு என்னுகின்றாய்; அவன் ஆஸ்ரீதகரஸ்ப்ரமுள்ள த்ரவ்யத்தில் அதிச(சு)பலனுடையாலே கட்டுண்டானே? தெரியாதே நீ இவ் வனை புலம்புவானென்னென்ன; அந்தகட்டோடேதானே விரோதியைப்

கசடுஅ பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, இ-பா, வாயெடுத்த.

வ்யா—காலாம்பாட்டு. (கணமித்யாதி) திரள்மிக்கிருந்துள்ள மயில்களானவை தன்னுடைய பிரிதியாலே ஸஸம்ப்ரமக்ருத்தம் பண்ணாநிற்பதுமாய், பன்மனப்ரகரமான சோலையையுடைத்தாய், பெரியதிருவிதிகளை யுடைத்தாய், திண்மைமிக்கிருக்கையாலே ஆரணாகப்போரும்படியான மதினையுடைத்தாயிருந்துள்ள திருக்கண்ண புரத்துறையும்.

(மணமித்யாதி) பின்னைபக்கல் பரிவாலே எப்போதுமொக்க கந்த(கீ)தாய்க்களாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட தோள்களையுடையயசோதைப் பிராட்டிபோல்வார் பந்தி(ஊ)த்தவற்றை அறுத்துக் கொடுபோகையன்றிக்கே கட்டினஉரையும் இழுத்துக்கொண்டுபோய். பக(ஊ)தத்தா திகள்விட்ட அஸ்தரங்களாகிவிதே நேரே மார்வைக்காட்டி நிற்பது. பரிவுடையளாய் கட்டினதுக்குப் பண்ணலாவதொருப்ரதிக்ரியை இல்லை. ஆகையால் அத்நையும் இழுத்துக்கொடுபோய் இரண்டென்ன வொண்ணாதபடி நிர்விவாமாயிருக்கிற மருதுகள் முறிந்து விழும்படியாகப்போன முகத்த (கீ) னுக்கு என்னுடைய ஸ்லாக்கயமான வளை இழந்தேன். (ச)

மு.—வாயெடுத்த மந்திரத்தா லந்தணர்தம் செய்தொழில்கள் தியெடுத்து மறைவளர்க்கும் திருக்கண்ணபுரத்துறையும் தாயெடுத்த சிதுகோலுக்கு உனைந்தோடித்தயிருண்ட வாய்துடைத்த மைந்தனுக்கு இழந்தேனென்வரிவளையே. (ஊ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வாய் எடுத்த	உச்சஸ்வரமர்க்க்சொல் வப்பட்ட	மறை வளர்க்கும்	வேதமர்யாதையை வளர்த்துக்கொண்டு போருகிற
மந்திரத்தால்	மந்த்ரங்களாலே	தாய்	திருக்கண்ணபுரத்துறையும், தாயான யசோதைப் பிராட்டி
ஆந்தணர்	ப்ராஹ்மணிகள்	எடுத்த	கையிலே எடுத்த
தம்	தங்களுக்கு	சிது	சிந்தான
செய்தொழில்	கர்த்தயமான கர்மம்	கோலுக்கு	கொம்புக்கு
கள்	களை		
தீ	ஆக்களை		
எடுத்து	விலிப்பித்து(செய்து)		

போக்கிவைவனுக்கு வாந்தட்டுண்டோவென்று + உரவிடையாப்புண்ட வண்ணத்தைப் பேசுகிறென்று ஸங்கதி.

“அகவுகை” ஆகையாய், அத்நையருளிச்செய்கிறார் (ஸஸம்ப்ரமேத்யாதி). “மறுகில்” என்று - வீதிக்குப்பெயர். “திணம்” - திண்மை. (ச)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ௩-நி, ௬-பா, மடலெடுத்த, ௧௪௫௯

உனர்து	பயந்து	துடைத்த	தடவிக்கொள்ளுகிற
ஒடி	ஒடிச்சென்று	மைத்தனுக்கு	ஸ்வாமிக்கு
தயிர்	தயிரை	என்	என்னுடைய
உண்ட	அழுதுகொண்ட	வரி	ஸ்ரீரோஷட்டமண
வாய்	முடிமெங்கும்		வின இழந்தேனே. (௫)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வாயெடுத்த மந்திரத்தால்) உச்ச ஸ்வரமாக ப்ரயோகிக்கிறமந்திரங்களாலே ப்ராஹ்மணர் தங்களுக்குக் கர்த்தவ்யமானபடியாலே அக்கியை ஜலவிப்பித்து வைதிகமர்யா தையை கோக்கிக்கொண்டுபோருகிற திருக்கண்ணபுரத்திலே வர்த்திக்கிற.

(தாயித்யாதி) அநுகூல ஸ்பர்ஸமுள்ள த்ரவ்ய மொழியச் செல்லாமையாலே வெண்ணெயையும் பாளையும் களனிலே அழுது செய்ய, அவை சுட்டப்பட்ட வருத்தத்தாலே யசோதைப் பிராட்டி கையிலே கோலைக்கொள்ள “அவள்தாயிதே, அச்சமுறுத்துகைக்குச் செய்த செயலிதே” என்றறிய மாட்டாதே ஈடுபட்டோடி அழுது செய்த தயிரைக்காட்டி “நீ களவுகண்டாய்” என்பர்களைன்று பார்த்து அதனை இல்லை செய்கக்காக முடிமெங்கும் தடவிக்கொள்ளுகிற இளிம்பனுக்கு நான் இளிம்புபட்டேன்.

மு.—மடலெடுத்தகெடுத்தாழை மருங்கெல்லாம் வளர்பவளம் திடலெடுத்துச் சுடரிமைக்கும் திருக்கண்ணபுரத்துறையும் அடலடர் ததன்றிரணியனை முரணழிய வணியுகிரால் உடலெடுத்தபெருமானுக் கிழந்தேனென்னொளிவளையே. (௬)

பநர்.	உரை.	பநர்.	உரை.
மடல்	மடல்களை	வளர்	வளராநின்றள்ள
எடுத்த	எடுத்துக்கொண்ட	பவளம்	பவளயானது
கெடும்	நீளமான	திடல்	மேடுகளிலே
தாழை	தாழைகளை யுடைய	எடுத்தது	படர்த்து
மருங்கெல்லாம்	பக்கங்களிலெல்லாம்	சுடர்	ஒளியால்

அநு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வாயித்யாதி) “ஒருத்தி கையிலே கட்டுண்டிம், அவள் விரோதியைப்போக்கி அவளுக்குத் தன்னைத்தந்தவன், இவ்வளவான எனக்கும் உதவானே” என்று அவனுடைய பவ்யகையிலேதுவக்குண்டு என்னை இழந்தேனென்கிறுனென்று ஸங்கதி.

(சுட்டப்பட்ட) திரட்டப்பட்ட. (௭)

இமைக்கும்	பாகாசியாரின்ற	அணி	அழகான
திருக்கண்ணபுரத்துறையும்,		உகிரால்	ககங்களாலே [த்தை
அடல்	யுத்தத்திலே	உடல்	(அவனுடைய) சரீர
அடர்த்து	கெடுக்கி	எடுத்த	பே (நீ) தித்தவனுன
அன்று	அந்த மையத்திலே	பெருமானுக்கு	எர்வேய்வானுக்கு
இரணியனை	ஹிரண்யனுடைய	என்	என்னுடைய
முரண்	மிடுக்கானது	ஒளி	பாகாசியாரின்ற
அழிய	அழியும்படியாக		வளை இழந்தேனே. (சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (மடலித்யாதி) மடலினுடைய ஒக்க த்தையுடைத்தான கெழுதான த. னைக்கையுடைத்தான். பரிணா மெல்லாம் வளர்பவளமானது திடல்களிலே மூடப்படர்க்கு பாகாச த்தைப்பண்ணுகின்றவள்ள திருக்கண்ணபுரத்துறையும். யுத்தத்திலே கெடுக்கி, அன்று ஹிரண்யன் மிடுக்கிழியும்படியாகப்பிராட்டிமாரும் கண்டுகொண்டிருக்கும்படியாக உகிராலே அவனுடைய சரீரத்தை பே(நீ)தித்தி, ததன்னுடையசர்வவந்ததைநிலைநிறுத்தினவனுக்கு என்பருவத்திலே ஒருவனுக்கு உதவினவனன்றோ என்றிருந்தா யிற்று வளையிழந்தது. (சு)

மூ.—வண்டமரும் மலர்ப்புண்ணை வரிநீழலணிமுத்தம்
தெண்டிசைகள் வாத்திரட்டும் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்
என்டிசைய ிமெழுகடருமிருநிலனும் பெருவிசம்பும்
உண்டுமிழந்த பெருமானுக்கிழந்தேனென்றெனினிவளையே. (எ)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (மடலித்யாதி) சிறுகோலுக்கு உளைந்தோடும்படி யான முகத்தனயிற்று அவன்; நீயும் "வாயில்பல்லு மெழுந்தில" என்கிறபடியே பேதைப்பருவமாயயிற்றிருப்பது, "வளை இழக்கும்படி வந்ததென்" என்ன; "ஒருத்தன் வாசியறித்து திருநாமம்சொல்லி, அவன் விரோதியை அழித்தவ னன்றோ? எனும் அவன் வைலமாடிண்யத்தாலே இப்பருவத்திலும் துள்ளை மான விசுவத்தாலே கோவுபட்டால் வந்துதோன்றினோ" என்றயிற்று வளை இழந்ததென்ற சொல்லுகிருவென்று ளக்கதி.

"மடலையெடுத்த" என்ற சப்தார்த்தமாய், பவிதமருளிச்செய்கிருர் (மட லித்யாதி). அணி - அழகாய், டலிதார்த்தம் (பிராட்டிமாரூபித்யாதி). உட் கருத்தை யருளிச்செய்கிருர் (என்னித்யாதி). ... (சு)

பயர்.	உரை.	பயர்.	உரை.
வண்டு	வண்டுகள்	எண்ணிசையும்	எட்டுத்திக்குக்களையும்,
அயரும்	படிந்திருக்கிற	எழு	எழாநீர்கிற
மலர்	புஷ்பங்களை யுடைய	கடரும்	(ஆதித்யாதி) தேஜஸ் ஸ்களையும்,
புன்னை	புன்னைமரத்தினுடை	இரு	பரப்பையுடைத்தான
வரி	இருண்ட [ய	நிலணம்	பூமியையும்,
நீழல்	நிழலினுடைய (கடு வில்)	பெரு	விகாலமான
அணிமுத்தம்	வெளியான ப்ரதேசங் களிலே	வீகம்பும்	ஆகாசத்தையும்
தென்	தெளிவான	உண்டு	(ப்ரளயகாலத்தில்) விழுகிற (பிறகு)
திரைகள்	நீர்களானவை	உமிழ்ந்த	(வெளிநாடுகளை) உமிழ்ந்தவனான
வர	முத்துக்களைக் கொடு வந்து	பெருமானுக்கு	ஸர்வேஸ்வரனுக்கு
திரட்டும்	சேர்க்காநிப்பதான திருக்கண்ணபுரத்துறையும்,	என்	என்னுடைய
		ஒளி	ப்ரகாசமான வளை இழந்தேனே. (ஏ)

வ்யா.—எழாம்பாட்டு. (வண்டமருயித்யாதி) வண்டுபடிந்த
பூக்களையுடைத்தான புன்னையினுடைய வரிநீழலிலே ஓரிடம் வெளி
யாய், ஓரிடம் நிழலாயிருக்குமாயிற்று; அதில் வெளியான ப்ரதேசங்
களிலே தெளிந்த நீர்களானவை முத்துக்களைக்கொடுவந்து திரட்டா
நிற்குமாயிற்று.

(எண்ணிசையுயித்யாதி) எட்டுத் திக்குக்களையும், எழுவகைப்
பட்ட கடல்களையும்; “எழுகடரும்” என்று பாடமானபோது எழா
நீர்கிற ஆதித்யாதிக்களையும் நினைத்ததாகிறது. பரப்பையுடைத்
தான பூமியையும் இவற்றுக்கெல்லாம் அவகாச ப்ரதானம் பண்ணு
கிற ஆகாசத்தையும், ப்ரளயகாலத்திலே எடுத்துவைத்துப் பின்னே

அந்.—எழாம்பாட்டு. (வண்டித்யாதி) ஒருசிலுக்கணுக்காக ஒருகால் உத
வினதைக்கொண்டு வளைஇழப்பாருண்டோவென்ன; ப்ரளயாபத்தைகனன்றோ
எல்லாரையும் சுகந்தித் தீவனன்றோ வென்றுகிடாய் நான்வளைபிழந்ததென்கிற
ளென்று ஸங்கதி.

நிழலினும், முத்துக்களைத் திரட்டில் பரபாகமாயிராதென்று விவகித்
தருளிச் செய்கிறார் (அதுவித்யாதி). (ஏ)

கமலம் பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, அ-பா, கொங்குமணி.

வேளிநாகொண உமிழ்த்த வர்வேய்வரணுக்கு இழந்தே நென்வளி வளையே. அவனுடைய ஆபத்தைத் தவிர்த்து விடுவதற்குக் கிடாய் நான்கெட்ட தென்கிரான். (எ)

மு.—கொங்குமணிகருங்குவளை கண்ணாகத்தென் கயங்கள் செங்கமலமுகமலர்ந்தும் திருக்கண்ணபுரத்துறையும் வங்கமலிதடக்கடலுள் வரியரவினைத்துயின்ற செங்கமலநாபனுக் கிழந்தேனென் செறிவளையே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொங்கு	பரிமளத்தாலே	தடம்	விசாலமான
மலி	வ்யாப்தமாய்	கடலுள்	ஸமுத்தரத்திலே
கரும்	கறுத்தநிறத்தை	வரி	தர்சனீயமான
	யுடைத்தான	அரவின்	திருவாரந்தாழ்வானுகிற
குவளை	குவளைப்பூக்களை	அணை	படுக்கையில்
கண்ணாக	கண்ணாகக்கொண்டு	துயின்ற	கண்வளர்த்தருளுகிற
தென்	தெளிந்த		வளும்,
கயங்கள்	பொய்கைகளானவை	செம்	சிவந்த
செம்	சிவந்த	கமலம்	கமலத்தை
கமலம்	தாமரைப்பூவாகிற	நாபனுக்கு	நாபியிலேயுடைய பத்
முகம்	முகத்தை		மநாபனுக்கு
அலர்த்தும்	விசலிப்பியாகின்ற	என்	என்னுடைய
	திருக்கண்ணபுரத்துறையும்,	செறி	(கையில்) அமைந்தி
வங்கம்	மரக்கலங்களாலே		ருக்கிற
மலி	வ்யாப்தமாய்		வளை இழந்தேனே. (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (கொங்கித்யாதி) பரிமளப்ரகரமாய், கறுத்தநிறத்தையுடைத்தாயிருந்துள்ள குவளைப்பூக்களைக் கண்ணா

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (கொங்கித்யாதி) ப்ரளயகாலமாகையாலே எல்லாரையும் சகித்தான்; உனக்கு இப்போதென்ன ப்ரளயம்வந்தது வளை இழக்கக்கொன்ன; எனக்கு விரணத்தை யுண்டாக்கினான் அவனே யென்று அங்குழியாலே எல்லாவற்றையு முண்டாக்கின திருநாய்கமலத்தை நீனைத்தா னென்று ஸங்கதி.

குவளையைக் கண்ணாக நிரூபித்து கமலத்தை முகமாக நிரூபித்தால், இரண்டிற்கும் யுகபதவிகாஸம் கொல்லக்கடாமையால் "செங்கமலமுகமலர்ந்தும்" என்றதற்கு செங்கமலமாகல் முகம் அலர்த்து மென்ன வொண்ணா

கக்கொண்டிதெளிந்த பொய்கைகளானவை சிவந்த தாமரைப் பூக்களாகிறமுதற்கதை அலர்த்தாரின் அள்ள திருக்கண்ணபுரத்துறையும்.

(வங்கமலியித்யாதி) மாக்கலங்களால் மிக்கிருப்பதாய் கண்வளர்ந்தருளுகைக்கீடான பரப்பையுடைத்தாயிருக்கிற கடலிலே தர்ஸகீயமான வடிவையுடையான திருவநக்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற சிவந்த கமலத்தையுடைத்தான திருநாயகியையுடையவனுக்கு உத்பா தகனை விஸ்வலித்து முடிந்தேனென்கிருள்.

மு.—வாராணமிளங்கொங்கை கெடும்பனைத்தோள் மடப்பாவை சீரானும்வரைமார்பன் திருக்கண்ணபுரத்துறையும் பேராளனுயிரம் பேராயிரவாயரவனைமேல் • பேராளர்பெருமானுக் கிழந்தேனென் பெய்வளையே. (க)

பதர்.	உரை.	பதர்.	உரை.
வார்	கச்சாலே	பேராளன்	(அதனால்) பெருமையையுடையான்,
ஆளும்	தாங்கப்பட்டதாய்	ஆயிரம்	ஆயிரமான
இளம்	இளமையை யுடைத்தான	பேர்	திருநாமங்களை (ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிற)
கொங்கை	ஸ்தங்களை யுடைய	ஆயிரம்	ஆயிரமான
கெடும்	கீண்ட [ளாய்,	வாய்	முதல்களையுடைய
பனை	முங்கில்போலே	அரவனைமேல்	திருவநக்தாழ்வான்மேல் (பள்ளிகொண்டிருக்கிற) [வான
தோள்	தோளையுடையளாய்,	பேராளர்	பெருமையை யுடைய
மடம்	பக்யையான	பெருமானுக்கு	எம்பெருமானுக்கு
பாவை	பெரிய பிராட்டியார் (வர்த்திக் கையா லண்டான)	என்	என்னுடைய
சீர்	ளம்பத்தாலே	பெய்	ய்லாக்கியமான
ஆளும்	கீயாப்தமாய்	விள	இழந்தேனே. (க)
வரை	மலைபோல் தருடமான		
மார்வன்	திருமார்வை யுடையவ திருக்கண்ணபுரத்துறையும், [ளாய்]		

தென்று, செங்கமலம்போலே யிருக்கிற ஸ்தீர்களுடைய முகத்தை அலர்த்து மென்றருவிச் செய்கொர் (சிவந்தவித்யாதி). (தாமரைப்பூக்களை) என்றவநக்தரம் "போலே" என்றுசேஷம். (4)

† இங்கு அரும்பதத்துக்கு அநுகுணமாயில்லை.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வாரானுமித்யாதி). வாராலே தாங்கப்பட்டிருப்பதாய், இளமையை யுடைத்தாயிருக்கிற கொங் கைகளை யுடையளாய், கெடியபண்போலே யிருக்கிற தோள்களை யுடையளாய், ஆத்மருணேபேஸ்தாய், சிருபாதிசமான ஸ்தீர்ந்தவந் தை யுடையளாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியார் வர்த்திக்கையாலே யுண்டான ஸம்பத்தை யுடைத்தாய், வரைபோலே திண்ணியதான திருமார்வையுடையவன். (திருக்கண்ணபுரத்துறையும் பேராளன்) திருக்கண்ணபுரத்திலேவந்து ஸுலபனுகையால்வந்த ஏற்றத்தை யுடையவன்.

(ஆயிரம்பேரித்யாதி) தூங்குமெத்தைபோலே அஸ்சயாகின் தள்ள திருவகந்தாழ்வான் மடியிலே ஏறட்டுக்கொண்டு ஆயிரவாயா லும் அதுபலத்துக்குப் பாகரமான ஆயிரம் திருநாமங்களையும் சொல்லி ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகையால் வந்த பெருமையுடையவ னுக்கு, யசோதைப்பிராட்டி தன் மடியிலே வைத்துக்கொண்டு ஆசிமாபோலேயாயிற்று. (இழந்தேனென் பெய்வனியே) தன்னை யொழியச் செல்லாமை யுடையார்க்குத் தன்னைக் கொடுக்குமவ னன்னோ?, நம் செல்லாமை பரிஹரியானோவென்று விஸ்வஸித்து வளையிழந்தேனென்கிருள். (௬)

மூ.—தேமருவுபொழில் புடைசூழ் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்
 வாமனனைமநிகடல்சூழ் வயலாவி வளகாடன்
 சாமருசீர்க்கணிகன்றி கண்டிரைத்த தமிழ்மலை
 நாமருவி யிவைபாட னினையாய கண்ணுவே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பய்.	உரை.	பய்.	உரை.
தே	மதுவால்	பொழில்	சோலைகளாலே
மருவும்	வ்யாப்தமான	சூழ்	சூழப்பட்ட

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வாரானுமித்யாதி) "கைவ ஐகதுத்பாதகன் குணே உண்டாக்கினவிரதம் அதுபவிக்கத் திருமத்தனை, அவ்ளேவருமளவும் ஆறியிருக்கவேணுங்காண்" என்ன; "தன்னைப்பிரியமாட்டாதாசைப்பிரியாம லிருக்கவில்லையோ, என்னைப் பிரித்து வைப்பானென்" என்று வளை இழந்தே நென்கிருளென்று ஸங்கதி.

(பிண்போலே) மூங்கில்போலே. "ஆயிரம்பேருடைய ஆயிரவாய்" என்று விசேஷித்ததுக்குக்கருத்து (தூங்கித்யாதி). ... (௬)

புடை	பர்யந்தங்களை யுடைய,	சீர்	ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயை
திருக்கண்ண	திருக்கண்ண புரத்		யுடையாரான
பரத்து	திலே	[கிற	ஆழ்வார்
உறையும்	நித்யவாஸம்பண்ணு	கண்டோரத்த	கிருபையால் அருளிச்
வாமனை	வாமனை விஷயமாய்,		செய்த
மதி	ஸப்தியாநின்ற	தமிழ்மலை	இந்தத் தமிழ்த் தொ
கடல்	ஸமுத்தரத்தாலே	இவை	டையை
குழ	குழப்பட்டதாய்,	கா	காலிலே
வளம்	வளமையையுடைய	மருவி	பொருந்தும்படி
வயல்	வயல்களையுடைத்	பாட	பாட
	தான		
ஆலிநாடல்	திருவாலி காட்டை	வினையாய	ஶ்ரீநுதயமாகப்பண்
	யுடையராய்,		ணின பாபங்களும்
காமரு	ஆசைபண்ணத்தக்க	நண்ணுவே	கிட்டாதுகள். (௧௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (தேமருவுமித்யாதி) தேன்மிக்கிருந்
துள்ள பொழிலாலே குழப்பட்ட பர்யந்தத்தை யுடைத்தானதிருக்
கண்ணபுரத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற வாமனையாயிற்றுக்
கலிபாடிற்று. தன்னுடையபெற்றுக்குக் தான் அர்த்தியாய் வரு
மவனாயிற்று. (மயிமித்யாதி) சப்தியாநின்றதுள்ள கடலாலே குழப்
பட்டிருப்பதாய் பரந்த வயலையுடைத்தான ஆலிநாட்டையுடைய
ராய், எல்லார்க்கும் ஶ்ரீநுதலுபண்ணவேண்டும்படியான ஶ்ரீ
வைஷ்ணவ ஶ்ரீயை யுடையாரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த இந்த
தமிழ்த்தொடையை காலிலே பொருந்தும்படிபாட, ஶ்ரீநுதய
மாகப்பண்ணின பாபங்களும் விட்டுப்போம்; உக்திமாதரத்தைச்
சொல்ல புத்தி(ஐதி)பூர்வமாகப் பண்ணின பாபங்கள் கிட்டா
வென்கிறார். (௧௦)

பெரியவாச்சான்பின்னை திருவடி களை சரணம்.

பெரியதிருமொழி

எட்டாம்பத்து முன்றற்கிருமொழி முற்றிற்று.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (தேமருவுமித்யாதி) “வாமனன்” என்றதுக்கு
பரக்குதோபயோகம் காட்டுகிறார் [தன்னுடைய வித்யாதி], ஆஸ்ரிதிபேறே
தன்பேறென்று ஒருத்த. ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.

கசகசு பெரியதிருமொழி, அ-ப, ச-தி, க-பா, விண்ணவர்தங்கள்.

எட்டாம்பத்து நாலாந்திருமொழி

விண்ணவர் தங்கள் ப்ரவேசம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

வ்யா.—(விண்ணவரித்யாதி) இப்பிராட்டி தன் இழவைச் சொல்லி பரவசையாய் விழுந்துகிடந்தான்; தளர்த்தியாலே உடம்பு க்ருபாமாய், சூழலும்பேணாதே பூவும் மறுத்துக்கிடக்கூடும்நே. இத்தை யறியாதே பழைய வாஸகையைக்கொண்டு மதுபாகம்பண்ணுவதாகச் சிலதும்பிகள் வந்து பறந்தன; அத்தைப்பார்த்து (க) "வாணவர்தங்கள்" "காறு" "சூழலும்பேணாதே" - வாணவர்த யாதீ நாந்தா தாம்ன்ப்ருஷ்ட்வரமாமபின்ப்ருப" என்னுமபோலே மது வுக்குத் த்ருஷ்டியைப்பண்ணி மதுபாகம் பண்ணப்பாராயென்கிறார். *

பு.—விண்ணவர்தங்கள் பெருமான் திருமார்வன்
மண்ணவரெல்லாம் வணங்கும் மனிபுகழ்சேர்
கண்ணபுரத் தெம்பெருமான் கதிர்முடிமேல்
வண்ணநறுந்துழாய் வந்துதாய் கோற்றும்பி. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கோல்தும்பி	கோல்களிலேவந்தித் கிற தும்பியே?	புகழ்	ஸ்ரீலாதிருணங்கள்
விண்ணவர்	நித்யஸூரிகளுக்கு	சேர்	சேர்ந்திருக்குமவனும்,
தங்கள்		கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்தில்
பெருமான்	நிர்வாணகனும்,		எழுந்தருளியிருக் கிற
திரு	பெரியபிராட்டியானா	எம்பெருமான்	ஸ்ரீவேங்கடானுடைய
மார்வன்	திருமார்வில் தரிப்ப கனும்,	கதிர்	ப்ரகாசியானின்ற
மண்ணவரெல்	லீலாவிபூதியிலுள்ளா	முடிமேல்	திருவடிகேதத்தின்
லாம்	ரெல்லாம்		மேலே
வணங்கும்	தொழும்படியாய்,	வண்ணம்	வண்ணத்தையும்,
மனி	அதிகமான	நறும்	பரிமளத்தையும்
			(உடையதான)

பு.—விண்ணவரின் ப்ரவேசம். (மதுத்து) மற்றமறுத்தென்றபடி, காயகனுடையமாலையில் பரிமளத்தைக்கொடுவந்துணதினால் விரவாதாயம் தீர் க்து பூவில் மதுசேர்ந்தால் உண்ணப்பார்க்கிற தாத்பர்யத்தை ஸத்ருஷ்டடாந்த மர்க வருளிச்செய்கிறார் (அந்நையித்யாதி). ... * * * * *

(க) 31-ஆ.

துழாய்	திருத்துழாயிலே (படி ந்து அங்குத்தை பரிமளத்தைக் கொண்டு)	வந்து ஊதாய்	இங்கேவந்து ஊதவேணும். (க)
--------	---	----------------	-----------------------------

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (விண்ணவர்தங்கள் பெருமான் திருமார்வன்) நித்யஸூரிகளும் பிராட்டிமாரும் அநுபவிக்கிற விஷயமிதுவன்றோ? நான் உன்னைக்குடிக்கச்சொல்லுகிற வேப்பங்குடிநீர். (க) * குட்டு மண்மாலைகள் தூயனவேந்திக்கொண்டு நித்யஸூரிகள் அடிமை செய்யப்பிராட்டியும் தானுமாய் இருக்குமாயிற்று. (மண்ணவரெல்லாம் வணங்கும்) நித்யவியூதியிலுள்ளாரெல்லாரும் அதிகாரிகளாயிருக்குமா போலேயாயிற்று இங்குள்ளாரெல்லாம் அதிகாரிகளாம்படியாகத் தான்வந்து நிற்கிறநிலை. அங்கு அதிகாரிகள் ஒருவருமில்லாதபோலே இங்கு எத்தனையேனும் தாழ்ந்தாரும் அதிகாரிகளாம்படியாக வாய்த்துவந்து நிற்கிறது.

(மலிபுகழ்ச்சை) சீலகுணம் ஸத்கார்யவாதம் கொண்டு அறிய

அற.—முதற்பாட்டு. (விண்ணந்தயாதி) “தோற்றம்பி துழாயில் படிந்து வந்ததென்று சொல்லுகைக்கு இங்கேமதுமாதியிராதோ?, உன்னைப்பிரித்திறே அவலிருப்பது” என்று அக்குறையில்லை அவனுக்கென்னுமது தோற்றப் பாக்கு தோபயோகம் காட்டுகிறார் (நித்யேத்யாதி). “தங்கள்” என்று விசேஷித்தத் தாலே நிரதிசயபோக்ய வஸ்துவினதபவத்தாலுண்டான தானுதன்மை தோற்றுகையால் அதுக்குக்கருத்து (இதுவித்யாதி). ஸூரிகள் அநுபவிக்கும் விஷயமானால் எனக்கென்ன; பூவும் மதுவுமுண்டாலென்றோ நான்போல தென்ன; அதுக்கும் குறையில்லையென்று தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (குட்டித்யாதி). இத்தால் செவ்விய பூச்சுடுவாரும் குட்டிக்கொள்ளுகைக்கு உடலாக ஒருசேர்த்தியுண்டாயிருக்க, மதுவென்னயிருக்கும்; இங்கே குட்டுவாரு மின்றியே குடினதும் செருகாயிருக்கையாலே உனக்கு அநுபவிக்க அவகாச மில்லை யென்றதாயிற்று. ஸூரிபோக்யான ஸ்ரீய; பதியை நான்கிட்டுவ தென்பனையென்னுமாய்ப்பாயத்தில் “மண்ணவரித்யாதி” என்றுவிவகித்ததுத் தாத்பர்யம் (நித்யவியூதியிலித்யாதி).

இங்கே “மலிபுகழ்” என்னைக்குப்பரமபதத்தில்தலிலிலையேவென்ன; (சீலவித்யாதி). (ஸத்கார்யவாதம்) என்றது - முன்புண்டானதுக்கே கார்யத்வாதவஸ்த்தாபத்தியென்று நினைவிக்கும் வாதமென்றபடி. (அறிய

கசகசஅ பெரியதிருமொழி, அ-ப, ச-தி, உ-பா, வேதமுதல்வன்.

வேண்டும்படியாயிருக்கும். அங்கு ப்ரமாணங்கள் சொல்லவறியு
மித்தனை. இங்கு எத்தனையேனும் தாழ்ந்தார்க்கும் முகம் கொடுத்
துக் கொடுக்கிற நிலையைக்கண்ணிலே காண்கையாலே அது உட்பட்ட
மாவது இங்கேயாயிற்று. (சதிர்முடிமேல்) இப்படி உபயவிபூதிக்கும்
கவித்ததாய்கையாலே ஒளியையுடைத்தாயிருக்கிற திருவயிஷேகத்
தின்மேலே. (வண்ணகதுந்துழாய்) செவ்வீமாறாதே பரிமளத்தை
யுடைத்தாயிருக்கிற திருத்துழாயிலே படித்து அங்குத்தைபரிமளத்
தைக் கொடுவீர்து இங்கே ஊது. (கோற்றும்பி) கோல்களிலும்
பனைகளிலும் வைத்தமதுவைப்பாரும் பண்ணக்கடவ உன்னை. (க)
“படித்து - ஸர்வரஸி” என்கிறவஸ்துவைப்போய் “அதுபவி” என்
றன்றோ சொல்லுகிறது. (க)

மு.—வேதமுதல்வன் விளங்குபரிதூவன்
பாதம்பரளிப் பலரும் பணிர்தேத்தி
காதன்மைசெய்யும் கண்ணபுரத்தெதம்பெருமான்
தாதுகதுந்துழாய் தாழ்ந்துதாய் கோற்றும்பி. (உ)

வேண்டும்படியாய்) என்றது-முன்புண்டானதே கார்யமாயிற்றென்னுமாபோ
லே அர்ச்சாவதாரத்தில் சிலகுணம் காணப்பட்டதாகையால் பாம்பதத்திலும்
தர்மயையக் கிபந்தகமாகவுண்டென்று அதுமாகவிதயா அறியவேண்டும்படியா
யென்னை. அதுமாக ப்ரமாணமே யன்றியே சப்தப்ரமாணமுமுண்டென்
கிலார் (ப்ரமாணங்களித்யாதி). ப்ரத்யக்ஷமே இங்கு அமையுமென்று ஏற்றமரு
ளிச் செய்கிறார் (இங்கித்யாதி). “துழாய்” என்றவகந்தரம் “படித்து” என்று
சேஷம்பூரித்தருளிச் செய்கிறார் (செவ்வியித்யாதி). இத்திருமொழியில்
மலர் செருகாயிருக்கும்படியை உரைத்ததும் வந்துதசெவ்வி பெற்றிருப்ப
தாகச் சொல்லுமதுவும், துய்க்களைப்போகச் சொல்லிற்றும் ஸ்வாபதேசத்தில்
இவ்வியூதியில் சப்தாதி விஷயங்களின் பிள்ளாரதையும், பகவததுபலத்தின்
நிரதிசய னாரவத்தையும் விஷயர்க்கு அதிவிப்பித்தமையாகக்கொள்வது. (க)

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (வேதமுதல்வனித்யாதி) “மண்ணவிரெல்
லாம் வணங்கும்” என்னுமின்றும்; மண்ணவரில் தேவதாந்தரங்களையும் வண
ங்காநிற்கக்காரணுகின்றோமென்ன; (உ) “மான்டவரல்லி” என்கிறபடியே
அதைத்துக்களை மண்ணவிரென்றும் சொல்லப்போகாது, வைதிகிரெல்லாம்

கசஎஃ பெரியதிருமொழி, அ-ப, ச-தி, கூ-பா, விண்டமலர்.

மு.—விண்டமலரெல்லாமுதிநீ யென்பெறுதி

அண்டமுதல்வ னமர்களைல்லாரும்
கண்டிவணங்கும் கண்ணபுரத் தெம்பெருமான்
வண்டுகறுந்துழாய் வந்துதாய் கோற்றுழி. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விண்ட	விகஸிதமான	கண்டு	கண்ணூரக்கண்டு
மலரெல்லாம்	புஷ்பங்களிலெல்லாம்	வணங்கும்	ஆஸ்ரயிக்கும்படியான
சுனி	ஸஞ்சரித்து		வண
நீ	நீ		கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்,
என்	என்ன (ஸுகத்தை)	வண்டு	வண்டுகள் (படிந்துகிட
பெறுதி	பெற்றாய் (ஆகையால்)		க்கிற).
அண்ட	அண்டத்துக்கு	உறும்	பரிமளப்ரசரமான
முதல்வன்	நிர்வாஹகராய்	துழாய்	திருத்துழாயின் (பரிம
அமர்கள்	தேவர்கள்		ளத்தைக்கொண்டு)
எல்லாரும்	ஸகலரும்		வந்துதாய் கோற்றுழி. (க)

வ்யா.—முன்றும்பாட்டு. (விண்டு) திறந்து கிடந்தவாசிலெல்
லாம் துழைந்து திரிவாரப்போலேயிருந்ததீஉள் ளுடையயா த்ரை.
இதன் அருமளவும் அவலரம் பார்த்துநின்றால் மற்றுள்ளவற்றிலட
ங்கலும் மது ஒழுகிப்போமே, இதுதன்னில் உள்ளது அல்பமாய்,
அஸத்திரமாயிருக்கும்; அதுதான்முதலிலே கிடையாது. கிடைத்
ததோ அதல்பம்; அல்பமாத் துக்கு யதகம்பண்ணுவாருண்டோ?

ஆக,—முன்றும்பாட்டு (விண்டவியாதி) “வேதவேத்யவஸ்து” என்று
அத்தைச்சொல்லாநின்றாய், தேவதார்தரங்களும் சிலப (ஃ) லக்களைக் கொடு
க்க, பெற்றிருப்பாரும்கிருண்டேயென்ன, அதுகொடுப்பது-கஷுத்தர்பலத்தை
யென்று, அதைத் தவிர்த்து பகவதவிஷயத்திலே மூட்டுகிருளென்று
ஸக்கதி.

“விண்ட” என்று விசேஷித்ததுக்குக்கருத்து (திறந்தியாதி). ஓர் த்
திரிய வேண்டியானென்னென்ன நேதுதவயம் (இதுவியாதி). வின்னா
மலரிருந்தால் விண்டமலரில் தேன் சுவதிப்போமென்று அங்கோட, அங்கு
தானும் நாக்கு சீனக்கவுமில்லாமல் மற்றென்றைத்தேடிப் போகையுமாய்
இப்படி திரித்தபடி சொல்லிற்றாயிற்று. விஷயாதரங்களின் ஸ்வயாவயிருப்
பது தீங்கென்று கருத்து. (க)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ச-தி, ச-பா, நீர்மலிகின்றதோர். கசளக

அண்டமுதல்வன்) அண்டத்துக்கு நீர்வாழ்கன். (அமரர்கனித்
யாதி) தங்களை ஆய்ரயணீயாக நினைத்து துறமாந்திருக்கிறவர்க
ளெல்லாரும் அவ்விதுமாப்பைப் பொகட்டு திருவடிகளிலேவிழுந்து
ஆய்ரயிக்கும்படி திருக்கண்ணபுத்திலேகிறவன். (வந்து) ஸஜா
தீயருடைய யாத்ரை அமையாதோ உனக்கு. (ந)

மு.—நீர்மலிகின்றதோர் மீனாயாராமையுமாய்
சீர்மலிகின்றதோர் சிங்கவுருவாகிக்
கார்மலிவண்ணன் கண்ணபுத்தெதம்பெருமான்
தார்மலிதண்டிழாய் தாழ்ந்துதாய் கோற்றும்பி. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நீர்	ஸமுத்ரத்திலே	கார்	அழகால்
மலிகின்றது	வ்யாபித்த	மலி	நிறைந்த
ஓர்	அத்விதீயமான	வண்ணன்	திருமேனியையுடைய
மீனாய்	மதஸ்யாவதாரமாய்,		ஞன்
ஓர்	அத்விதீயமான		கண்ணபுத்தெதம்பெருமான்,
ஆமையுமாய்	கூர்மாவதாரமுமாய்,	தார்	மாலையிலே
சீர்	வீரய்ரீயால்	மலி	வ்யாப்தமான
மலிகின்றது	பூர்ணமான	தண்	ருளிர்ச்சியான
ஓர்	அத்விதீயமான	துழாய்	திருத்துழாயின் பரிம
சிங்க	நரளிம்ஹத்தினுடைய		னத்தில்
உருவாகி	வடிவையுடையனாய்,		தாழ்ந்துதாய் கோற்றும்பி. (ச)

வ்யா.—காலாம்பாட்டு. (நீர்மலிகின்றதோர் மீனாயாராமையுமாய்) கடலிலே அக்கடலைக் கண்ணெறியிட்டாப்போலே யிருக்கிற
வடிவையுடைய மதஸ்யமாய், (க) "அலைகடல்நீர்க்குழம்பு" என்னக்
கடவதீறே. கடலில் நீர்க்குழம்பிச் சேரும்படியிறே கொண்டவடி
வின்பெருமை அன்றிக்கே ஜலசரஜாதியுமான வடிவையுடைய

அநு.—காலாம்பாட்டு (நீரித்யாதி) அமரர்களெல்லாரும் கண்ணெணக்கு
கைக்கு இவன்செய்த வற்றெண்ணென்ன; தன்னை அழியயாதி அவதரித்து
வேதப்ரதாநாதிகளைப் பண்ணினான். காணென்றுசொல்லுகிறென்றுஸங்கதி.

(கண்ணெறி) துழாய்முடியாய், அத்தாலே கடலை நெருக்கமாக வ்யாபித்
தமை நோற்றுமிறது. "நீர்" என்று கடலாய் மேருளிச்செய்து, கேவலஜலமாக
வர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). "ஜலஜாதிமாய்" என்றுபாடமர்ன

கதையெ பெரியதிருமொழி, அ-ப, ச-தி, இ-பா, ஏரார்மலர்.

ஆமையாய். (சீர்மலிகின்றதேதார் சிங்கவுருவாகி) வீரஸ்ரீயால்சூறையற்ற கரணம்ஒறுமாய் உகவாதவனுக்காகக்கொண்ட வடிவையோகான் பற்றச் சொல்லுகிறது.

(காரித்யாதி) எல்லாருக்கும் மேல்நீழுக்து பற்றவேண்டும்படியான வடிவையுடையனுமாய்க்கொண்டி திருக்கண்ணபுரத்திலே நிற்கிற வர்வேஸ்வரணையன்றே பற்றச் சொல்லுகிறது. (தார்மலி) பூமிக்கு ஸ்ராமஹரமாயிருந்துள்ள திருத்தழாயிலே. (ச)

ஆ.—ஏரார்மலரெல்லா முதிசீயென்பெயறி

பாசாருலகம் பரவப்பெருங்கடலுள்

காராமையான கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்

தாரார்கமற் துழாய் தாழ்ந்துதாய் கோற்றும்பீ. (இ)

புயி.	உரை.	புயி.	உரை.
ஏர்	அழகினால்	பரவ	பரவம்படியான
ஆர்	நிறைந்துள்ள	பெரும்	மஹத்தான
மலர்	எல்லாம் புஷ்பங்களில் எல்லாம்	சுடலுள்	எழுத்தாத்திலே
ணதி	எஞ்சரித்த	காராமையான	பெரிய ஆமையான
கீ	கீ [கை	கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்	
என்	என்னப்பரியோஜாத்	தார்	யாலையிலே
பெறுதி	பெற்றாய் ;	ஆர்	நிறைந்ததாய்
பார்	மணலில்	கமற்	பரிமளிதமான
ஆர்	மிக்கிருந்துள்ள	துழாய்	திருத்தழாயிலே
உலகம்	லோகங்களெல்லாம்	தாழ்ந்துதாய்கோற்றும்பீ.	(இ)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஏரார்மலரெல்லாமுதி) ஒன்றிலே உன் அபேகை சூறையறக்கிடக்கிறதன்றே. நிறங்கொண்டு ப்ர(சூ)

போது நீரிலேதானே புஷ்பமாயிருந்துள்ள என்றுசுப்தார்த்தம். "ஜலம் மிக் கிருந்துள்ள லோகமெல்லாம் பரம்பும்படியான" என்று பாடமானபோது - சீர்மலிகின்ற லோகத்திலே அதுக்குத்தக்கதேர் ஆமையுமாயென்று சுப்தார்த்தம். மேலுக்கவதாரிகை. (உகவாதவித்யாதி). (ச)

ஆ.—அஞ்சாம்பாட்டு. (காரித்யாதி) சீழ்ப்பாட்டுக்களிரண்டிலும் கொன்னவர் தந்தானே பின்னாட்ட அதனை அநுஸந்திக்கிறாரென்று எங்கதி.

"எல்லாம்" என்றதுக்குக்கருத்து (ஒன்றிலேயித்யாதி). ஏரார் என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (நிறமித்யாதி). "என்பெறுதி" என்றதுக்கு உட்கருத்து

யிக்கிற இத்தனைநீறே உள்ளது. எங்கும்புக்கும் ஆதங்கண்ணம் பண்ணினாயென்னும் வார்த்தைகேட்கப் பெற்றிலையே. (பாராரு வகம்பரவ) மணம்மீக்கிருந்தான் லோகமெவ்வாம்பாவ. (பெருங்கட லுள் காராமயாள்) சீழ்ச்சொன்னதுதான் மின்னாட்டித்தபடி. (காராம) பெரிய ஆமை. (தாராரிதயாதி) பூமிக்குச் செவ்வெபற் றிருந்தான் திருத்துழாயிலே தாழ்ந்துதாய். (6)

மு.—மார்வில் திருவன் வலனைந்து சக்கரத்தன் பாரைப்பிளந்த பரமன் பரஞ்சோதி காழில் திகழ்காயாவண்ணன் சதிர்முடிமேல் தாரில் உந்துதாய் தாழ்ந்துதாய் கோத்தும்பி. (சு)

பழ்.	உரை.	பழ்.	உரை.
மார்வில்	திருமார்விலே	காரில்	உறுப்புக்கிருப்பிருப்பிட
திருவன்	பெரியிராட்டியாரை யுடையவனும்,	திகழ்	பாசாயிதாநின்ற [யாய்
வலன்	வலது திருக்கையில்	காயா	காயம்பூபோல்
சக்கரத்தன்	தரிக்கப்பட்ட [வனும்	வண்ணன்	வடிவழகையுடைய
பாரை	திருவாழ்வைய யுடைய		ஞான எம்பெருமா னுடைய
பிவந்த	பூமியை [னல்	சதிர்	ஒளியைய யுடைத்தான
பரமன்	பேதித்தவனும் (அ ச	முடிமேல்	திருவயிழைத்ததின்
பரஞ்சோதி	மேன்மையை யுடைய வனும், [யாய்	தாரில்	மாலையிலிருக்கும் [மேல்
	பரமமான தேஜோருபி	உறும்	பரிமளிதமான
		துழாய்	திருத்துழாயில்
		தாழ்ந்துதாய்	கோத்தும்பி. (சு)

அவ.—ஆறும்பாட்டு. நீ அங்கேசென்றால் முகம் தருவிப்பாரா முண்டி. அவண்ணன் விசோதிநிரலகசிலன்; என்னுமொக்க ஆபத்துக் கனிலே உதவிப்போந்தவன். உதவாதொழியிலும் விடவொண் னாக வடிவழகுடையவன்; ஆனபின்பு அவன் பக்கவிலேசென்று இக்கே வந்துதப்பாராயென்கிருள்.

(எங்குமிதயாதி). (6)

ஆறு.—ஆறும்பாட்டு. (மார்விலிதயாதி) ஆமைக்ககந்தரம் வராதுவாதார மாணகயாலே அததைச்சொல்லிக்கொண்டி சேர்ப்பாருமுண்டென்கிருவென்று னங்கதியை தாழ்ப்பாயகதருமுகேக ஸ்ப்பரிப்பிக்கிருர் (நீயிதயாதி).

வ்யா.—(மார்விற்திருவன்) திருமார்விலே பிராட்டி பொழுந் தருளியிருந்து அவன் தன்ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே இத்தலையில் சூத் தங்கண்டு அழன்று கைவிடுமன்று தன்முழுக்கீர்மையாலே அவனை ஆத்திப் பொருந் துவிடுமாயிற்று. (வல்கைக்கு சக்கரத்தன்) அவன் சொல்லவந்திறே கையில் திருவாழியை எந்திற்று. (க) உட்போ தும் கைகழலாடேயியானிறே. (பாரைப்பினத்த பரமன்) அண்ட பித்தியிலே புகுச்சுரேந்து உருமாய் துபோன பூமிவையக்கைவிடா றே அதுக்கேடாயிருப்படுகாருவடிவைக்கொண்டுபுகு, இடந்தெழித் துக்கொண்டறி, ரக்ஷணத்தில் தன்னை எண்ணினால் பின்னை ஒரு வரை எண்ணவொண்ணுதபடி யிருக்குமவன். (பாஞ்சோதி) எவ் வார்த்துமொக்க ப்ராப்யனுயிருக்குமவன்.

(காரில் திகழ்காயாவண்ணன்) ப்ராப்யனன்னுமினும் விடவொண் ணுதாயிற்று வடிவழகு. சுறுப்பு இத்தனையுமே அதுக்கேற்றமாகு சொல்லலாவது; பரிமளமித்தனையும் அவனுக்கேற்றமா யிருக்குமா யிற்று. (கதிர்த்தயாதி) ஆதி(டி)ராஜயப்ரகாசகமான திருவாய்க்கேகந் தின்மேலேயுண்டான செவ்வியையுடைத்தான திருத்தழாயிலே படி ந்து இங்கே வந்துநப்பாராய். (க)

பூ.—வாமனன்கற்கி மதுகுதன்-மாதவன்
நார்மன்னுதாசரதியாய தடமார்வன்
காமன் மன்தாதை கண்ணபுரத்தெம்விபருகான்
நாமகதுநுழாய் தாழ்குதாய் கோற்றும்பி. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வாமனன்	வாமநாகதாரம் செய் தவனும்,	தார்	(ரக்ஷணத்துக்கு எலி
கற்கி	கற்கி அவதாரம் செய் வதாக தீ ளி த் திருக்குமவனும்,	மன்னு	சுக்மான) மலையினால் பெருந்தியிருக்கிற
மதுகுதன்	மதுஎன்விறவுலு-ரனை நிரஸித்தவனும்,	தாசரதியாய	சக்ரவர்த்தித் திருமக னும்,

(அழன்று)-கேயித்த. "பரமன்" என்றதிகீர்த்தம் (ரக்ஷணத்திலித் யாதி). (உ) உட்போ தும் கைகழலாடேயியானிறே- பரமன்போ திருபஸம்பத்ய" என்றுசொல் லுகிற ம்ருதியை யுட்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (எல்லார்க்கு மித்யாதி).

"காரில் திகழ்" என்ற விசேஷித்த துக்குந்தாத்பர்யம் (கறுத்தித்யாதி).

(க) பெரியதிரு அள். (உ) சரந்தோ தி-கஉ-உ.

தடம்	விசாலமான	[ரூம், தரம்	மாலையாய்
மார்க்கன்	திருமாணவையடைய	ரஜம்	பரிமளிதமான
காமன் தன்	மந்மதனுக்கும்	அழாய்	திருத்தழாயிலே
தாதை	உத்பாதகளுள்		தாழ்ந்துதாய் கொற்றும்பீ. (எ)
	கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்,		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வாமனன்) தன்னுடைமை பெறு
கைக்குத்தானே ஆர்ந்தி(ழி)யாய்வருமவன். (சற்கி) ப்ரதிபகூத்தைத்
தூசைக்கம் கடவனாக தீகூழித்திருக்கிறவன். (மதுசூதன்) முன்பே
முதல்களைப் பிடுங்கித் தந்தவன். (மாதவன்) இக்குணங்களுக்கடி
யாக ஸீரியதிபதியாயுள்ளவன். (தாரித்யாதி) சகூணத்துக்குத் தனி
மலை' விட்டிருக்கையாலே வளைந்துக்கார்யம் கொள்ளலாம்படி
யிருக்குமவன்.

(காமன் தன் தாதை) ஆதகாலே காட்டை வெருட்டித்திரி
கிறாமனுக்குக்கூட உத்பாதகன். (தாமரித்யாதி) மாலையாய் பரி
மளிதமான திருத்தழாயிலே தாழ்ந்து இங்கே வந்துதாய். (எ)

மு.—நீலமலர்கள் கோடுநீர்வயல்மருங்கில்
சாலமலரெல்லாமுதாதே வானாக்கர்
காலன்கண்ணபுரத் தெம்பெருமான் கதிர்முடிமேல்
கோலந்துக்குழாய் கொண்டேதாய் கோற்றும்பீ. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செறி	ஆதிசமான	[டைய	ஊதாதே
கீர்	ஜலஸங்குத்தியை யு	வான்	ஊதவேண்டாம்;
வயல்	வயல்களி லுண்டான		வானாயுத்ததையுடை
கீவ	நீலவர்ணமான	அரக்கர்	யான
மலர்கள்	பூக்களி லும்,	காலன்	சகூணர்களுக்கு
மருங்கில்	(ஆந்தவயலினுடைய)	கண்ணபுரத் தெம்பெருமான்,	ம்குத்யுவான
	பந்தங்களி லுண்	கதிர்	ப்ரகாசியாகின்ற
	டான	முடிமேல்	திருவயிலேகத்தின்
சால	ஆதிசமான	[லும்	மேலிருப்பதாய்
மலரெல்லாம்	பூக்க ளீளல்லலாவதீறி	கோலம்	அழகிய

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (வாமனனித்யாதி) எனமாய் தன்னுடைமையை
எடுந்ரபடியை ஆதனத்தித்துச் சொன்னான் கீழ்; வாமனனாய் தன்னுடைமை
யை ஏற்றனந்தமையைச் சொல்லுகிருசென்று ளுக்கதி.

உசுளக பெரியதிருமொழி, அ-ப, ச-தி, க-பா, ரந்தன்மதலை.

மறம் பரிமளிதமான கொண்டு கொடுவந்து
 துழாய் திருத்துழாய்பரிமளத்தை ஊதாய்கொற்றும்பி. (அ)

வ்யா.—எட்டாப்பாட்டு. (நீலமித்யாதி) மிக்க நீரையுடைத்
 தாய் வயலிலே உண்டான நீலப்பூக்கள், அந்தவயலினுடைய பர்யந்
 தத்திலே உண்டான பூக்களெல்லாவற்றையும். (ஊதாதி) அப்பா
 யோஜகத்துக்காகவும் யத்தியாதே. பூவாகில் மதுவின்றிக்கேயிருக்
 குமோவென்று ப்ர(ஸ்)மஜகமாமதுவேயாயிற்றுள்ளது. (வாளாக்
 கர் காலன்) ஸாயுதரான விரோதிகளுக்கு ம்ருத்யுவானவன், திருக்
 கண்ணபூத்திலேவந்து ஸர்கிஷிதனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய புக
 ரையுடைத்தான திருவயிஷைத்தின்மேலே யுண்டான தர்ஸநீய
 மான திருத்துழாய் மாலையிலே வந்துதாய். (அ)

ஸ்ர.—ரந்தன்மதலை நிலமங்கைகற்றுணைவன்
 அந்தமுதல்வ னமரர்கள் தம்பெருமான்
 கந்தங்கமழ் காயாவண்ணன் கதிர்முடிமேல்
 கொந்துகற்றுத்துழாய் கொண்டுதாய்கொற்றும்பி. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ரந்தன்	ஸ்ரீ ரந்தகோபருடைய	வண்ணன்	திருநிறத்தையுடைய
மதலை	திருமகனாய்,	குண	எம்பெருமா
நிலமங்கை	ஸ்ரீ பூ (ஸ்ர) தேவிக்கு	னுடைய	
நல்	நல்ல	கதிர்	ப்ரகாசியாகின்ற
துணைவன்	ரணகனாய்,	முடிமேல்	திருவயிஷைத்தின்
அந்தம்	எம்மாரத்துக்கும்	மேல்	
முதல்வன்	சீர்வாழகனாய்,	கொந்து	கொத்தாய்
அமரர்கள் தம்	நீத்யஸூரிகளுக்கு	மறம்	பரிமளிதமான
எம்பெருமான்	வ்வாயியாய்,	துழாய்	திருத்துழாயின் பரி
கந்தம்	கந்த (நி) மானது	மளநிறை	
கமழ்	வீசாநின்ற உள்ள	கொண்டு	கொடுவந்து
காயா	காயாப்பூபோன்ற	ஊதாய்	கொற்றும்பி. (க)

(வெருட்டி) பயப்படுத்தி.

வ்யா.—எட்டாப்பாட்டு. (நீலமித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரஸ்துதரான
 தாசாதியின் வீசப்பாட்டை அருளிச்செய்திருக்கென்று ஸர்கிஷி.

“கொடுநீர் வயலில் நீலமலர்கள் மருங்கில் சாலமலர்” என்று அந்வித்தரு
 விச்செய்திருர் (மிக்கவித்யாதி). (க)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நந்தனித்யாதி) நமக்கு அப்யூயா யிருக்கிற விடத்திலே போகச் சொல்லுகிறதே? (நந்தன்மதலை) மாரீசத்தகோபர் திருமகனாய்வந்து அவதரித்து ஸர்வபஞ்சவன். (நீலமங்கை நந்துணைவன்) பிறந்தது யூயிபாரத்தைப் போக்குகைக் காவாயிற்று. (அந்தமுதல்வன்) ஸர்வஸம்ஹர்ந்தாஷ்டமாய், ஸர்வ ஸ்பஷ்டாஷ்டமானவன். (அமர்கள் தம்பெருமான்) அயர்வது மமர்கள் என்திபதி.

(நந்தனித்யாதி)பரிமளம் கந்தி(தி)யா சின் னுள்ள, காயாம்பூய்போ லேயிருக்கிறதிருநிறத்தையுடையவன். காயாவோடு ஒப்புக்கொல்ல லாவது நிறம்மாந்தரமே. (ச)“ஸர்வகந்தி” என்கிற ஏற்றமே யுண்டி. கொத்தாய் பரிமளிதமாயிருக்குள்ள. ... (க)

பு.—வண்டமரும்கொலை வயலாலினன்னுடன் கண்டசீர்வென்றிக் கலியவினாவிமாலை கொண்டல்திறவண்ணன் கண்ணபுரத்தானைத் தொண்டரோம் பாடலினைந்துதாய்கொற்றும்பி. (க)

—(*)—

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கோல்தம்பி	கோலில் வாந்திக்கிற தம்பியே!	வயல்	வயல்களையுமுடைய தான
தொண்டரோ	பேரஷ்டு(ரு)தரான	ஆலி	திருவாவி யென்றிற
ம்	நாங்கள்,	சல்	நல்லதான் [ராய்,
வண்டி	வண்டிகளானவை	காடன்	நாட்டுக்கு திரவாஹக
அமரும்	வாஸம்செய்கின்ற	கண்ட	(கண்ணலே) காணும்
கொலை	கொலைகளை யுடைய தாய்		படியான

பு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நந்தனித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் தாசாதி யின் வீரவாகியை “வானகக்கர் காலன்” என்று சொன்னுளாய், “காமன்றன் தாதை” என்று காநுஷ்டனாவதாரத்தின் படியினைச்சொல்லுகிறுனென்றுலங்கதி.

“அந்தம்” என்று முடிவாய், அதக்கும் முதலென்றபடியாய், அதுக்கும் திரவாஹகென்றது விவகந்தத்துத் தாத்பர்யம் (ஸாவேத்யாதி). “காரில் திகழ்” என்று தீழ்நுளிச்செய்கையாலே “கந்தம் கமழும்” என்றது காயாவுக்கு விசே ஷணமாகயாட்டாடுதன்று, எம்பெருமானுக்கே விசேஷணமென்று ஸ்சிபி பிக்கிரூர் [காயாவோடி ந்யாதி). ... (க)

சீர்	ஸம்பத்தையுடைய ராய்	நீறம் வண்ணன்	வண்ணம்போன்ற (ஸ்ரமஹரமான) வடி
யென்றி	ப்ரதிபகூத்தை ஜலீத் தவரான	கண்ணபுரத் தானை	வையுடையனான திருக்கண்ணபுரத்தி
கலியன் ஒலி	ஆழ்வார் ப்ரஸித்தியை யுடைய தாகஆருளிச்செய்த		வெழுந்தருளியிரு க்கிற ஸர்வேஸ்வர னை
மலை	மாலாருபமான (இப் பத்துப் பாட்டை யுங்கொண்டு)	பாட கினைந்து	பாடிம்படியாக உன்மனதில் ஸவத் துக்கொண்டி
கொண்டல்	மேகத்தினுடைய	ஊதாய்	ஊதக்கடவை. (௧௦)

ப்யா.—பத்தாம்பாட்டு. சிகமத்தில் (வண்டித்தயாதி) வண்டி
காரணவை மதுபாருமத்தமாய்க்கொண்டுத்வநியாநின்முள்ள கோலை
வையும் வயலையுமுடைத்தான திருவாலிகாட்டுக்குநீர்வாஹகராயன்
ளார், ப்ரமானங்களிலே கேட்டுப்போகையன்றிக்கே கண்ணிலே
காணவசம்படியான நிரவதிக ஸம்பத்தையுடையருமாய், ப்ரதிபகூ
த்தை வென்றிருப்பாருமான ஆழ்வார் ஒலியையுடைத்தாம்படி
சொன்ன இத்தொடையைக்கொண்டு, ஸ்ரமஹரமானவடிவையுடைய
னுய்க்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத்திலேவந்து ஸர்கிழிதனான ஸர்
வேஸ்வரனை சேஷபூதரான காக்கள் இவற்றைக்கொண்டு பாடிம்படி
யாக நீ உன ஹ்ருதயத்திலேகொண்டு அவன்பக்கலிலே அறிவித்து,
எங்களுக்கு அவன்முகம் தரும்படிபண்ணி எங்கள் குறையைத் தீர்
க்கப்பாராய்; இவ்வொருவரும் ஆஸ்வஸ்தராகவே எல்லாரும் ஆஸ்

வா.—பத்தாம்பாட்டு. (வண்டித்தயாதி) சவசிப்பெருள்ளுடைய திருத்
துழாயின்தேனிலும் பரிமளத்தினுமுண்டான போக்யநாதிசயம் இவ்வாழ்வா
ரையருளேற்ற, அத்தாலேநாயாகப்பேசும்போது பிராட்டி தசையை அதுவர்த்
தித்து, தும்பிகளைப்பார்த்து கண்ணபுரத்தின்மனைப்பாடுகையே ப(ஹ்)லமென்
னுயிடம் தோன்றவருளிச் செய்கிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி வ்யாக்யானம்
செய்தருளுகிறார் (வண்ணனித்தயாதி). “தொண்டரோம்பாட” என்று எல்
லாரையும் கூட்டிக்கொண்டதுக்குந் தாந்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (இவரித்
யாதி). (30)

வளதர்காணம். (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

எட்டாம்பத்து நாலாம்பதிருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி

தந்தைகாலில் ப்ரவேசம்.

அவ.—அஞ்சுத்தை எம்பந்தமுள்ளதொன்றைக்கொண்டுவந்து வண்ணை ஆர்வஸிப்பிக்க வேணுமென்று சில தும்பிகளைப் போகவிட்டான். அவைமுன் போய் அவனைக் கொடுவந்தால், நானும் அவனுமாக அதுபலிப்பதாக இவள் இலையகலப்பாரித்திக் கொண்டிருந்தாள். அவன் வந்திலன்; அதுக்குமேலே பாத(பாடி)கபதார்த்தங்கள் பிசைத்து அவற்றுக்கு ஆட்கொடுத்து பதார்த்தகர்ஸாம்பண்ணிப் போதுபோக்க வொண்ணாதபடி கண்டவிடமெங்கும் இருள் மூடி ஓரிதம் சொல்லுவாரும் அழைப்பாரும் தேட்டமாம்படியாய் வந்துவிழுந்தது. நானும் ராநீரும் பாதகபதார்த்தங்களுமேயாய் கோவுபட்டுத் திருவாய்ப்பாடியில் க்ருஷ்ணனைப் பிரிந்த பெண்களெல்லாரும் ஒருவந்தயையில் பட்டபாட்டை இவள் ஒருத்தியும் பட்டுக் கப்பிக்கொணாமல் செல்லுகிறது. *

மு.— தந்தைகாலில்லிலங்கற வந்துதோன்றிய தோன்றல்பின்றியியென் கிந்தைபோயிற்றுத்திருவருளவனிடைப்பெறுமளவிருந்தேனை [றன் அந்திகாவலனமுதுறுபகங்கதிரவை கடவதனோடு மந்தமாருதம் வனமுலைதவந்து வலிசெய்வதொழியாதே. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தந்தை	தம்பனான வண	விலக்கு	விலங்கானது
	தேவருடைய	அற	அறந்துவிழும்படி
காலில்	காலிலிருக்கும்	வந்து	எழுந்தருளி

ஆநு.—தந்தைகாலில்ப்ரவேசம். (ஆலெப்பாரும்) என்றது (௧) "நிற்றி முற்றத்துவென்று நெரித்தகையராய் எம்மை நீர் சுற்றியும் சூழ்த்தம் வை திர்" என்றிறபடியே பாத(பாடி)க்கு மலரைச் சொன்னபடி. *

தோன்றிய	அவதரித்த	அமுதுறு	அம்ருதத்தால் மிக்க
தோன்றல்பின்முத்த (நீ) னனக்குள்		பசும்	பசுமையான
	வன் பின்னை	அவை	அந்த
தமியென்றன் (பிரிந்து) தனியிருத்		கதிர்	கிரணங்கள்
	கிற என்னுடைய	கட	ததற்க்க,
கிந்தை	யகல்வானது	அதனோடு	அத்தோடு [வானது
போயிற்று	போயிற்று.	மத்தமாருதம்	ம்ருதுவானதென்ற
அவனிடைய	அவனிடத்தில்	வணம்	அழகிய
திருவருள்	கருவையை	முலைதடம்	முலைத்தடத்தில்
பெறும்	பெறுவதற்கு	வந்து	புக்கு ஸ்பர்ஸித்து
அவனிருந்	அவ்வமம் பார்த்திருந்	ஒழியாதே	கூடைவிடாதே
தேனை	த வென்னை	வென்செய்வது	பாதி (ஊட்டி)யா நின்
அந்திகாவலன்	சந்திரனுடைய		றது.

வ்யா—முதற்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) பிரதால்வந்த விலங்கு பரிஹரிக்குமவன் தன்னால்வந்த விலங்கு பரிஹரியாதொழிவதே. ஸ்ரீவஸுதேவர் காலில் விலங்கு கழலும்படி வந்தவதரித்த முத்தனனுடைய ஸ்வபாவத்தை அநுஸந்தித்து ஆபத்துக்களிலே வந்து உதவும் ஸ்வபாவனானபின்பு அந்தபிந்திராதிக்களவல்லாத ஆசையுடைய கமக்கு வந்து உதவானென்று பிரிந்து தனியிருக்கிற என் கெஞ்சானது அவன்பின்னேபோயிற்று. (திருவருளவனிடைய பெறுமனாகிருத்தேனை) கெஞ்சு கைதாராத ஸமயத்தில் அவன் (க) “அருளாதொழியுமே” என்று அவனருள் பெறுவதாக அவ்வமம் பார்த்திருந்தேன்கான். அவ்வருளின் கார்யம் பரியாமை யேயன்றிக்கே த்வேஷகார்யமே தலைக்கட்டிற்று.

(அந்திகாவலனிட்யாதி) பாடி காப்பாரே களவு காணாமா போலே ராதிரிதத்வந் துக்கு கிரவா லுக்கனாக சந்திரனுடைய (அமுதுறுறுபகங்கதிரவைகட) விஷம்பாத (ஊ) கமா னால் அம்ருதத்தையிட்டிப்

ஆ. — முதற்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) வெறுப்பிலேயாக ஒரு தாத் யர்யமருளிச்செய்து கிந்தைபோகைக்கு உடலாகத் தாத்பர்யாந்தாம் (ஸ்ரீ வஸுதேவரித்யாதி), மேலுக்கவதாரிகை (அவ்வருளித்யாதி).

“அந்தி” என்றது-கஷணயா ராத்ரியாக வருணுகிர (பாடி வித்யாதி).

(க) ௩-திருவ-கக.

பரிஹரிக்கலாம். அம்ருதம் பா த(ரஹி)கமா னுல் பின்னைபரிஹரிக்கலாவ
தில்லை. அம்ருதகிரணங்களானவை நெருப்பை முகந்து ஏறட்டி ஒப்
போலேகட. (அதனோடுமந்தமாருதம்)அதுதானே அமையுமாயிற்று
பா த(ரஹி)கத்தில் உறைப்புக்கு. அத்தேகாடுகட அளவுபட ஸஞ்சரியா
நின் னுள்ளதென்றலானது தோற்றிற்று. (வனமுலைதடம்வந்து) அவ
னுடைய கரஸ்பர்ஸமும் யாதோரிடத்திலுண்டாம், அவ்விடமெங்
கும் புக்கு ஸ்பர்ஸித்துக் கொடுவாராநின்றதாயிற்று. (வனிசெய்வ
தொழியாதே) அத்தென்றல்தனக்கு நாம் இத்தனைநலிந்தோமாகில்
இனி ஓரளவிலே விடவமையாதேவென்று தயையிறந்துகைவாங்க
வுமாம்மே; அதன்றிக்கே இடைவிடாதே நலியாநின்றது. ராவணன்
பண்ணின ப்ரா திகுல்யத்துக்கும் ஓரவதி உண்டாயிற்றே. இது
பண்ணுகிற ப்ரா திகுல்யத்துக்கு ஓரவலாகம்காணுதொழிகிறது. (௧)

மு.—

மாரிமாக்கடல் வளைவணர்க்கினையவன் வரைபுரை திருமார்பில்
தாரினுசையில்போயின நெஞ்சமும் தாழ்ந்த தோர் துணைகாணென்
ஊரும் தஞ்சிற்றுலகமும் தாயின்ற தொனியவன் விசம்பியங்கும்
தேரும்போயிற்றுத்திசைகளும்மறைந்தனசெய்வதொன்றறியேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மாரி	மேகம்போன்றவனும்,	ஆசையில்	ஆசையினால்
மா	பெரிதான [னும்,	போயின	சென்ற
கடல்	ஸமுத்தரம் போன்றவ	நெஞ்சமும்	மகன்ஸம்
வளை	சங்குபோன்ற	தாழ்ந்தது (அவனிடத்திலே)	கா ல்
வணர்க்கு	வரணத்தையுடைய	தாழ்ந்தது;	
	பலதேவருக்கு	ஓர் துணை	உதவியான ஒருவரை
இனையவன்	சம்பியானக்குஷண	காணென்	காண்கிறிலேன்; [யும்
	• ஊடைய	ஊரும்	ஊரிலுள்ளாரும்
வரைபுரை	மலைபோன்ற	தஞ்சிற்று	உறங்கினர்கள்,
திருமார்பில்	திருமார்பிலிருக்கும்	உலகமும்	லோகங்களும்
தாரின்	மாலையில்	துயின்றது	உறங்கிற்று;

"மந்த" என்றநினர்த்தம் (அளவுபட) என்றது. "ஒழியாதே" என்கிற
ஸ்வரத்துக்குத்தரத்பர்யம் (ராவணனித்யாதி). இப்பாட்டில் சந்தாதி விஷ
யங்களின் ஸ்பர்ஸத்தின் பா த(ரஹி)கத்வம் சொல்லித்தென்று ஸ்லோப
தேசம். (௧)

கசஅஉ பெரியதிருமொழி, அ-ப, ௫-தி, உ-பா, மாரிமாக்கடல்.

ஒளியவன்	ஸரீரயனும்	திசைகளும்	திக்குக்களும்
விகம்பு	ஆகாசத்தில்	மறைந்தன	சூநயமாயிற்று;
இயங்கும்	மயங்கினான்;	செய்வது	செய்யவேண்டிமேதான
தேரும்	(அவனுடைய) தேரும்	ஒன்று	ஒன்றையும்
போயிற்ற	மறைந்தது;	அநியேனே	அநிகிதிலேன். (உ.)

வ்யா—இரண்டாம்பாட்டு. (மாரியித்யாதி) புறம்பொரு ரகந்த ரிவ்வாத வளவில் அணைத்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியான வடிவு படைத்தவன். மாரியோலையும் கடல்போலவுயிருக்கிற வடிவை யுடைத்தானவன். (வளைவணர்க்கிணையவன்) அவ்வடிவழிகோபாதி யும் பெற்றல்லது நிற்கவொண்ணாத யிருக்கிறதகாணும் அவன் முன்பிறக்கப் பின்பிறந்ததுவும். (க) “ஸந்தேசைரித் யாதி”. க்ருஷ்ணன் தீம்பாலே புண்பட்டகொஞ்சை ஆற்றி இருவரை யும் சேரவிவொன்றே. (உ) “ஊராமஹாலக்ஷ்மண” என்னுமாபோலே. (வரையித்யாதி) ஒருப்போஜநத் துக்காகப் போகின்றே அதைதக்கொடுபோகலாவது. வரைபோலே யிருக்கிற

வந.—இரண்டாம்பாட்டு. (மாரியித்யாதி) க்ருஷ்ணனுடைய அறிஷ்ட நிரணாகுணத்திலே-கொஞ்சு பறிகொடுத்த கோயிமர் அவஸ்தையைக் கீழ்ப் பாட்டில் அருளிச்செய்து, தோளும் தோள்மாலையுமான அழகிலே கொஞ்சு பறி கொடுத்தவனுடைய அவஸ்தையை அடைந்து அதைப் பேசுகிறு சென்று ளக்கதி.

பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்தபா(ஊ)வமருளிச்செய்கிறார்(புறம்பித்யாதி). வளைபோலே - சமரூபோலேயிருக்கிற, வணர்க்கு-நம்பி மூத்த பிரானுக்கு என்றும், அவரையிட்டி விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (அவ்வடிவீத்யாதி). “இணையவன்” என்றத்தால் தோற்றினபய்யதைபைச்சொன் னதுக்குத் தாற்பாயமருளிச்செய்து, பலதேவரொன்னுதே “வளைவணர்” என் றத்தாலே சுத்தஸ்வபாவர். மூத்தவர், என்றத்தாலே தங்கள் கொஞ்சில் மறத் தையாற்றிக்கேரவிட ப்ராப்தரென்னுமிடம் தோற்றுகையாலே, அப்படிச்சேர விட்டாரோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார். (ஸந்தேசைரித்யாதி). பிரித்த தசையில் க்ருஷ்ணரை நினைத்துக் கப்பிட்ட துண்டோ வென்ன, (ஹாராமேத்யாதி).

பெரியதிருமொழி, அ-ப, இ-தி, ந-பா, ஆயன்மாயமே. ௧௪௮௩

திருமார்விலே இரண்டருகும் அருவிவிழுந்தாப்போலே இட்டமாலை யையப் பெறவேணுமென்னும் ஆசையாலே போனநெஞ்சானது, ஒரு கால் மீளுகையன்றிக்கே அங்கே அதிமாதாப்ராவண்யத்தையுடைத் தாய்க்கொண்டு காழ்தாழ்ந்தது.

(ஓர் துணைகாணென்) போன நெஞ்சம்மீண்டதில்லை; நாயகனோ பொகட்டுப்போனான்; இனி துணையாவாருண்டோ?; நீதான் ஒருநிலே யன்றேவிருக்கிறது; அவ்வழி உள்ளாரோவென்னில், அவர்கள் அப ல்லருதகித்தராயிருக்கிறார்கள் சிலால்லர்களே; ஆகையாலே நிதரா காவங்களிலே உறங்கத்தட்டில்லை. ஆக அலைப்பாரும் ஓரிதம்சொல்லு வாரும்மில்லையாயிற்று. (உலகமும் தாயின்றது) அத்தோடு சேர்ந்த லோகங்களும்மைய உறங்கிற்று. (ஒளியவனித்யாதி) ஆய்வாஸ கரண ஆகிதயனும்போனான். தனக்கு ஸஞ்சரிக்கைக்கு எத்தவ மில்லாஸமபோனானே. அவன் போனாலும் அவன் ஸஞ்சரிக்கும் ரதஸந்தியுண்டாகில்தான் என்ஜீவியேனோ? (நிசைகளும் மறைந் தன்) அவன் ஸந்திதிகொண்டிறே திக்விபாகம் பண்ணுவது. அவை யும்போய் மறைந்தன. (செய்வதொன்றறியேனே) புறம்புள்ளா ரொருவருமில்லையாயிற்று அகவாய் குடிபோயிற்று. நாயகனோ வந்தனைதிரிலன்; இனி எத்ததைச்செய்வது. (உ)

மு.—

ஆயன்மாயமேயன்றி மற்றென்னையில் வளைகளும்மிறையில்லா பெயினாருயிருண்டிமும் பிள்ளை கம்பெண்ணுயர்க்கிரங்குமோ தாயமாமதிக்கதிர்கடத் துணையில்கையினை முலைவேயின்றதால் ஆயன்வெயினுக் கழிகின்றதுள்ளமு மஞ்செலென்பாரில்லையே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆயன்	க்குஷணனுடைய	வளைகளும்	வளைகளும்
மாயமே	வஞ்சகையொழிய	இறை	ஈசன்காலமும்
மற்று	வேறான	நில்லா	நிற்கிறதில்லை;
என்	என்னுடைய	பெயினார்	புதினையினுடைய
கையில்	கையில்விருக்கும்	உயிர்	பிரானனை

“ஆயன்” என்றது ஒரு என்றாய் தாத்பர்யம். (போனவித்யாதி). மேலுக்கவ தாரிகை (நீ தானித்யாதி). கோயிமார் பலகாலையாலே ஒருத்தி தன் தனச யையப்புலம்ப மற்றொருத்தி தோழியாய் கேட்கிறுமென்று கருத்தது. “தோழி னாமிதற்கென் செய்தாய்” என்றிறேயிருக்கிறது. ... (உ)

உண்டிமே	புறந்த	[ன்	இல்லை	இல்லை;
யின்னை	பாலான க்ருஷ்ண		இணை	சேர்ந்திருக்கிற
நம்	நம்முடைய		முலை	முலைகள்
பெண்	பெண்ணின்		வேகின்றது	தறிக்கப்படுகிறது
உயிர்க்கு	ப்ராணனுக்கு		ஆல்	கஷ்டம் [கள் ;
இரங்குமோ	துக்கிக்குமோ?		ஆயன்	க்ருஷ்ணனுடைய
தாய	கனகமில்லாத		வேயினுக்கு	குழலுக்கு [சம்
மா	மறத்தான		உள்ளமும்	(என்னுடைய) நெஞ்
மதி	சந்த்ரனுடைய		அழிகின்றது	அழியாநின்றது ;
கதிர்	கிரணங்கள்		அஞ்செவென்	அஞ்செ வென்ற
கட	தலிக்க,		பார்	சொல்லுவர்களும்
துணை	(அத்தை அவிக்க)	இல்லையே	இல்லை.	(க.)
	ஸஹாயபுதர்			

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (ஆயனித்யாதி) க்ருஷ்ணன் பிரிகிற போது “பிரியேன், பிரியஸ் ஆற்றேன்” என்று பிரிந்துபோனான். அங்கனன்றிக்கே இவைசடக்கெனப் பிரிந்து கொடுகின்றது. (க) “~~உயிர்க்குமோ~~ ~~துக்கிக்குமோ?~~ - ஸாநில்யமுபயார்த்யாஸா கரேஷுவஸயாந்யபி” என்னுமாபோலே. [ஆஸாசைநில்யமுபயா ர்தி]ககெப்பிரிந்து கொடுகிறக்கண்டனித்தனை. கைப்பட்டாரடைய னிட்பிப்போகிற காலமாகாதே. (இறைநில்லா) இறையும்நில்லா. அவன்போனபின்பு ஒருக்ஷணமும் தங்கிற்றில்லை. (பேயித்யாதி) முதலிலே பூதனைகையிலே அகப்பட்டு நம்மை நலியப் பார்த்தவன் இன்றாகும்பக்கலிலே இரங்குமோ? ; அடியிலே துடங்கிற்றிலனே அவன் பெண்பிறந்தாராநலிய.

அந.—மூன்றும்பாட்டு. (ஆயனித்யாதி) கீழ் இரண்டொட்டிலும் நெஞ் சிழந்தார்படியைப் பேசினனாய், குழலோசையிலே அகப்பட்டு வளை இழந்த வன்படியை யடைந்து நோவுபடுகிறுளென்று ஸங்கதி.

“மாயம்” என்றது - பிரியேனென்று பிரிந்து போகையாய், அதை அருளிச் செய்கிறார் (க்ருஷ்ணனித்யாதி). வளைகழிஎன்ன வமைத்திருக்க “என் கை” என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருந்து (கைப்பட்டாரித்யாதி). பரி விலே ஒருநாத்பர்யமருளிச்செய்து பூதனையையும் பெண்பிறந்தாரிலே ஒருத்தி யாக்கி தாத்பர்யாத்நாம் (அடியிலேயித்யாதி). (க.)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, இ-தி, ச-பா, கயங்கொள். கசஅடு

(தாயமாமதிக்கதிர்கட) மறுவற்ற சந்த்ரனுடைய கிரணங்க ளானவை நெருப்பை ஏறட்டிச்சுட. (துணையில்கைஇணை முலை வேகின் றதால்) அவிப்பாரின்றிக்கே ஒழிந்ததே. தான் கண்டபடியே வேவா நின்றதாயிற்று. (ஆயனித்யாதி) இவ்வளவில் வாராதேயிரானென் கிற நெஞ்சையுமழித்துக் கொடுவந்து தோற்றுகின்றதாயிற்று, இடையனாதுகிறகுழல். ப்ராஹ்மணர் ஊதுகிற குழலுக்கு அகப் படாள் காணுமிவள். (அஞ்சலென்பாரில்லையே) (க) "அ-க-க- - மாச சீ" என்பாரொருவரையும் காண்கிறதில்லை. (க)

பூ.—
கயங்கொள் புண்டலைக்களி ஆந் துவெந்திறற்கழல்மன்னர் பெரும்போரில் மயங்கவெண்சங்கம் வாய்வைத்த மைந்தனும்வந்திலன் மறி கடல்நீர் தயங்குவெண்டிரைத்திவலை துண்பனியெனும் தழல் முகந்திள முலைமேல் இயங்குமாருதம் விலங்கிலென்னுலியை யெனக்கொன்பெறலாமே.

பயம்.	உரை.	பயம்.	உரை.
கயங்கொள்	வ்ருணஜலம் மா ரு ம லிருக்கிற	கடல்	ஸமுத்தத்தின்
புண்	வ்ருணத்தை	நீர்	ஜலத்தில்
தலை	தலையிலேயுடைய	தயங்கும்	அசைந்து வாராநின்ற
களிறு	ஆணைகளை	வெண்	வெண்மையான
உந்து	நடத்தவல்லராய்,	திரை	அலைகளாலுண்டான
வெம்	க்ஞரமான	திவலை	ஜலகணங்களாகிற
திறல்	பலத்தையுடையராய்,	துண்	ஸலிக்குமமான
கழல்	வீரக்கழலையுடைய	பனியெனும்	பனியென்று சொல்லப் படுகிற
மன்னர்	அரசர்களின்	தழல்	நெருப்பை
பெரும்	மஹத்தான	முகந்து	க்ரஹித்துக்கொண்டு
போரில்	யுத்தத்தில்	இள	இளமையான
மயங்க	அறிவு கலங்கும்படி	முலைமேல்	முலையில்
வெண்	வெளுத்த	இயங்கும்	வீசாநின்ற
சங்கம்	ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந்யத்தை	மாருதம்	தென்றலானது
வாய்வைத்த	வாயில்வைத்து (ஊதி ள்) [னும்	விலங்கில்	மீளில்
மைந்தனும்	மிடுக்குடையக்ருஷ்ண	என்	என்னுடைய
வந்திலன்	வருகிறிலன்;	ஆவியை	ப்ராணை
மறி	திரைக்கிளர்த்தியை யுடைய	எனக்கொன	எனக்குரித்தாக
		பெறலாம்	அடையக்கூடும். (ச)

சத அக பெரியதிருமொழி, அ-ப, இ-தி, இ-பா, ஏழுமாமரம்.

வ்யா.— நாலாம்பாட்டு. (சயங்கொளித்யாதி) எப்போது மொக்க மதித்திருக்கையாலே துறட்டியாலே குத்துண்டு, அருக்கயமான புண்ணைத்தலையிலே யுடைத்தாயிருக்கிற ஆணைகளை மேற்கொண்டு தங்கள் கருத்திலே கடத்தவல்லாராய், பெருமிடுக்கராய், வீரக்கழலையுமுடைய ராஜாக்கள் யுத்தத்தில் மயங்கும்படியாக (க) "நாலாம்பாட்டு சான்று" என வகோஷோதார்த்தராஷ்டிராணம்" என்கிறபடியே மீர்பாஞ்ச ஜந்யத்தைத் திருப்பவளத்திலே வைத்துப் ப்ரதிபகூத்தை அழியச்செய்த மிடுக்கனும் வருகிறீலன்; ரகூகனான வன்னுய்வளவில்வந் து உதவிற்றீலன்; பா.த(சா)கபதார்த்தம்தானே இனிக்குபைபண்ணீயினில் நான் எனக்கு உரியேனாயிருக்கலாம்; .

(மறிகடலித்யாதி) கிளர்த்தியை யுடைத்தாயிருந்துள்ள கடலில் நீரிலே அசைந்து வாராநின்றதுள்ள வெளுத்த திரையாலுண்டான திவலையாகிற நுண்ணியபணியென்று சொல்லப்படுகிற பெருப்பை முகத்து வீரஹஸஹமல்லாத முலையிலே ஏறட்டிக்கொண்டுள்ள சரியாநின்றதுள்ள தென்றலானது. (விலங்கில்) ஓரளவில் ஸதீவதமன்றே இதாமோவென்று மீனில். பா.த(சா)கரே ரகூராகவேண்டும் தசைகாணும். "ராவனா நீ என்னைப் பெருமானோடேசேர்க்கவல்லையே" என்றானிறே பிராட்டி. நான் எனக்கு உரியேனாயிருக்கலாம்.

ழ.—

ஏழுமாமரம் துளைபடச் சிலைவளைத்திலங்கையை மலங்கருவித்த ஆழியான்மக்கருளிய வருவொடும் பகவெல்லையுழிகினறதால் தோழிகாமிதற்கென்செய்தும் துணையில்கை கடர்படுமுதுநீரில் ஆழ வாழ்கின்றவா வியை யடுவதேதாரந்திவந்தடைகின்றதே. (ஈ)

அ3.—நாலாம்பாட்டு. (சயங்கொளித்யாதி) சேழ்ப்பாட்டில் குழலோசைக்கு விராதுழந்தவன் படியை அருளிச்செய்தாராய், இதில் சங்கொலியில் சடுபட்டு கொடிபடுமவன் படியை அடைத்தருளிச்செய்கிருரென்று னக்கதி.

(துறட்டி) அங்குசம். (அருக்கயமான) என்றது சயம்போலே சீயும், ரத்தமும் மாறுதிருக்கிற வென்னை. மேலுக்கவதாரிகை (ரகூகனான யித்யாதி).

முன் அக பின் அலையை மறிக்க அது கிளம்புகையாலே (கிளர்த்தியை) என்றது. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எழு	ஏழான்	காம்	காம்
மா	பெரிய	இதற்கு	இதற்கு
மாம்	ஸாலங்குக்கங்கள்	என்செய்தும்	என்னசெய்வோம்,
துளைபட	துளைப்படிப்படி	துளை	உதவிசெய்ப்பவர்
சிலை	ததுஸ்ஸை	இல்லை	இல்லை;
வளைத்த	வளைத்தவஸூப்,	சுடர்	சூர்யணம்
இலங்கையை	லங்கையை	பரிம்	தான் தோத்தின
மலங்குவீத்த	கலங்கப்பண்ணின	முதுநீரில்	ஸமுத்ரத்தில்
ஆழியான்	கணையாழியையுடைய சுக்ரவர்த்தித்திரு	ஆழி	முழி (அஸ்தமிக்க)
நமக்கு	நமக்கு [மகன்	வாழ்வின்ற	ஜீவகத்தில் நசையை யுடைய
அருளிய	க்ருபைபண்ணின	ஆவியை	ப்ராணனை [ன
அருளினும்	க்ருபையோகூட	அடுவது	முடிக்கப்பண்ணுவதா
பகல்எல்லை	மத்யாநஹத்தின் முடி	ஓர்	அதலீதீயமான
சுழிகின்றது	போகாநின்றது; [வும்	அந்நி	ஸக்த்யையானது
ஆல்	கஷ்டம்,	வந்து	வந்து
தோழி	ஸனியே	அடைகின்ற	தோன்றுகின்றது. (இ)
		தே	

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (எழுமாமாம் துளைபட) பிறரை
வியல்வலிப்பித்ததுக் கார்யம் செய்யுமவன்கிடர்; வியல்வலித்து ஆஸை
யோடே யிருக்கிற எனக்கு உதவாதொழுகிறான். (இலங்கையித்
யாதி) இலங்கையை ஒருவர்கூற எழுவருகிக்கும்படிபண்ணின.
(ஆழியான்) கைகேயியுடைய வரத்தில் அகப்படாதது கையிலே அறு
காழியொன்றுமேபோலே. (நமக்கருளிய) நமக்கு அவன்பண்ணின
அருளோடேகூட அநினுடைய(ந)வருபமானபகலும்போய் நின்ற
தாயிற்று. அருள்போகவே பகலும் போயிற்றே.

அந.—அஞ்சாம்பாட்டு. (எழித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் பூமிப்பிராட்டியின்
பாரத்தை இறக்கவேண்டி வெண்சங்கு ஊதினசெயலில் கடுபட்டு அவன்படி
யாகப் பேசினார்; பெரியபிராட்டிக்கு ஆய்வாஸகரமான திருவாழிமொதிரத்
தில் துவக்குண்டு அவன்படியாகப் பேசுகிறுளென்று ஸக்கதி.

கோபிமார்க்கும் க்ருஷ்ண ஸம்ஸலேஷத்தால் அவனுடையபலபடிகளும்

கசஅஅ பெரியதிருமொழி, அ-ப, இ-தி, க-பா, முரியும்வெண்டிரை.

(தொழிராமிதற்கென்செய்தும்) இனிஇரண்டப(வ)லைகளிருந்து
 ரோக்கிக்கொள்ளவோ. (துணையிலை) அவனிநுந்தானாகில் அப்
 பொழுதைப் பிழைக்கவுமாயிறே. (கடர்படுமுது நீரித்யாதி) ஆதி
 த்யனுணவன் தான் தொற்றின கடலிலேபுக்கு அஸ்தமிக்க, ஆம்
 வாஸகரண அலனைஇழந்து, பின்னையும் ஜீவிப்பதாக கசைபண்ணி
 யிருக்கிற ப்ராணன்னை முடிப்பதாக அத்வித்யமாயிருப்பதொரு
 ஸந்தையவந்து தோன்றுகின்றது. (இ)

மூ.—

முரியும்வெண்டிரை முதுகயம்பிப்பட முழக்கழலிரியம்பின்
 வரிகொள்வெஞ்சிலை வளைவித்தமைந்தனும் வந்திலனென்செய்துகள்
 ளரியும்வென்சதிர் துயின்றது பாஸியேனினை செடுங்கண் துயிலா
 கரியனாழிகையுழியில்பெரியன் கழியுமாறறியேனே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முரியும்	கொள்த்தியையுடைய	என்செய்கேன்	என்னசெய்வேன்,
வெண்	கொளுத்த	எரியும்	ப்ரகாசியாநின்ற
நிரை	அலைகளையுடைய	வெங்கதிர்	வெப்பத்தையுடைய
முதுகயம்	பழமைபாண ஸமுத்தர மானது	வெங்கதிர்	ஸமுத்தரன்
திப்பட	கொருப்புக்கொளுத்தி எ ரியும்படி,	துயின்றது	அஸ்தமித்தான்;
முழங்கு	தவறியாகின்ற றள்ள	பாஸியேன்	பாஸியானஎன்னுடைய
அழல்	கொருப்பை	இனை	பான்பர ஸத்ருஸ்ரமான
வரி	எரியாகின்ற றள்ள	செங்கம்	விசாலமான
ஆம்பின்	ஆம்பையுடைய	கண்	கண்கள்
வரி கொள்	அழகையுடையதான	துயிலா	உறங்கிற்றில்லை.
வெம்சிலை	வெகுவிய ததுள்ளை	ஊழியில்	கம்பங்களைக்காட்டி ஊர்
வளைவித்த	வளைத்த	பெரியன	பெரிதான
மைந்தனும்	மிடுக்குடைய கர்வர்த நித் திருமகனும்	கரிய	கறுத்த [யானது
வந்திலன்	வருகிறிலன்;	காழிகை	(ராதிரியின்) காழிகை
		கழியுமாறு	ஒழியும்படியை
		அறியேனே	காண்கிறிலேன். (க)

பார்த்திருக்கை யுண்டாசையாலே ராமாவதாராபநாகத்தினும் கடுபடலா
 மென்று திருவுள்ளம். பகலையருளின ப(ஃ)வமென்று பாதகமல்லாமையாலே.
 (அப்பொழுதை) என்றது - பாதி(ஃ)யமான ஸந்தயாகாலத்தை. (இ)

வியா.—ஆறும்பாட்டு. (முரியுயித்யாதி) கிளர்ந்து ஸஞ்சரியா நின் டள்ள வெளுத்த நீரையடைத்தான முதுகயமுண்டு - கடல்; அது. (தீப்பட) கெருப்புக்கொளுத்தி எரிய. விசயகோழதேவர் "இதென்ன வைக்கேரல் போர்நான்". (முழுங்கு) த்வநியுண்டாம் படி கெருப்பெரியாநின் டுள்ள. (க) "உய்யுண்டி" தீப்த பாவக ஸங்காவசம்" என்கிறபடியே கெருப்பைத்துவாநின் டுள்ள அம்பைய யடைத்தாய் தர்ஸநீயமாயிருக்கிற வில்லை வளைத்த மிடுக்கன்வரு கிறிலன். (என்செய்கேன்) இனிஓரபலையிருந்து நோக்கிக் கொள் ளவோ?.

(வரியும் வெக்கதிர் துயின்றது) தன்னுடைய ப்ரகாசத்தாலே பதார்த்த தர்ஸநத்தைப் பண்ணுவித்து ஆய்வாஸத்தைப் பண்ணக்கூ வனுன ஆதித்யனும்போய் அஸ்தமித்தான்; சுஸ்வரபார தக்தர்யததையேமுடிய அநுஷ்டித்து ஓரளவில் தோற்றத்தே நித் வரயிலே அந்யபரணான். (பாவியேனினே கெடுங்கண் துயிலா) லோகத்ருஷ்டியான தான் கண்ணுறங்கினால் என்கண் ணுறங்க ஆகா தோ? (கரிய) தனக்கு அநபிமதமான ராத்திரி சுறுத்திருக்கையாலே அதுக்கவயவமான நாழிகையும் சுறுத்திருக்குமோ வென்கிருள்; அன்றிக்கே கொடிதான நாழிகை யென்னவுமாம்; அன்றிக்கே அந்த ஸக்தயாகாலமானது. (கரியநாழிகை) அந்திகாலம். (கழியுமாறநி யேன்) இது ஒருகால் கால்வாங்கிற்றும்படி அழிகிறிலேன். பண்டு சிலகல்பங்கள் கழியும்படி கேட்டிருத்தோம். இந்நாழிகை கால்வாங்க வும் காண்கிறிலோம். (க)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (முரியுயித்யாதி) கையும் அறுகாழியுமான வதில் ஸபெட்டவள் படியாகக் கீழ்நுளிச்செய்து, கையும் வில்லுமாயிருந்து கடலைக் கலக்கினவன் வீரத்திலே அகப்பட்டவன்படியை யடைந்து அருளிச்செய்கிரு ரென்று ஸங்கதி.

(போர்நான்) என்றவந்தரம் "என்றார்" என்றுசேஷம்.

(லோகத்ருஷ்டியான) என்றது ஆதித்யனை. ஸக்தயாகாலமானபடி யெய் கினையென்ன நீயாமகம் (கரியவித்யாதி). கல்கன் கொல்லுவர்களைன்று கருத்து. (க)

அரு.—எழும்பாட்டு. (சுலங்கவித்யாதி). பிராட்டிக்காகக் கடலைக் கலக் கின வீரத்தையறஸந்தித்தவன்படியே யன்றிக்கே, பிராட்டிக்காகக் கடலைக்

(க) ரா. யு. ௧௩. ௨௨.

மு.—

கலங்கமாக்கடல் கடைந்,கடைத்திலங்கையர் கோனதுவரையாகம்
மலங்கவெஞ்சமத்தசொம்தூர்த வெம்மடிசனும் வாரானால்
இலங்குவெங்கதிரினமதி யதனெயும் விடைமணியடுமாயன்
விலங்கல்வேயின தோசையுமாயினி விளைவதொன்றறியேனே. (எ)

பழம்.	உரை.	பழம்.	உரை.
மா	பெரிதான	கதிர்	கிரணங்களை யுடைய
கடல்	ஸமுத்ரமானது	இளமதியத	பரிவ சந்த்ரனோடே
கலங்க	கலங்கும்படியாக, (அதுதன்னை)	செனும்	
கடைந்து	மத (நி) னம் செய்து	விடை	வ்ருப்பத்தினுடைய
அடைத்து	அணைசட்டி	மணி	(கழுத்தில் கட்டின)
இலங்கையர்	இலங்கையிலிருக்கும் ராகுணர்க்குடைய	அடம்	மணியின் ஓசையும்
கோனது	ராஜாவான ராவணனு	தூயன்	(என்னை) முடியாரின்
வரை	மலைபோல்த்ருடமான	விலங்கல்	நது;
ஆகம்	மார்வானது		இடையான கண்ண
மலங்க	துடிக்கும்படி	வேயினது	னாகிற
வெம்சமத்து	யுத்தத்திலே		(வேத) பர்வதத்திலுண்
அசொம்	கொலையம்பை	ஓசையும்	டான
தூர்த	நடத்தின [ம்	ஆய்	முங்கிலால் செய்யப்
எம்அடிகளும்	எர்வன்வாமியானவனு	இனி	பட்ட குழலின்
வாரான்	வருவிதிலன்;	விளைவது	தவ (நீ) ரீயும்
ஆல்	கஷ்டம்;	ஒன்று	ஆகிவிட்டது;
இலங்கு	விலங்காரின் நதாய்	அறியேனே	இனிமேல்
வெம்	தயியாரின்ற [ன		கேரிமும்படியான
			ஒன்றையும்
			அறிகிறிலேன். (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கலங்கவித்யாதி) ஒருவராலும் பரிசு
சேதிக்க வரிநானகடலானது கிழ்மண்கொண்டு மேல்மண்ணெறியும்
படி பிராட்டிக்காகக்கடைந்து, அவன் நனக்காகவடைத்து, லங்கை
க்கு கீர்வாழகனானவனுடைய வரைபோலே திண்ணிதான மார்
கடைந்தசெயலினும், அடைத்தசெயலினும் துங்குண்டாரொருத்திபடியால்
ஆருளிச்செய்கிருவொன்றுணங்கதி.

“மாக்கடல், கலங்க” என்றவயித்தருளுகிறார் (ஒருவராலித்யாதி).

பெரியதிருமொழி, அ-ய, இ-தி, அ-பா, முழுதிவ்வையகம். கசகக
 விலை அம்புதைத்துத் துடிக்கும்படி யுத்தத்திலே கொலையம்பை
 நடத்தின ஸர்வஸ்வாமியானவனும் வருகிறிலன்.

(இலங்கியாதி) விளங்காநின்றுகொண்டு கடுகிற கிரணங்களை
 யுடைய பாலசக்தாவினோடே வருஷபத்தினுடைய கழுத்தின் மணி
 துசையும் முடியாநின்றது. இவைதான்போருமிறேபாத(சுடி)கந்து
 க்கு-அதுக்குமேலே(ஆயனித்யாதி)இடையனுடையகையில் அபிஜாத
 மாயிருந்துள்ள குழலோசையும் என்னை முடியாநின்றது. (இனி
 விளைவதொன்றறியேனே) காள்முடியிலே அவனைக்கிடையாது;
 அவன்போகிலே அவனாலே நோக்கப்படும் விபூதித்வயமும் இல்கை
 யாம்; ஆனபின்பு இது எவ்வளவாய்த் தலைக்கட்டுமென்றறியேன்.

மு.—

முழுதிவ்வையகம் முறைகெடமறைதலும் முனிவனும்முனிவெய்த
 மழுவினும்மன்னராருயிர்வவ்வியு மைந்தனும் வாரானும்
 ஒழுகுதன்பனிக்குகாடுங்கியபேடையை படங்க வஞ்சிறைகொனித்
 தழுவுகள்விருந்தனிமையில் கடியதோர் கொடுவினையறியேனே.

பயம்.	உரை.	பயம்.	உரை.
இவ்வையகம்	இந்தலோகமானது	ஒழுகு	பெருகாநின்றள்ள
முழுது	அடங்கலும்	துண்	அஸஹயமான
முறை	மரபாதையானது	பனிக்கு	பனிக்காக
கெட	குலையும்படியாகும்	குடுங்கிய	ஒடுங்கிக் கொண்
மறைதலும்	மறைந்துபோனதாலு		டிருக்கிற
முனிவனும்	ஐமதக்கிபகவானும்	பேடையை	பெண்பறவையை
முனிவெய்த	சீறினதாலும் (அது * நேறதுவாக)	அடங்க	அடங்கும்படியாக (பகலிகளானதுகள்)
மழுவினும்	மழுவாலே	அம்	அழகிதான
மன்னர்	கைத்தீயர்களுடைய	சிறை	பகலிகளினுடைய
ஆர்வயிர்	அருமையான ப்ராண ன்களை	கோலி	கீழ்பாகத்தில்
உவ்விய	போக்கினவரான	தழுவும்	அணைக்கும்படியான
மைந்தனும்	ஸ்ரீபரசுராமாழ்வானும்	கள்ளிருள்	நல்திருநகலில்
வாரான்	வருகிறிலன்;	தனிமையில்	தனியாயிருப்பதைக் காட்டிலும்

“விலங்கல்” வேதபர்வதத்திலுண்டான. “வேய்” என்றத்தால் பனிதம்
 (அபிஜாதமாயிருந்துள்ள) என்றது. (எ)

கசகக2 பெரியதிருமொழி, அ-ப, ௫-தி, கூ-பா, கனம்செய்மாமதிள்.

சுயத க்ருமாயிருக்கிற கொடுவினை கொடியபயத்தையும்
 ஓர் ஒருவிதமான அத்யேனே அறிகிறிலேன். (அ)

வ்யா.— எட்டாம்பாட்டு. (முழுதித்யாதி). ப்ராஹ்மணரை முன்னாகக்கொண்டு கடக்கக் கடவதான கூத்திரிய மர்யாதையானது குலைய, அத்தாலே ஜமதந்தியவான் சிற; அதுவேதவாக இதுக்கு சிமித்தபூதான கூத்திரியரை இருபத்தொருபடிக்கால் மழுவாலே துணித்துப்பொகட்ட மிடுக்கையுடைய மர்யாசுராமாழ்வானும் வருகிறிலன். கூத்திரியமர்யாதையைக் குலைக்கையாலும், பிதாவைப் பரிபலிக்கையாலும் ராஜவம்சத்தைத் திரட்டி வைத்து அறுத்துப் பொகட்டாணுயிற்று.

(ஒழுதித்யாதி) கூடுகளினுள்ளே வந்து பாயாநின்றதுள்ள துண்ணிய பனிக்கு ஒடுவ்குகிறபேடையை அடங்கும்படியாக சிறகைவிரித்துபுகழிகள் அணைக்கிற காலத்திலே பிரிந்துதனி யிருக்கிற இருப்பிற் காட்டிலும். (கொடியதோர் கடுவிகையறியேனே) (க) “அகஸ்துஸஸ” உக்ஸுஸ- அவர்யமதுபோத்தவ்யம்” என்கிறபடியே அறுபவித்தகல் வது நசியாதபடி க்ருமாயிருப்பதொரு பாபமுண்டாக வறிகிறிலேன். இன்னமிதிற் காட்டில் ராகத்தில் போய் அறுபவிப்பதொரு அறுபவந்தா னுண்டாக வறிகிறிலேன். (க)

சூ.— கனம்செய்மாமதிள் கணபுரத்தவனெனும் கனவினிலவந்தந்த மனஞ்செயின்பம்வர்துள்புக வெள்கியென்வளை நெகயிருந்தேனை சினஞ்செய்மால்விடைச் செறுமணியோசையென் சிந்தையைச்சிந்து அனந்தவன்றினிரிசூரல் பானியேனுவியை யடுகின்றதே. [விக்கும்

அந.— எட்டாம்பாட்டு. (முழுதித்யாதி). பிராட்டிக்கு அரியன செய்த செயலிலே பண்ணாடாள்படியே கீழ்அருளிச்செய்து, லோகத்தில் மர்யாதா பங்கம் பிறவாமல் அதை எத்தாபிக்கப் பிறந்த மழுவேந்தியன் மிடுக்கில் சடுபட்டு, அவன்படியை யருளிச்செய்கிறுரென்று சங்கதி.

“இக்கவையமுழுதும் முறைகெட மறைதனலும், அத்தால் முனிவர் முனிவெய்தத்தாலும் மழுவினாதித்யாதி” என்று விவகரித்து அருளுகிறார் (ப்ராஹ்மணரையித்யாதி). “இதினும்க்ருமாயான சரமயில்லையோ” என்ன அருளிச்செய்கிறார் (இன்னமித்யாதி). (அ)

பெரியதிருவிமாழி, அ-ப, தி-தி, கூ-பா, கனம்செய்மாமதிள். ௧௪௧௩.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கனம்	க (கூ) கமாக	இருத்தேனை	இருத்த வென்னை
செய்	செய்யப்பட்டதாய்	செறு	பாதி (ஈடி) யாரின்ற
மா	பெரிதான	சினம்செய்	கோபந்தையுடைய
மதிள்	மதினையுடையதான்	மால்	தாய் [யதான
கணபுரத்தவ	திருக்கண்ணபுரத்தி	விடை	பெரியவடிவை யுடைய
ஞெழிம்	வெழுந்தருளி இரு	மணி	வ்ருஷ்பந்தினுடைய
	க்ஞமவனோடே	ஒசை	மணியினுடைய
கணவினில்	ஸ்வப்ககல்பமாம்படி	என்	தவ (ஈடி) நியானது
அவன்	அந்த எம்பெருமான்	சிக்தையை	என்னுடைய
தந்த	கொடுத்த	சிந்துவிக்கும்	மனதை [து
மனம்செய்	மனநிலுண்டான	அனந்தல்	சரிதிலமாக்கா நின்ற;
இன்பம்	ஸுகமானது	அன்றிலின்	அனத்தலையுடைய
உள்	உள்ளே	அரி	அன்றிலினுடைய
வந்து	வந்து [வே	குரல்	பாதகமான தழுதழுத்
புக	ப்ரவேசிக்க (அத்தா	டாவிமேன்	பேச்சானது [த
வென்சி	கடுபட்டு		பாபத்தைப்பண்ணின
என்	என்னுடைய		என்னுடைய
வளை	கைவளையானது	ஆவியை	ப்ராணனை
கெக	கழலும்படி	அடுகின்றதே	ஹிம்ஸியா நின்றது.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கனஞ்செய்த்யாதி) திண்ணிய தாய் அரணுஊப்போரும்படியான மதினையுடைய திருக்கண்ணபுரத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிறவனோடே ஸ்வப்ககல்பமாம்படி அவன் தந்த. (மனஞ்செய்த்யாதி) மாநலமாத்ரமாய், பாஷ்ய ஸம்ஸ்லேஷ மில்லாமையாலே ஆதுஉள்ளேவந்துபுரூ அத்தாலேகடுபட்டுகையில்

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கனஞ்செய்த்யாதி). கோபிமார் தகைகளை யடைந்து கோவுபட்டார் கீழெல்லாம். இதில் கரிலையிலங்கு பொன்னாழியில் பீராட்டியாயே கோவுபடுகிறாரென்று ஸங்கதி.

“கனமாகச்செய்யப்பட்டமதிள்” என்றது தாத்பர்யமருளுகிரூர் (திண்ணிய யித்யாதி). “கணவினில்” என்றது - லக்ஷணபாஸ்வம்நலத்தரூபமான மாந ளாதுபவத்தைச் சொல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிரூர் (ஸ்வப்கேத் யாதி). “வென்சி” என்றதின் அர்த்தம் (கடுபட்டு) என்றது. “செறு” என்ற

கசகச பெரியதிருமொழி, அ-ப, இ-தி, க-பா, வார்கொள்.

வளைகழலும்படியாக இருந்த வென்னை. (சினமித்யாதி) சீற்றத்தை யும் பெரியவடிவையுமுடைத்தான வ்ருஷபத்தினுடைய கழுத்திலே யுண்டாய் கண்ணுக்கு ஆபாஸமாய் கார்யத்தில் முடித்து விடவற் றான மணியினுடைய தவநியானது என்னுடைய ஸ்ருதயத்தை சிதிலமாக்கா நின்றது. (அனந்தனித்யாதி) அனந்தலையுடைத்தான அன்றலினுடைய தழுதழுத்தபேச்சானது. (பாலியேனுவியை யடு சிந்ததே) கண்டதுக்கெல்லாம் பாத்த்ய (ஈடி) கோடியிலே அந்வ யிக்கும்படி மஹாபாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய தர்மிலோபத் தைப் பண்ணுகையிலே ஒருப்படாநின்றது. (க)

மூ.—

வார்கொள்மென்முலைமடந்தையர் தடங்கடல்வண்ணனைத்தாள்நயந் ஆர்வத்தாலவர் புலம்பியபுலம்பலை யறிந்துமுன்னுரைசெய்த [து கார்கொள்பும்பொழில் மங்கையர்காவலன்கலிகன்றியொலிவல்லார் ஏர்கொள்வைகுந்தமாநகர்புகிமையவரோடும் கூடுவரே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வார்கொள்	கச்சையை யுடைய	தானே	திருவடிகளை
மென்	ம்ருதுவான [தாய்	கயந்து	ஆசைப்பட்டு
முலை	ஸ்தநகர்களை யுடைய	ஆர்வத்தால்	அபிநிவேசத்தாலே
மடந்தையர்	பெண்கள் [ரான	அவர்	அவர்கள்
தடம்	விசாலமான	புலம்பிய	கப்பிட்ட
கடல்	ஸமுத்தரம்போன்ற	புலம்பலை	கப்பீடை [ணி
வண்ணன்	திருமேனி நிறத்தை	அறிந்து	அப்படியே புத்திபண்
	யுடையனான எம்	முன்	முதலிலே
	பெருமானுடைய	உரைசெய்த	கப்பிட்ட,

தின் தாற்பர்யம் (கண்ணுக்கித்யாதி). (கார்யத்தில்) பாதி (ஈடி) க்கையில். "ஆரி" சத்ருவான வென்னுதல்; சப்தரீர்த்தமாய்புலிதம் (தழுதழுத்த) என்றது. காலகத்துடர்ந்துபோகிற விடையின் மணிக்ஞரலும், போக (ஈடி) மத்தயத்தில் போக (ஈடி) தசையில் பிரிவைஅதிசங்கை பண்ணிக்கதலும் அன்றில் ஞரலும் தன்னாயகன் கரவுக்கும் பிரியமாட்டாமல் கதறுகைக்கும் ஸ்மாரகமாய் பாதி (ஈடி) க்கு மென்று கருந்து. (க)

கார்த்தொன்	மேகஸஞ்சாரத்தை யுடையதாய்	வல்லார்	அப்ப (ஶ்ய) னி க் க வல்லவர்கள்
பூம்பொழில்	புஷ்பச் சோலைகளை யுடையதான	வர்கொன்	அழகையுடைய
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள் ளார்க்கு	வைகுந்தமா நகர்	நித்யவிபூ (ஶ்ய) நியில்
காவலன்	ரக்ஷகராயிருக்கிற	புக்கு	ப்ரவேசித்து
கலிகன்றி	ஆழ்வார்	இமையவரோ கீம்	நித்யஸூரிகளோடே
ஒலி	ஒலியையுடைத்தாம் படி (அருளிச்செய் த இத்திருமொழி யை)	கூடுவரே	கூடி (புராவ்ருத்தி யில்லாத) பேற் தைப்பெறுவர்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (வார்த்தொளித்யாதி) ப்ராப்த யௌவ
நைகளான திருவாய்ப்பாடியில் பெண்கள் க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை
ஆசைப்பட்டு கிட்டாமையாலே அபிநிவேசம் கரைபுரண்டுகூப்பிட்ட
கூப்பிடைபுத்திபண்ணி அவ்வவஸ்தை பிறந்துகூப்பிட்ட.
(கார்த்தொளித்யாதி) நிரந்தரம்மேகஸஞ்சாரத்தையுடைத்தானபரந்த
பொழிலையுடைய திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ரக்ஷகராயுள்ள ஆழ்வார்
ஒலியையுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்த இத்திருமொழியை அப்பய
ஸிக்கவல்லார். (வார்த்தொளித்யாதி) பிரிவாற்றாமை கூப்பிடுவது
தவிர்க்கு நித்யவிபூநியில் நித்யஸூரிகளோடேகூடி (க) “ஶ்யுஷ்ண
ஸுஷுஷ்ணம்- அஹமங்கமஹமங்கம்” என்கிறபடியே ஹர்ஷத்துக்குப்
போக்குவிட்டுக் கூப்பிட்டுப் பின்னை ஒருகாலும் புராவ்ருத்தியில்
வாதபேற்றைப் பெறுவர். (க)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளை சரணம்.

பெரியதிருமொழி

எட்டாம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி முற்றிற்று.

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (வார்த்தொளித்யாதி). “நயத்து” என்றதி
னர்த்தம் (ஆசைப்பட்டு) என்றது. ... (க)

ஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.

கசகக பெரியதிருமொழி, அ-ப, சு-தி, தொண்டருய்யும்ப்ரவேசம்.

பெரியதிருமொழி
எட்டாம்பத்து ஆளுந்திருமொழி
தொண்டருய்யும்ப்ரவேசம்.

அவ—ஆதித்யனும் வந்து உதிககிதிலன்; நாழிகையும் கற்பத்
தீற் காட்டில் டெடிதாய்ச் செல்வாநின்றது; அதுகூலபதார்த்தங்க
ளும் பா தகமா காநின்றன; ஒருதுணைகாண்கிறிலேன்; ஸத்தையுந்
கூட அழியுமளவாகாநின்றது; இது எவ்வளவாய்த்தலைக்கட்டுமோ?
அறிகிறிலேனென்றார் கீழிற்றிதிருமொழியிலே; எம்ஸாரஸ்வபாலத்
தாலே இவைதான் ஒருபடிப்பட்டு நில்லாவிதே. ஆகையாலே ஆதித்
யனும் ஒருகால்வந்து உதிக்கக்கூடுமீதே. இவைதான் அகஞ்சரிப்
பட்டவாதே சொன்னவார்த்தையும் செலிப்பதும்; அவன் வந்தில
னென்று நீர்மம்மைச் சொன்னவிடம் தப்பச்சொன்னீர்; நாம்திருக்
கண்ணபுரத்திலேவந்து நிற்கிறது ஏதுக்காக; ஆற்றிதார்த்தமாக
வன்றே இங்குவந்து நிற்கிறது; மமக்காகவென்று நீர் அறிக்தீராகில்
மமக்கொருகுறைகளுமில்லை; கினைத்தவன்றே எல்லாம் செய்கைக்கு
ஒருதட்டுமில்லை யென்றிருந்தீராகில், இனி அவ்வருளுள்ளவையுமெல்
லாம் தன்னையே வருகிறதென்று ஆயிற்றுக்க வலையாதே
வென்று அவன் ஸமாநாமம்பண்ண, ஸமாஹிதராய் ஆழ்வார்தம்
இடையாட்டத்தில் தாம்சைவாங்கியிராநின்றார்; அவனோவந்து
உதயுகிதிலன்; இதுஎவ்வளவாய்த் தலைக்கட்டுகிறதோவென்று ஒரு
நீர்க்காயியாய்க்கிடக்கிற அதுகூலவார்க்கத்தையார்த்து, நீங்கள் இங்
வன்றோவுபடவேண்டா; மமக்கு அஜீவிக்கைக்கு ஒருவிரகுண்டென்
ன; அதாகிறது ஸர்வேஸ்வரன் மம்முடைய ரகணத்திலே உத்

அந்.—தொண்டர்ப்ரவேசம். கீழே “பாவியேனாவியை யடுகின்றதே”
என்றுநிரதிகய க்வேசத்தை யடைந்தவர், இத்திருமொழியில் “உய்யும் வகை
கண்டேன்” என்று களிக்கைக்கு எங்கதியெதென்ன வருளிச்செய்கிறார்
(ஆதித்யனுமித்யாதி). (இவைதான் என்றது-ஆதித்யாதிகம் தானென்றபடி.
(இவைதானகஞ்சரிப்பட்டவாதே) என்றது - இவற்றாறுண்டான ஆற்றுகை
கள் தான் ஸங்குசிதமானவாதே யென்கை. (சொன்னவார்த்தை) கண்ண
புரத்தான் சொல்லும்வார்த்தை யென்றபடி. (ஸமாஹிதராய்) என்றவகக்
தரம் பரோபதேசம் பண்ணுகிறதென்று ஸங்குகிடடுவது. பரோபதேச
ப்ரகாரத்தை யருளிச் செய்கிறார் (ஆழ்வாரித்யாதி). ... *
... *
... *

பெரியதிருமொழி, அ-ப, சு-தி, க-பா, தொண்டருய்யும். கசகள்
யுத்தனாய்க்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸந்நிஹிதனான; கா
மும் அவனை ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிப்போம்; போருங்கோளென்கிறார்.

மு.—

தொண்டருய்யும் வகைகண்டேன் துளங்காவாக்கர் துளங்கமுன்
திண்டுதொள்நிமிரச் சிலைவளையச் சிந்தேமுனிந்திருமார்பன்
வண்டார்கூந்தல் மலர்மங்கை வடிக்கண் மடந்தைமாரோக்கம்
கண்டான்கண்டுகொண்டுகந்த கண்ணபுரம் நாம், தொழுதுமே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டர்	பகவத் கைக்கர்ய பரர் களை! (கான்)	ஆர்	நிறைந்துள்ள [ளான
உய்யும்	உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உறுப் பான	கூந்தல்	மதிர்முடியைய யுடைய
வகை	ஒருஉபாயத்தை	மணம்மங்கை	பெரிய பிராட்டியா
கண்டேன்	கண்டேன்;	வடி	ரோகம்
முன்	முன்பு	கண்	கூரிதானவான் பேரா லே யிருக்கிற
துளங்கா	அச்சப்படாமலிருக்கிற	மடந்தை	திருக்கண்களை யுடை யளான [டும்
அரக்கர்	ராகுணர்கள்	யா	ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியோ (ஐகந்ரகணைத்துக்கு ச்சேர்த்தியுண்டாக வேனுமென்று) மஹத்தான
துளங்க	ஆஞ்சும்படியாகவும், பலிஷ்டட்டமான	நோக்கம்	ஸங்கல்பத்தை
திண்	திருத்தொளானது	கண்டான்	பண்ணு நின்ற வெம் பெருமான்
தொள்	நீயிரும்படியாகவும்,	கண்டுகொண்	(கொந்தமான ஸத்தல மென்று) கண்டு
நிமிர	தநுஸ்ஸானது	டி	உசந்த
சிலை	வளையம்படியாகவும்	கண்ணபுரம்	ஸந்தோஷித்தருளின
வளைய	(ஐகத்தில்) சிலராகு ணர்களையே	நாம்	திருக்கண்ணபுரத்தை
சிந்தே	ஆழ்யச் செய்தவனாய், (அதனுண்பாடா	தொழுதுமே	நாம்
முனிந்த	வீரலக்ஷியைய [ன)	தொழுதுமே	தொழுதுமே. (ச)
திரு	திருமார்வி லுடையனா		
மார்வன்	வண்டுகொண்டே [ய்,		
கண்டு			

வ்யா—முதற்பாட்டு. (தொண்டர்) (ச) “வழுவினாலவடிமை

அரு.—முதற்பாட்டு. (தொண்டரிதயாதி) அன்பமாக முனியவேண்டு

(ச) தி-வாய்-ந-க-க.

கச்சு அ பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, க-பா, தொண்டிருய்யும்.

செய்யவேண்டும்” என்றுபாரித்துக் கொண்டிருக்கிறவர்களே! (உய்யும்வகைகண்டேன்) (க) “சுந்திரன் ஓக்கி-அளந்தேவ லை பவதி” என்றும் கிலைகழிந்து அவனை ஆர்யாதித்து உஜ்ஜீவிக்லைகக்கு ஒருவிரகு கண்டேன்; அதே து என்றால், (கண்ணபுரம் காந்தொழுதும்). (துளங்காவரக்கர் துளங்க) இதுக்குமுன்பு அச்சமிருக்கும்படி புதியதுண்டறியாத ராக்ஷஸஜாதியானது அஞ்சும்படியாக. (திண்டோளித்தயாதி) ப்ரதிபக்ஷமென்றால் சலியாத தோளானது நிமிரும்படியாகவும், விவ்லானது வளையும்படியாகவும். (சிறிதேமுனிந்த) ஜகது பஸம்ஹாரத்தோடே தலைக்கட்டுமளவன்றிக்கே ராக்ஷஸஜாதியளவிலே முனிந்தானாயிற்று. ஸங்கல்பத்தாலே இதைவெல்லா முண்டாக்குமவன் சிறிதால், பின்னை ஒன்றாக அழியும்த்தனையிதே. (திருமார்பன்) வீரஸ்ரீக்குக் குடியிருப்பான மார்ஷுபடைத்தவன்.

(வண்டாரித்தயாதி) அச்சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்ய வேணுமென்னுமதுவும் உண்டாகப் பெற்றதாயிற்று. (வண்டார் கந்தல் மலர்மங்கை) தொழுவார் குற்றம்காண்கைக்கு அவஸரயில்வாத படி மயிர்முடியாலே அவனைத்துவக்கும் பெரியபிராட்டியார். (வடிக்கண்மடந்தை) ஒருமயிர் முடிவேண்டாதே தன்னோக்காலே அவனை ஒடியெயறித்திட்டு வைக்கும் கண்ணையுடைய ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி. (மாரோக்கங்கண்டான்) (உ) “ஒண்டொடியாள் திருமகனும் நீயுமே நிலாநித்ப கண்டசதிர்” என்னுமாபோலே ப்ரஜைகளுடைய ரக்ஷணத்துக்கு இவர்களும் தாமுமானசேர்த்தியுண்டாகவேணுமென்று பார்த்து வைத்தானாயிற்று. (கண்டுகொண்டித்தயாதி) அவனும் காழும் இவர்களும் சேரவர்த்திக்லைக்கு ஏகாந்தமான ஸ்த்தலமென்று உகந்த திருக்கண்ணபுரத்தைத் தொழுவோம். (க)

வானென்னென்ன; (ஸங்கல்பேத்தயாதி). மலர்மங்கையென்று மேலேதிரு அவச்சொல்லுகையாலே இதுவீரஸ்ரீயாக வருளிச் செய்கிறார் (விரேத்தயாதி).

ப்ராப்யகோடியிலேயாக வருளிச்செய்து (ஹ) உகந்த விவக்ஷயாதாத்த ப்ரயாந்தரம் (தொழுவாரித்தயாதி). “வடி” என்று கூர்மையாய், அத்தாலே கூரிதானவாளாய், “அதுபோலேயிருக்கும்கண்” என்று விசேஷித்ததுக்குத்தாத்பர்யம் (ஒருவித்தயாதி). மலர்மங்கையோடும், வடிக்கண்மடந்தையோடும் கூடி, மஹத்தானகோக்கந்ததை-ஸங்கல்பத்தை, கண்டான்-பண்ணினுனென்று திருவள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (ஒண்டொடியாளித்தயாதி). ... (க)

(க) ஸை-ஆ-உ-உ.

(உ) தி-வாய்-ச-க-க௦.

மூ.—

பொருந்தாவாக்கர் வெஞ்சமத்துப்பொன்ற வன்றுபுள்ளுநர்ந்து
பெருந்தாள்மாலை தலைபுரளப்பேர்ந்தவாக்கர் தென்னிலங்கைப்பயல்
இருந்தார்தம்மையுட்கொண்டநிகெழிலார் பிலத்துப்புக்கொளி
கருந்தாட்சிலைகைக் கொண்டாணூர்கண்ணபுரம் நாம்வெதாழுதுமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொருந்தா	பொருந்தாமலிருக்கிற	இருந்தார்தம்	இருந்த ராகஷஸர்களை
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்கள்	மை	யும்
வெஞ்சமத்து	புத்தத்திலே	உடன்கொண்	கூட்டிக்கொண்டு
பொன்ற	முடியும்படியாக	டி	.
அன்று	அக்காலத்தில்	அங்கு	அவ்விடத்திலிருந்து
புள்ளுநர்ந்து	திருவடிமையமேல்	எதில்	அழகாவே
	கொண்டு	ஆர்	வ்யாப்தமான
பெரும்	பெரிதான [யணு]	பிலத்து	பாதாளத்திலே
தோள்	தோள்வலியையுடைய	புக்கு	ப்ரவேசித்து
மாலை	மாலையினுடைய	ஒளிப்ப	மறையும்படியாகவும்
தலை	தலையானது	கருந்தாள்	வயிரம்பற்றின
புரள	புரளும்படியாகவும்,	சிலை	தநுஸ்ஸை
பேர்த்த	அவனை பொழிய மற்ற	கை	திருக்கையிலே
	முண்டான	கொண்டான்	தரித்தவனுடைய
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்கள்,	மளர்	ஊரான
தென்	தெற்கு திக்கிலுள்ள	கண்ணபுரம்	நாம்வெதாழுதுமே. (உ)
இலங்கை	இலங்கைநகரத்தில்		

அவ.— இரண்டாம்பாட்டு. அது பிராட்டி பங்கல் ஓரத்தால்
செய்த செயலன்றோ, நாம் அதற்குப் பிற்பாடானோமெயென்ன;
அதுவேண்டா; அவன் விரோதி நீரளாகசிலனென்கிறார்.

வ்யா.—(பொருந்தாவியாதி) ஸர்வதா(ஓ)நாம் அதுகவித்தாலும்

௧௩.— இரண்டாம்பாட்டு. (பொருந்தாவியாதி) ஸர்கதிதன்னெற்
றமே காட்டுகிறார் (அதுவியாதி). (அது) துளங்காவாக்கணுள் ராக்ஷஸதம்.
(விரோதி)என்றது ஆயிரிதவிரோதியென்கை.

(க) “நமேத்கேஷ்வோவந்திரிய” என்
நிருக்கிறீ நாம்” என்று ஸர்வரோக்தியாகக்கண்டு கொள்வது. (அதுகவித்

கருவ பொரியதிருமொழி, அ-ப, சு-தி, உ-பா, வல்லியிடையாள்.

பொருந்தாமையிலே நிலைநின்ற ராக்ஷஸஜாதியானது யுத்தத்திலே முடிபும்படியாகத் திருவடியை மேற்கொண்டு மிக்க தோள்வலியை யுடைய மாஸிதகையானது புரளும்படியாக, அவனையொழிந்த மற்றுள்ளராக்ஷஸர்கள் புற்றுப்போலே என்றுமொக்க தூர்வர்க்கம்மாளுதலங்கையிலுண்டான ராக்ஷஸரையும் கட்டிக்கொண்டு போக (ஓர்) பூயியான பாதாளத்திலே புக்து மறைய வயிரம்பற்றித் திண்ணி தான வில்லைக் கையிலே பிரத்தவனுடைய ஊரான திருந்கண்ண புரத்தை காம் தொழுவேரம். (உ)

மு.—வல்லியிடையாள் பொருட்டாக மதிள்கிரிலங்கையார்சொவை அல்லல்செய்து வெஞ்சமத்துளாற்றல் மிகுத்த வாற்றலான் வல்லாளர்க்கர் குலப்பாவைவாட முனிதன்வேள்வியைக் கவ்விச்சிலையால் காத்தானூர் கண்ணபுரம் காம் தொழுதுமே.

பய்.	உரை.	பய்.	உரை.
வல்லி	கொடிபோன்ற	ஆற்றலான்	பெரியோனாய்,
இடையாள்	மத்யப்ரதேசத்தை	வல்லான்	வலிய ஆண்மையை
	யுடையளான பிரா		யுடையான
	ட்டியின்	அரக்கர்	ராக்ஷஸர்களுடைய
பொருட்டாக	நிமித்தமாக	குலப்பாவை	குலத்திலுண்டான
நீர்	கடலை அகழாக்கவுடை		தாடகியானவள
	யதாய்,	வாட	முடியும்படியாக
மதிள்	மதிளையுடையதான	முனிதன்	விழ்காமித்தருடைய
இலங்கையார்	இலங்கையிலுள்ள ரா	வேள்வியை	யாகத்தை
	க்ஷஸர்க்கு	கவ்வி	ததூர்வித்யாப்பாஸ
கொவை	நியாமகரையிருக்கிற		தசையிலிருந்த
	ராவணனை	கிலையால்	வில்லால்
அல்லல்செய்து	துக்கப்படுத்தி	காத்தான்	ரக்ஷித்தவருள எம்
வெஞ்சமத்துள்	யுத்தத்திலே		பெருமானுடைய
ஆற்றல்	வலிமையால்	ஊர்	ஊரான
மிகுத்த	அதிகஞான	கண்ணபுரம்நாம்	தொழுதுமே. (க)

தாலும்) என்றவகந்தரம் "பொருந்தார்களேயென்று நினைத்து" என்றுபூரிப்பதி. "கருந்தாள்" என்று விசேஷித்ததின் கருத்தையருளிச்செய்கிறார் (வயி கம்பற்றி) என்றது. (உ)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, சு-தி, ஈ-பா, வல்லியிடையான், கடுக

அவ.—மூன்றும்பாட்டு. ப்ரஸ்துதமான ராமாவதாரம் சிற் றுட்டின்படி சொல்லுகிறது.

வ்யா. (வல்லியித்யாதி) கொடிபோன்ற இடையையுடையிராட்டிக் காகக் கூடிக் அநநாசூலுடைத்தாய், மதினையுடைத்தான வங்கையி லுள்ளார்க்கு நான் சியாமகனல்லேனெ வென்றிருக்கிறவன. (அல் லவ்செய்து) தேரை ஆழித்து, வில்லைமுறித்து, அவன் முதுகுசாட் டும்படிபண்ணி எனிவரவுபடுத்தினபடியைச் சொல்லுகிறது. யுத்த த்திலே இன்றுபோய் நாளைவாவென்னவல்ல வில்வலியையுடைய வன். (ஆற்றல்விசுத்த) வலியிருத்தபெரியோன், கைபுகுந்த சந்ரு வைக்கடுகு முடித்துவிடாதே, இன்றுபோய் நாளைவாஎன்றுணிறே. நீ இளைத்த வமயத்திலே உன்னை ஆழிக்கை போராதுகான். (க) “ஆசூர்த்த - ஆஸ்வாஸ்ய” இவன் இளைத்தால் தன் பரிசுத்திலுள் ளாரை ஆஸ்வஸிப்பிக்குமாபோலே நீ போய் ஆஸ்வஸித்துவாவென் றுணிறே.

(வல்லாளித்யாதி) பருவம்சீரம்புகிறதற்குமுன்னே செய்த செயல் இதுவன்றோ? (வல்லாளர்க்கர் குலப்பாவைவாட) வலிய ஆண்மைமையுடைய ராக்ஷஸஜா திக்காகக் கண்காட்டியானவன்முடி யும்படியாக. (முனியித்யாதி) நுஷியினுடைய யாகத்தை. ஸ்ரீபரசு ராமாழ்வானவென்று தன்னதானவில்லை வாங்குவதற்குமுன்பே பிடித்தவில்லைக்கொண்டு காத்தாலார். (ஈ)

அந.—மூன்றும்பாட்டு. (வல்லியித்யாதி) (ப்ரஸ்துதமான) என்றது - முதற்பாட்டில் ப்ரஸ்துதமானவென்கை. “சீமதினிலங்கை” என்றவயித் தார்த்தம் (கடலையித்யாதி). “ஆற்றல்” என்று வன்மையாகக்கீழ்ருளிச்செய்து க்ருபையாக வியக்கித்துத் தாற்பர்யந்தரம் (நீஇளைத்தவித்யாதி). (க) “ஆசூர்த்த - ஆஸ்வாஸ்ய” இவன் இளைத்தால் தன் பரிசுத்திலுள் ளாரை ஆஸ்வஸிப்பிக்குமாபோலே நீ போய் ஆஸ்வஸித்துவாவென் றுணிறே. (க) “ஆசூர்த்த - ஆஸ்வாஸ்ய” இவன் இளைத்தால் தன் பரிசுத்திலுள் ளாரை ஆஸ்வஸிப்பிக்குமாபோலே நீ போய் ஆஸ்வஸித்துவாவென் றுணிறே.

ஒருவீரத்தை யநுஸந்தித்து மீளவும் ஒருவீரத்தை அநுஸந்தித்தவர்க் குக்கருத்து (பருவமித்யாதி). “பாவை” மரப்பாவை, அதைப்போலே தர்ஸ னீயை என்று விவகித்தருளுகிறார் (கண்காட்டியான) என்று. “கல்விச்சிலை” ததுர்வித்யாப்ப்யாஸாதசையில் கிலையென்றும், இப்படி விசேஷித்ததுக்குத் தாற்பர்யமிருளுகிறார் (ஸ்ரீ பரசுராமாழ்வானித்யாதி). ... (ஈ)

(க) ராயு-கூ-கச்ச.

கடுமட பெரியதீருமொழி, அ-ப, சு-தி, ச-பா, மல்லைமுக்கீர்.

மு.—மல்லைமுக்கீரதர்படவரிவெஞ்சிலைகால் வளைவித்துக்
கொல்லிலங்குபண்செய்யக் கொடியோளிவங்கைபுகலும்அத்
தொல்லைமரங்கள்புகப்பிந்து துவலைநிமிர்ந்து வானணவக்
கல்லால்கடலை யடைத்தானூர்கண்ணபுரம் காம்தொழுதுமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொடியோன்	கந்தானுண ராவண னுடைய	பணி	கைங்கர்யத்தை
இவங்கை	இவங்கையில்	செய்ய	பண்ணும்படியாகவும்,
புகல்	ப்ரவேசிப்பதை	தொல்லை	பழையதான
உற்று	உத்தேசித்து,	மாங்கள்	க்ருகடிங்கள் [யாக
மல்லை	அதிகமான	புக	(பநீயுண்டு) புகும்படி
முக்கீர்	முன்றுவகைப்பட்ட ஜலத்தையுடைய கடலானது	பெய்து	(ஸமுத்தரத்திலே) ப்ர வேசிப்பித்து
அதர்பட	அழிபடும்படியாக	துவலை	ஜல பித்துக்களானதுக
வரி	(அழகான) வரி களை யுடையதாய்,	நிமிர்ந்து	கினர்ந்து [ன்
வெம்	வெம்மையை யுடைய	வான்	ஆகாசத்தில்
சிலைகால்	ததுள்ளை [தான	அணவ	ஸ்பர்சிக்கும்படியாகவும்,
வளைவித்து	வளைத்தும்,	கல்லால்	மலைகளாலே [ம்
கொல்லை	அரண்யங்களிலுண் டான கிளைகளிலே	கடலை	ஸமுத்தரத்தை
விலங்கு	காக்கர்கள்	அடைத்தான்	கட்டினவனான் சக்ர வர்த்தித் திருமக னுக்கு
		ஊர்	வாஸஸ்த்தானமான கண்ணபுரம் காம்தொழுதுமே. (ச)

வ்யா.—காலாம்பாட்டு. (மல்லைமுக்கீரதர்பட) “மல்லை” என்று-
யிருகுறி. ஜலராசியாய்முன்றுவகையிட்ட ஜலத்தையுடைத்தான கட
லானதுவழிபட; (க) “அருமையானது” அப்ரமேயொமதேவாத

அரு.—காலாம்பாட்டு. (மல்லையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் சக்ரவர்த்தித்
திருமகனுடைய வீரஸத்தில் ஈடுபட்டுப் பேசினூராய், அவ்வளவன்றிக்கே
கடலைவற்றக் கொல்தொடுப்பது, குரங்குக்கொண்டு பணிகொள்வது, கல்லை
மிதக்கப்பண்ணுயதான அப்புதரஸத்தில் ஈடுபடுகிறொன்று ளங்குறி.

“மல்லை” என்று விசேஷித்ததுக்குந் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அப்ரமேய
(ச) ரா-பு-கக-ந-க.

திரு" என்று ஒருவராலும் பரிச்சேதிக்கவரிதான கடலானது வழிப் பட. (வரிவெஞ்சிலைகால்வளைவித்து) தர்ஸநீயமான வரிகளையுடைத் தால், பிடித்தபிடியிலே எதிரிகள் அஞ்சும்படியான வெம்மையை யுடைத்தான வில்லைவளைத்து. (கொல்லைவிலங்கு பணிசெய்ய) ஒரு காலும் பூசல்கண்டறியாதே என்றுமொக்கப் பணியிலே திரியக்கடவ குரங்குகள் பணிசெய்ய; அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்த(கூ)ரான திரு வடிதிருவந்தாழ்வான் துடக்கமாணர் செய்யக்கடவகைக்கர்யத்தை இடக்கை வலக்கைவாசியறியாத திரியங்குக்கள்செய்ய. (கொடியோ னிலங்கை புகலுற்று) அவன்பண்ணினக்ரொளர்யத்தைத்திருவுள்ளத் தாலே முன்னோட்டுக்கொண்டு கொடியோனென்கிரார். ஜககனும் ஜநியும் ஓரிடத்திலேயிருக்கப் பொருத ந்ரொளர்யம்தே. [இலங்கை புகலுற்று மல்லைமுந்ரீர் அதர்பட வரிவெஞ்சிலைகால் வளைவித்துக் கொல்லைவிலங்கு பணிசெய்யக் கல்வால் கடலையடைத்தாணர்].

(கொல்லைமரங்கள் புகப்பெய்து) இதுக்குமுன்பு பறியுண்டறி யாத பழைய மரங்களடையப்பறியுண்டுபோம்படி அதிலேப்ரவேசிப் பித்து. (துவலைநீயீர்துவானணவ) அடைக்கிறபோதைத் திவலைக ளானவை சிளர்ந்து ஆகாசாவகாசத்தை இடமடைக்க, நீரிலே இட் டால் ஆழக் கடவமலைகளைக்கொண்டு கடலையடைத்த சக்ரவர்த்தித் திருமகனுக்கு வாஸஸ்த்தாநமான. (ச)

மு.—ஆமையாகி யரியாகி யன்னமாகி அகதணர்தம்
 ஓமமாகி யூழியாகி டு உவரிசூழ்ந்தகெடும்புணரிச்
 சேமமதின்சூழிலங்கைக் கோன்சிரமும் கரமும் துணித்துமுன்
 காமன்பயந்தான் கருதுமுர்கண்ணபுரம்நாம்பெதாழுதுமே. (டு)

இத்யாதி) (க) "கா... - பத்யாம்பயாந்து ப்லவங்கயா" என்றத்தைக் கடக்கித்து வழிப்படயென்றது" என்று திருவுள்ளம்பற்றிசப் தார்த்தமருளுகிரார் (தர்ஸநீயேத்யாதி). கொல்லை - வரம்பில்லாத நிலமாய், அத்தாலே காட்டை விவகித்துத் தாத்தபர்யமருளுகிரார் (ஒருகாலுபித்யாதி). பனை - சாலை. கொல்லைஎன்றது-மீர்யாதை யில்லாமையைச் சொல்லுகிறது என்று விவகித்துத் தாத்தபர்யாத்தர மருளுகிரார் (அஸ்ப்ருஷ்டே த்யாதி). அர்வயம் காட்டுகிரார் (இலங்கையித்யாதி). ... (ச)

(க) 11-11-23 22.

§ (பா)-உருகுசூழ்த்த.

கடுமச பெரியதிருமொழி, அ-ப, சு-தி, டி-பா, ஆமையாதி.

பயி.	உரை.	பயி.	உரை.
ஆமையாதி	கூர்மரூபமாய்,	இலங்கை	இலங்கைக்கு [டைய
அரியாதி	நரஸிம்ஹரூபமாய்,	கோன்	ராஜாவான ராவணனு
அன்னமாதி	ஹம்ஸரூபமாய்,	கிராமம்	தலைகளையும்
அந்தணர்தம்	ப்ராஹ்மணர்களுடைய	காமம்	"தோள்களையும்
ஹமமாதி	யாக்ரூபமாய்,	துணித்து	அறுத்தவனுள் சக்ர
ஹஸ்தியாதி	காலரூபமாய்,		வர்த்தித் திருமக
கெடும்	விசாலமாய்	முன்	முன்பு [ஹய
உவரி	உப்புமயமான	காமன்பயந்தா	காமனுக்கு உத்பாதக
பணரி	கடலாலே	ன்	ஹமானக்ருஷ்ணன்
குழந்த	குழப்பட்டதாய்	கருதும்	வீரும்பிவர் த்திக்கிற
சேமம்	காவலான	ஊர்	திச்யதேசமான
மதின	மதினாலே		கண்ணபுரம்நாம்தொழுதுமே. (டு)
குழ	குழப்பட்டதான		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஆமையித்யாதி) ஆஸ்ரித ரக்ஷணம் ஒருதலையானும் தன்னைப்பேணுதே ரக்ஷிக்கும் எவ்வாறாயிற்று. (ஆமையாதி) கூர்மரூபமாய். (அரியாதி) ஹயக்ரீவமாய்; ஸிம்ஹமேன்றுமாய். (அன்னமாதி) இழந்தவேதசக்ஷுஸ்தை மீட்டுக் கொடுக்கக்கூடாத அன்னமாய், ப்ராஹ்மணருடைய ஹமிஸிஸுக் கொள்வான்தானையிதே. காலமே சேஷித்திருந்துள்ள காலமாதி. ஒருவருமில்லாதவன்றுதான் உளையிருக்குமிதே. (உவரியித்யாதி) ஹம்ஸிதிவாகளை யுடைத்தான உவரியான கடலாலே குழப்பட்டிருப்பதுமாய், ஒருவராலும் ப்ரவேசிக்க வரிதான மதினையுடைத்தான லங்கைக்கு நிர்வாஹகளுள் ராவணனுடைய தலைகளை அறுப்பது, தோள்களைத் துணிப்பதாய்க்கொண்டு போதுபோக்காகக் கொன்றபடி. (முணனித்யாதி) நாட்டைத்தன் வடிவாலே பகட்டித்

ஆந.—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஆமையித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் அப்புதரஸத்தை யநுஸந்தித்து அங்குள்ளவன்க்கே சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடையரெளத்ரஸத்தை அதுஸந்திக்கப்பார்த்து, முன்னும் பின்னுமுண்டான அவதாரங்களில் வித்யாப்ரதாச போச (டி) ப்ரதானங்களிலுண்டான சாந்திரஸ ஸ்ருங்காரஸங்களையும் சேர்த்து அநுஸந்திக்கிருவென்று ஸங்கதி.

"கெடுமு வரிப்புணரியாலே குழந்த" என்றவயம் திருவுள்ளம்பந்திசய்தார் த்தமருளுகிரூர் (ஹம்ஸிவித்யாதி). "சேமம்" என்றதுக்குத்தாத்தியம் (ஒருவராலுமித்யாதி). (டு)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ச-தி, ச-பா, வருந்தாதிருநீ. கட்டுரை

நிரிகிற காமனுக்கும் உத்பாதகளுள் க்ருஷ்ணன் விரும்பி வர்த்திக்
 ரும் தேசம். "உலகு" என்றபாடலாகில் லோகத்தைச் சூழ்ந்த
 பெரிய கடலென்றபடி. (9)

சூ.—

வருந்தாதிருநீ மடகெஞ்சேநம்மேல் வினைகள்வாராமுன்
 திருந்தாவாக்கர் தென்னிலங்கைச் செந்தியுண்ணச் சிவந்தொருநாள்
 பெருந்தோள்வாணற்கருள்புரிந்து பின்னைமணுளனுமுன்
 கருந்தாள்களியென் றேசுந்தா னார் கண்ணபுரம்நாம் தொழுதுமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மடகெஞ்சே	ஸாதுவான மடஸ்ஸே	ஒருநாள்	ஒருகாலத்திற்
சு	சீ	பெரும்	அதிகமான [ன
வருந்தாது	க்லேசியாமல்	தோள்	புலங்களை யுடையன
இரு	இருக்கக்கடவை;	வாணற்கு	பாணஸ்பான் விஷயத்
நம்மேல்	நம்பக்கல்	அருள்	க்ருபையை [தில்
வினைகள்	பாபங்கள்	புரிந்து	பண்ணுநிற்பனும்,
வாரா	வரமாட்டாது,	பின்னை	நப்பின்னைப் பிராட்டி
முன்	முன்னே	மணுளனு	வல்லபனுமாய், [க்கு
திருந்தா	திருந்தாமலிருக்கிற	முன்	முன்னே
அரக்கர்	ராஷ்டிரருடைய	கரும்	கறுத்திருக்கிற
தென்னிலங்	தெற்கிலுள்ள இலங்	தாள்	கால்களையுடைய
கை	[கையை	களிறுஒன்று	ஒருகுவலயாபீடத்
கொம்	சிவந்த		தை
சீ	ஜ்வாலையை யுடைய	ஒகித்தான்	நிரஸித்தவருள கண்
	அகநியானது		ணனுடைய
உண்ண	புஜிக்கும்படியாக	ஊர்	திவ்யதேசமான
சிவந்து	சித்தினவனும்,	கண்ணபுரம்நாம்	தொழுதுமே. (*)

வ்யா.— ஜலும்பாட்டு. (வருந்தாதிருநீ) பூர்வவ்ருத்தத்தை
 அதுவத்தித்து "நாம்என்பாக்கடலோம்" என்றுக்லேசியாதே திர்ப்
 பயமாக விருக்கப்பார். (மடகெஞ்சே) ஸாதுவான கெஞ்சே! உன்

வரு.— ஜலும்பாட்டு. (வருந்தாதித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டுக்களில் தொண்ட
 ருக்கு உபதேசித்துவிட்டு ப்ரஸ்துதமான ராமக்ருஷ்ணுவதாரங்களில் விரோ
 டிரஸை சிலகையை கெஞ்சுக்கும் அறிவிக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

கதிருக் பெரியதிருமொழி, அ-ப, சு-தி, எ-பா, இலையார்

னையே பார்த்து பகவத்ப்ரபாவமொன்றையும் பாராத நெஞ்சே! பாயங்களைக் கூடுபூரித்துவைத்து வருந்தா திருஞ்சும்படி யெங்ஙனெ யென்னில் ; (நம்மேல்வினைகள்வாரா) "நாம்பண்ணினவைமன்னிற்" என்று அவை நம்பக்கள் வந்துகிட்டவற்றோ? ; ந்யஸ்தப (ந) ரண சலியமாட்டாவிறே. (க) "நயவேனித்யாதி" (உ) "ஆரேயித் யாதி" சொல்லிக்கொள்வது. அவன் ஏழீட்டுக்கொண்டு போக்க எங்கேகண்டோமென்னில் (முன்னித்யாதி) பிராட்டி தன்ப்ரதிபந் தகத்தைப்போக்குகைக்குத்தான்யதரித்ததுண்டோ? ப்ரதிபந்தகம் ப்ரபலமரனத்தையும் அவனுக்குக் கார்யம் செய்தோமாய்ப்படி யன்றோ அவன்படி. மால்யவான்போல்வார் சொன்னாழித்ததுக் குக்கேளாத ராக்ஷஸருடைய லங்கையை. (செக்தீயுண்ண) முன்பு ராவணபயத்தாலே பாகா திகளுக்கு வேண்டிவ துலஞ்சரித் துஉடம்பு வெளுத்திருக்கக்கடவ அக்கி தன்நிறம் பெற்று புஜிக்கும்படியாக, (சிவந்து) சீறி.

(பெருந்தோள் வாணற்கருள்புரிந்து) அநேகம் தேரன்படைத் தோமென்று அகிமாநித்திருக்கிற பாணனுடைய தேரங்களாயிாத் தையும் துணித்து, அவனுக்கு தேஹயாத்ரை நடத்தும்படியாக இர ண்டி கையைக்கொடுத்தானூர்ந்து. நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்ல பனுமாய் முன்கறுத்துத்திண்ணிதான தானையுடைய குவலயாபீ டத்தை ஆராயாளேக முறித்தானூர். (சு)

மு.--இலையார்மலர்ப்பூம்பொய்கைவாய் முதலைதன்னுடர்ப்புண்டு கொலையார்வேழம்நடுக்குற்றுக்குலைய வதனுக் கருள்புரித்தான் அலைநிலங்கைத் தசகர்வற்கிளையோற் கரசையருளிமுன் கலைமாச்சிலையா லெய்தானூர் கண்ணபுரம்நாம் தொழுதுமே.

பயர்.	உரை.	பயர்.	உரை.
கொலையார்	மதித்துக்கிடக்கிற	ஆர்	வ்யாப்தமாய்
வேழம்	யானையானது,	மலர்	வீகனிதமான
இலை	இலைகளால்	பூம்	புஷ்பங்களைபுடைய

நாம்பண்ணினால் நம்மைக்கிட்டவற்றோ வடிப்பதென்ன வருளுகிறார் (ந்யஸ்தேத்யாதி). திருந்தாவென்று விசேஷித்ததுக்குத் தாதபர்யம் (மால்ய வானித்யாதி). தீயாகில் சிவந்திராதோ? "சொம்" என்று விசேஷிப்பானென னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (முன்பித்யாதி). ... (சு)

(க) சு-திருவ-கச. (உ) ன-திருவ-உஎ.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொய்கைவாய்	ஸரஸ்ஸிலே (புக்கு அந்	தச்சீவற்கு	ராவணனுடைய
முதலேதன்	ஒருமுதலையான் (குண்)	இனையோற்கு	தம்பியானவிலீஷனுழ்
னல்			வானுக்கு
அடர்ப்புண்டு	கெருக்குண்டு	அரசை	லக்காரஜயத்தை
நடுக்குந்து	நடுக்கமுற்றநாய்		(கொடுத்த) [ய்
சூலைய	ஒருவ்யாபாரமின்றிக்	அருளி	க்குபைபண்ணினவனா
	கே இருக்கு ம்	முன்	(அதுக்கு) முன்னே
	போது	கலை	மாயாங்குதத்தை
அந்நுக்கு	அத்தயானையின்விஷ	மா	பெரிதான
	யத்தில்	சிலையால்	தறுஸஸினால்
அருள்புரிந்தா	க்குபைபண்ணினவ	எய்தான்	முடித்தவனான எம்
ன்	னும், [௫]		பெருமானுடைய
அலை	அலைகளை (எறியாமின்	ஊர்	திவ்யதேசமான
கீர்	ஸமுத்தரத்தாலே குழப்		கண்ணபுரம்சாம் தொழுதுமே. (௭)
	பட்ட		
இலங்கை	இலங்காநகரத்துக்கு		
	(தாஜாவான)		

வ்யா.—எழாம்பாட்டு. (இலையித்யாதி) இலைகளால் மிக்கிருப்ப தாய் பயம்புமாறப்பூந்து தர்ஸகீயமான பொய்கையிலே போய்ப் புக்கு ஒரு ஜலசரஸத்தாலே கெருக்குண்டு மதித்துக் கொடு திரிகிற ஆனையானது விழுக்காடறியாதே வேற்றுநிலத்திலே புக்கு அகப்பட்டு தன்வ்யாபார மற்று முதலையினுடைய வ்யாபாரமேயாய் அத்தாலே நடுக்கிச்சூலைய, அவ்வவஸ்தையிலே வந்து உதவினான்.

(அலைகீரித்யாதி) ராவணன் பண்ணினப்ராநிகூல்யம் தம்பியன லும் வந்தே அவதாயிருக்கச் செய்தோயும் அததைப்பாராதே அவன் தம்பிக்கு ராஜ்யத்தைக்கொடுத்தானாயிற்று; அதுக்கு முன்பு தமய னுடைய னைரந் துக்குஹேதுவாய்க்கொண்டிலங்கமாயாங்குதத்தை ஓரம்பாலே முடித்தவன். (௭)

அநு.—எழாம்பாட்டு. (இலையித்யாதி) துஷ்டமான ஓரானையைக் கொன்றத்தைக் கீழ்ப்பாட்டிலருளிச் செய்தார். அந்தப்பரஸங்கத்திலே அது கூலமான ஆனையைக்காத்தமைஹேந்த அத்தையும், ராமாவதாரத்தில் அப நாநத்தையும் கெளுக்கச் சந்விக்கிருரென்று ஸங்கதி.

முதலையென்னுதே "தன்னால்" என்றத்தாலே நிகர்ஷம்தோற்றுமென்று விவஸித்தருளுகிறார் (ஒருஜலசரஸத்தாலே) என்று. ... (௭)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, சு-தி, சு-பா, குன்றூல்மாரி. கருக

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (மாலாபித்யாதி) “முன்பு பண்ணின பாபங்களை அதுவந்தித்து என்படக்கடவோம்” என்று பிச்சேறின நெஞ்சே அதுபலித்துத் தலைக்கட்டவொண்ணாத துக்கங்களில் நீ க்வேசியாதிரு. என்கொண்டு வருந்தாதிருப்பதென்றால் (வலியித் யாதி) அவன்படி இதுவன்றோ? மிக்க பலத்தையுடைத்தாய் வேரு ன்றியிருந்துள்ள மருதம், மிக்க சிற்றத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற பூதனையும்; கோபத்தையுடைத்தாயிருந்துள்ள சூதிரையும், சமுதை யும், பெரியவடிவையுடைத்தான வ்ருஷபங்களும், மதத்தையுடைத் தான ஆனையும், மலைதுள்ளினுப்போலே கிளர்க்குவருகிற மல்லரு டைய பராணன்களும் இவற்றையுடைய நிரலித்து முலைவரவு நாழ் த்தென்று சிறிநிமிர்ந்த திருவடிகளுக்கு இலக்காய் சகடாஸரன் துகளாய்ப் போம்படி பண்ணினவன். (அ)

பு.—குன்றூல்மாரிபழுதாக்கிக் கொடியேரிடையாள் பொருட்டாக வந்தாள்விடையேழன்றடர்ந்தவாடு னுள்பெருமான்மாமாயன் சென்றான் து துபஞ்சவர்க்கா ய்த்நிரிகா ல்சாடம்சினமழி ததுக் கன்றூல்விளங்காயெறிந்தா னூர் கண்ணபுரம்நாம் தொழு துமே

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குன்றூல் மாரி	கோவர்த்தகமலையால் கல்மழையை	இடையாள்	மத்ய (நடு) ப்ரதேசத் தை யுடையளான நப்பின்னைப்பிரட்டி க்காக
பழுதாக்கி	வயர்த்தமாம்படி பண் ணினவனாய்,	வன் தாள்	பலிஷ்டமான கால்களையுடைய
கொடி	கொடியேரிலே	எழு விடை	எழான வ்ருஷபங்களையும்
எர்	அழகையுடைய		

கையாலும்காலாலும் கொன்றுநின்றக்ருஷ்ணன்படி அதுவாயிருக்க “உனக்கு நிலையுமுண்டாக்குவன்; நீக்வேசிப்பானென்” என்று மீளவும் நெஞ்சைத்தேற் றுகிறார் இரண்டு பாட்டி ஒமென்று ஸக்ததி.

காய்தலும்-கோபம், சினமும்-கோபமாகையாலே(மிகச்சிற்றத்தை) ன் றது. சீழ்ச்சொன்னவற்றுக்குவிசேஷணங்களிட்டு, மல்லர்க்கு விசேஷணமிடா மையாலே இவர்கள் மிடுக்கு ப்ரலித்தமென்று திருவுள்ளமாகையாலே அதுக் குத் தாத்பர்யம் (மலையித்யாதி). ... (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆன்று	அக்காலத்தில்	கால்	கால்களையுடையனான
அடர்த்த	அழியச் செய்தவனும்,	சகடம்	சகடானாரஸுடைய
வானோர்	நித்யஸூரிகள் பரிய விருக்கும்படியான	சினம்	சினத்தை
பெருமான்	மேன்மையை யுடைய னும்,	அழித்து	போக்கினவனும்,
மாமாயன்	ஆய்சர்ய சேஷ்டி தங் களை யுடையனும்,	கன்றால்	தேறகாளாரஸால்
பஞ்சவர்ண்காய்	பஞ்சபாண்டவர்களுக் காக	விளங்காய்	விளங்காயாக நின்ற வஸூரின்
தூது	தூத (ஊத்) னும்	எறிந்தான்	பொகட்டு நிரஸித்தவ னுமான க்ருஷ்ண னுடைய
சென்றான்	(தூயோதனன் பக் க லில்) சென்ற வனு	ஊர்	திவ்யதேசமான
திரி	ஊருகிற [ய,	கண்ணபுரம்நாம்	தொழுதுமே. (க)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (குன்றூலித்யாதி) மலையைஎடுத்து
இத்தரன் வ்யாபாரம் வ்யர்த்தமாம்படிபண்ணி, கொடிபோலே ஆழ
கிய இடையையுடைய கப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக வலிய நாளை
யுடைய ருஷ்பங்களைமுழு மழியச் செய்த. (வானோர் பெருமான்)
* அயர்வய மமர்களதிபதி. நித்யஸூரிகள் பரியவிருக்கும் மேன்
மையையுடைய தன்னைக்கிடர் தன்னைப்பேணுதே இவற்றின் காலிலே
பொகட்டது. (மாமாயன்) ஆய்சர்யசேஷ்டி தங்களை யுடையவன்.
தன்னைப்பேணுதே கால்களையே சமுத்திலே ஒலைகட்டிப் பாண்ட
வர்களுக்காக தூயோதனன் பக்கலிலே தூதுபோனவன். ஊருகிற
காலையுடையதான சகடத்தினுடைய சினத்தைப்போக்கி, இருவ
ரும் தங்கலிலே க்ருஷ்ணங்கேதாராய்வர ஒருவனைக் கொண்டு ஒரு
வனை நிரஸித்தவன். (க)

ஆ.—கருமா முகில் தேரீய் கெடுமாடக் கண்ணபுரத் தெம்மடிகளைத்
திருமாமகளாலருள்மாரிச் செழுநீர விவளநாடன்
மருவார்புயல்கைக் கலிகன்றிமங்கை வேந்தனெனிலவல்லார்
இருமால்கைத்துக்கரசாகியிமையோரிறைஞ்சவாழ்வாரே. (௧௦)
திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சகணம்.

அந்.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (குன்றூலித்யாதி) ம்ரோநாக்களைக் குறித்து
வ்யாக்க்யாநா சபொய்தேநாற்றதநாந்பர்யமருளுகொர் (நித்யஸூரிகளித்யாதி).
(இவற்றின் விடைகளின், "வலியநாள்" என்றுவிசேஷிக்கையாலே (காலிலே)
என்றது. (க)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, சு-தி, க-பா, கருமாழ்வர்தொய். கருகக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கரு	சுறுத்தும்	புயல்	மேகம்போல் (என்று
மா	பெரிதான		மொக்கக் குறைவ
முதில்	கானமேகங்களானது		நக் கொடுக்குமதா
தொய்	தங்கும்படியாய் [கள்		ன) [ராய்
கெடு	உயரமான	கை	திருக்கைகளையுடைய
மாடம்	கருவறங்களை யுடைய	மங்கை	திருமங்கைக்கு
கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத் தி	வேத்தன்	ராஜாவுமான
	லே எழுந்தருளி	கலிகன்றி	ஆழ்வார்
	யிருக்கிற	ஒவ்	ஒலியை யுடைத்தாம்
எம் அடிகளை	என்ஸ்வாமியான க்ரு		படி அருளிச்செய்
	ஷணன்விஷயமாய்,		த இத்திருமொழி
திருமாமகனால்	பெரிய பிராட்டியாரா		யை [லவர்
	டைய க்ருபைக்கு	வல்லார்	அப்ய (நீ) லிக்க வல்
	பாத்தரானதால்	இருமாலைத்து	பூனோகல்வர்க்க லோ
அருள்மாரி	அருள்மாரி என்றே தி	க்கு	கக்களுக்கு
	ருகாமமுடையராய்,	அரசாதி	ராஜாவாயிருந்து(பிறகு)
செழு	ஸம்ருத்தமான	இமைபோர்	ந்தய ஸாரிகள்
நீர்	ஜலத்தை யுடைத்தான	இறைஞ்ச	திருவறகளில் வணங்
ஆலிவனநாட	திருவாலிநாட்டை யு		கும்படியாக
ன்	டையராய்,	வாழ்வாரே	வாழ்வர்கள். (க)
மருவார்	(வர்ஷா காலத்திலுண்		
	டாய்) பூர்ணமான		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (கருமாழ்வர்தொய்) நீர்கொண்டெழுந்தகானமேகங்கள்வந்து தோயும்படி ஒங்கினமாடங்களை யுடைத்தான திருக்கண்ணபுரத்திலே என்ஸ்வாமியைக் கவிபாடிற்று. பெரிய பிராட்டியாராருடைய முழுநோக்குக்கு இலக்கானபடியாலே “அருள் மாரி” என்றனத்தன்னையே திருகாமமுடையராஜாபிற்று. ஜலஸம்ருத்திமையுடையதான திருவாலி நாட்டையுடையவர்.

என்று மொக்க உண்டாய், குறைவறவர்ஷிப்பதான புயலுண்டாகிலாயிற்று இவர் கைக்கு ஒப்புச் சொல்லலாவது. என்று மொக்கக் குறைவறக் கொடுக்கிறவர்க்கு காதாசிக்கமர்கத் தோற்றிப் பாதேசிகமாக வர்ஷிக்கிறது ஒப்பாகமகட்டாதே. திருமங்கைக்கு

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (கருமாழ்வர்தொய்) “புயல்” என்று-மேகமாய், அதனை, “மருவார்” காலத்தோடு பொருத்ததனாலே பூர்ணமான வென்று

பெரியதிருமொழி, அ-ப, எ-தி, க-பா, வியமுடைவிடை. கடுகந

திக்கிற தேசம் திருக்கண்ணபுரம்; ஆனபின்பு கமக்கும் அவ்விடமே
பிராய்மமென்ற ஆத்திதசந்தை அதுபவிக்கிறார். *
மு.---வியமுடைவிடையின முடைதர மடமகள்

சூயமிடைதடவரை அகலமதுடையவர்
கயமுடைகடையன மிளையவர் கடைபயில்
கயமிடைகணபுர மடிகள் தமிழ்மே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இளையவர்	(திருக்கண்ணபுரத்தி ல்வாழ்திக்கும்)ல்த ீகளுடைய	விடைஇனம் உடைதர	ஏழவ்ருஷபங்களும் முதியுற்படி யாகப்பண் ணி (அதனால்)
கடை	கடையழகை	மடமகள்	ஆதம் சூனெபெதை யானகப்பின்னைப் பிராட்டியின்
பயில்	(கற்றுக்கொண்டு)பழகி	சூயம்	ல்தகங்கராலே
நாய்உடை	ஆகத்ததை விளையிக் சூமதான	இடை	கெருக்கப்பட்ட காய்.
கடை	கடையழகையுடைய	தடம்	விசாலமான
அனம்	ஹம்ஸங்களை யுடைய தான	வரை	மலைபோலிருக்கிற
கயம்	பொய்கைகளாலே	அகலமது	திருமார்வை
இடை	வ்யாப்தமான	உடையவர்	உடையவரான,
கணபதம்	திருக்கண்ணபுரமான	அடிகள் தம்	பேக்கு ஸ்வாஸியான கண்ணனுடைய
லியம்	வேறுபாட்டை [து,	இடம்	வாஸஸ்த்தாகம். (க)
உடை	உடையதுகளான		

வ்யா.--- முதற்பாட்டு. (வியமுடை விடையினமுடைதர)
"வியம்" என்று வேறுபாடு. அதாகிறது - கம்ஸப்பிரிதமாய் வந்த
வவயிறே. அன்றிக்கே, "வியம்" என்று - ஒக்கமாய், பயாவஹமாய்
படி மலைபோலே பெரியவடிவை யுடைத்தாயிருந்தபடியைச் சொல்
லுகல். இப்படியிருக்கிற வ்ருஷபங்களுமும் பசளைக்கலம்போலே
யுடைய. (மடமகளிதயாதி) ஆதம்சூனெபெதைகான கப்பின்னைப்
பிராட்டியுடைய சூயங்களுண்டு - குசங்கள்; திருமுலைத்தடங்கள்.
அவைகெருக்குகிற மலைபோலே அகன்று திருமார்பையுடையவன்.

எந்.---முதற்பாட்டு. (வியமுடைவிதயாதி) (பசளைக்கலம்) பசளைப்
பரின. (அவைகெருக்குகிற) என்றது - அவற்றிலே கெருக்குணகிற வென்ற

| அரும்பதாதுகுணமாக "கயமடகடை" என்றிருக்கவேண்டும்.

அன்றிக்கே, "சூழமுடை" என்று பாடமானபோது, "சூழமுடைத்
தடவரை" என்கிறதை மெலித்து "சூழமுடைதடவரை" என்று
கூடக்கிறது.

(சுயமித்யாதி) கண்டார்க்கு ஆகர்ஷகமாடபடி தர்ஸக்யமான
நலையையுடைத்தான அன்னங்கானவை அங்குத்தை ஸ்தரீகரு
வைய நலையிலேருருகுவவாஸம்பண் னாகித்தொழிந்து. (சுயமிடை
கணபுரமடி கள் தமிடமே) பெரியகைகளாலே நெருங்கியிருந்துள்ள
திருக்கண்ணபுரம் மெக்கு ஸ்வாமியானவனுடைய வரஸஸ்த்தாகம்.

மு—இணைமலிமருதினொடுரு நிறவிகல்செய்து
துணைமலிமுலையவள் மணமிரு கலவியுள்
மணமலிவிழுவினொடடிய வரளவிய
கணமலிகணபுரமடிகள் தமிடமே. (உ)

படி.	உரை.	படி.	உரை.
மணம்	கலயானகுணங்கள்	இத	இற்றுவிழும்படியாக
மலி	மென்மெல் உண் டா	துணைமலி	(நடந்தவனும்,) அதிகமான சேர்த்தி
விழுவினொடு	நீருநாளிலே	முலையவள்	அழகையுடைய
அளவிய	அந்யோதயம் கலந்தி	மணமிரு	ஸ்தகங்களை யுடைய
அடியவர்	சூழிவைத்துணவர்களு	கலவியுள்	ளான நயினினைப்
கணம்	ஸமுஹத்தாலே	எருதினொடு	பிராட்டியி னுடை
மலி	வ்யாப்தமான [தி]	இகல்	ய
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமான	செய்து	ஸ்வயம் வரத்திலுண்
இணைமலி	கனராய் சேர்த்தியை		டான
மருது	யுடைத்தான		ஸம்யல்லைத்தில்
	மருதவருகூங்குளா		(ஆகையாலே)
	னதுகள்		வ்ருஷ்பங்களோடே
			யுத்தத்தை
			பண்ணினவருமான
			அடிகள் தம்இடமே. (உ)

படி. (மெலித்து) மெல்லொத்தாகி.

"சயம்" என்றரஜ்ஜீயதையும் "மடம்" என்று - மடப்பத்தை யு
முடைய நடைஎன்று வகையையா இவ்வாற்றம் விவகரித்தருளுகிறார் (கண்
டார்க்கித்யாதி). (உ)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, எ-தி, க-பா, புயலுஅவரைமழை, கடுகடு

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (இணைமலி) சேர்த்தியிக்குருந்
 துள்ள மருதுகளானவை இரண்டும் தன்னிலவான்றென்னலாம்படி
 கருத்தலங்கேதமாய்ப் பொருந்திநிற்கிற மருதுகள், இவன் தவிழ்க்து
 போகிற போக்கிலே இத்துவிழும்படி. (எருதிக்கயாதி) நுஷ்பங்க
 னோடேகூட யுத்தம்பண்ணி சேர்த்தி அழகு மிக்கிருந்துள்ளமுலைத்
 தடங்களையுடைய கர்ப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய ஸவயம்வரத்திலுள்ள
 டாண ஸம்ஸலேஷம் பெறுகைக்காக. (மணமிக்கயாதி) கல்யாணந்
 கள்மேன்மேலுண்டாகிறதிருநாளிலே, அன்றிக்கே, “மணம்” என்று
 சை கொக்கைக்குப்பேராய், கொளுக்கக்கொத்துக்கொண்டு வேனித்து
 நிற்கிறதிருநாளிலே. (அடியவரளவியகணமலிகணபுரம்) ஸீவைஷ்ண
 வர்களுடைய கொளுக்கலந்ததிரன் மிக்கிருந்துள்ள திருக்கண்ணபுரம்.
 மணமிக்க உத்தவத்தூடனே அடியவர்குடின வென்றுமாம். (உ)

பு.— புயலுஅவரைமழை பொழிதாமணிசிரை
 மயலுஅவரைகுடை யெடுவியடுடியவா
 முயல் துளர்மினைமுயல் துளவள வினைவயல்
 கயல் துளுகணபுரமடி கள் தமிடமே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முயல் துளர்	மத்தியாசின்ற களைக்கொடுகளை (உடையவர்கள் மு கத்திலே)	மினை முயல் துள	சிறுதநிலிக்குத்து) புறப் பட்ட) முசல்களான துகள் துள்ளும்படியாகவும்,

உரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (இணையித்தயாதி) சேர்த்தியிலே கர்ப்பின்
 னைப்பிராட்டியும் தானுமாயிருக்கிற சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்கிற * மதிமுக
 மடந்தையர் உண்டாகையாலே வைகுந்தமாககர்ப்போலே ப்ராப்யமாயிருந்த
 தென்று அநுபவித்தார்; இதில் இவ்விருவருமான சேர்த்தியிலே * அடியார்
 குழாங்கள் அடிமைசெய்கிறபடி யுண்டாகையாலே ப்ராப்யமென்றதுபவிக்கிற
 தென்று வைக்கிற

“இகல்” என்றதின்ர்த்தம் - யுத்தமென்றது. (பெறுகைக்காக) என்
 ததுக்கு (பண்ணி) என்ற கீழ்ப்பதத்தோடே அந்வயம். (கல்யாணங்கள்)
 ஓய்வியவால் வந்தருபதுண்கள். “அளவிய” என்றதுக்கு அந்யோர்வயம்
 கலந்திருக்கையாக வருளிச்செய்து, திருகாளோக கலக்கையாக அர்த்தாந்தர
 மருளுதிரார் (மணமிக்கயாதி). “மணமலிவிழலினொடு அடியவரளவியகணமலி
 கணபுரம் இணைமலிமருதிற கடந்து - இணைமலிமுலையவள் மணமிருகலுபு
 ளர்சையாலே, எருதினொடு இகல்செய்திருக்கிறவா கள் தமிடமே” என்று சில
 பதங்களைக் கூட்டுக்கொண்டி அந்வயம் கண்டுகொள்வது. ... (உ)

வளம்	அழகானது	யான	மணி	(சுருஷணசையே ரகசு
விளை	விளையும்படி	நேர்த்தி		கருகப் பெறுத
வயல்	கழனிசனில் (உழுக்கிற			வாகிற) அழகை
	வர்கள்முகத்திலே)			யுடைய
கயல்	மதல்யங்களைனதுகள்	நிறை		பசுக்கட்டமானது
அரு	துள்ளும்படியா கவுளி	மயல்		(புத்திரில்) மயக்கத்
	ருக்கிற			தை
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமான	உற		அடைந்து (கலங்கும
புயல்	மேசங்களில் [து,			ளவில்]
உற	(இந்தான்) பரவேசி	வரை		கொவர்த்தமலையை
	த்து	எவெரிய		எடுத்தவனுட்
வரை	கல்மயமான	செடியவர்		ஐதந் ரகசுணத்தில்
மழை	மழையை			முக்கியனான
பொழிதர	வர்ப்பிக்கும்போது			அடிகன்தம் இடமே. (க)

வ்யா.—முன்றும்பாட்டி. (புயலித்யாதி) மேகத்திலேபோய்
 புக்கொன்றி, அவன் கல்வர்க்குத்தைவர்விக்க, இந்தான் கருத்தைப்
 பின்பென்று வர்ஷிக்குமத்தனையிறே. (மணிநிரைமயலுற) தன்
 னையே ரகசுகனாக வுடைத்தாயிருந்துள்ள பகநிரையானது அறிவு
 கெட்டுக்கலங்க. "மணி" என்று - அழகாய், அதாகிறது - அவனும்
 ரகசிக்கத்தானும் ஒருதலைபந்துகையன்றிக்கே அவனே ரகசுகனும்
 பாயிருக்கை. மலையைக் குடையாகவெடுத்தும் பரிஹரித்து ரகசுண
 த்தில் தன்னை எண்ணினால் பிள்ளை ஒருவரில்வாதபடியிருக்கிறவர்.

அநு.—முன்றும்பாட்டி, (புயலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், அடியார்கள்குழாய்
 களையுடைய தேசம்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியையுடைய தேச
 மென்றதுபவித்தார். திருவுள்ளமானது-(ச) "வணமுடி சூரணமலர் - பறம
 தாலந்தததுக்கவர்ஷிணி" என்கிறபடியே சுப(ரு)வ தூர்திரமேகடையாகிற
 லீலாவிபூதியிலே யிருக்கிற கண்ணபுரத்தை ப்ராப்யமென்கிறபடியென்னெ
 ன்ன; ஆரியனசெய்து அவ்வர்க்குத்தைப்போக்குவானுள்ள தேசமாலையாலே
 ப்ராப்யமென்னக் குறையில்லை மென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

இந்தான் மேகத்திலேபோய் புகுக்கையாவென்னென்ன வருளிச் செய்
 கிறார் (இந்தானித்யாதி). செடியவ்வரன்றதுக்குத் தாப்யம்மருகுகுரார்
 (ரகசுணத்திலித்யாதி).

(ச) ஸுதேவந்நகம்-கக.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ஏ-தி, ச-பா, எதலர்நகைசெய, கடுகா

(முயல் துளர்மினேமுயல் துள) யத்தியாரின் துள்ள துளருண்டு - களைக்காட்டு; அத்நைதக்கொண்டு களைபறிக்கிறவர்கள் முகத்திலே, மினையுண்டு சிறுதுறு, அதில் தின் தும் புறப்பட்ட முயல்களானவை இவர்கள் முன்னே துள்ளுமாயிற்று. (வளவினேவயல்) அழகிய வயலிலே உழுகிறவர்கள் முகத்திலே கயல்கள் துள்ளாநிற்குமாயிற்று, குறுஞ்சிலமும், மருதநிலமும் கலந்தாப்போலே காணுமிருப்பது.

மு.—எதலர்நகைசெய வினையவரனைவெனெய்
பேரதுசெய்தமரிய புனிதர்நல்விரைமலர்
கோதியமதுகரம் குலவியமலர்மகள்
காதல்செய்கணபுர மடிகள் தமிடமே.

(ச)

பயர்.	உரை.	பயர்.	உரை.
நல்	நல்லதான	எதலர்	சத்ருக்களான சிசுபா
வினா	பரிபளத்தையுடைய		லாதிசன்
மலர்	பூவில் (இருக்கிற மதுவை)	நகைசெய	கிரிக்கும்படியாக
கோதிய	பாசம்பண்ணின	வினையவர்	பெண்களால்
மதுகரம்	வண்டுகளாலே	அனை	கடைந்துவைத்த
குலவிய	குழப்பட்ட	வெனெய்	வென்னெயை
மலர்மகள்	பூவையிருப்பிடமாக வுடைய பெரிய	பேரதுசெய்து	அழுதுசெய்து
	பிராட்டியார்	அமரிய	பூர்ணனாய்
காதல்செய்து	விரும்பிவந்ததிகும்	புனிதர்	புனிதருமான
	படியான [து		அடிக்காதம் இடமே. (ச)
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமான		

(முகத்திலே) என்றதின்விவரணம் (முன்னே) என்றது. முயல்துள் குதலையும், கயல்துள் குதலையும் சொல்லுமிறவர்க்குத் தரத்பர்யமென்னென்ன வகுளுகிரார் (குறுஞ்சியித்யாதி). (குறுஞ்சி) மலைச்சார்புகொல்லெநிலமென்னை.

அந்.—காலாம்பாட்டு, (எதலரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் துக்கவர்க்கைதப் போக்குமவன் தற்கையாலே ப்ராப்யதேச மெனளுநின்றீர், நமக்கு கிஞ்சித் கரிக்கப் பெற்றாலிறே நமக்கு ப்ராப்யதேசமாவதென்ன, அதுக்குக் குறை யுண்டோ? அவன் ஆயிரித கரஸ்பர்யமுள்ளதிலே அபிதிவிஷ்டனன்றோ? நமக்கு கிஞ்சித்கரிக்கைக்கு உலுப்பாக பிராட்டி விரும்பிவந்த திக்கிறவிடமென் றகுளுகிராரென்று ஸங்கதி.

கடுகடி பெரியதிருமொழி, அ-ப, ஏ-தி, இ-பா, தொண்டரும்.

வ்யா.—காலாம்பாட்டு. (ஏதவர்நனைசெய) சந்ருக்களுண்டு -
 சிசுபாலாநிகள், அவர்கள் கிரிக்கும்படியாகபெண்கள் அனைந்த வெண்
 ணையை அக்காலத்திலே அமுதுசெய்து அதுதனக்கு நா (ஈ) ரக
 மாயிருந்த விருப்பில் புரையற்றிருந்தமவள். (நல்விவையித்யாதி)
 மிக்கபரிமளத்தையுடையதான பூவில் மதுபாகம் பண்ணின வண்டு
 வளானவை தந்தாம் ரெருக்காலே அவற்றைக்கோதி, அது - அத்த
 லாசமானவாதே அத்தை விட்டுப்போக்து கொண்டாடிச் சூழப்
 பாவாகின்றன பூவை இருப்பிடமாகுடைய பெரிய பிராட்டியார்
 வீரும்பி வர்த்திக்கிற திருக்கண்ணபுரம் புரிதான வடிவனுக்கு
 ஸ்த்தாரம்.

மு.—தொண்டருமயாரும் முனிவரும் தொழுதெழ
 அண்டமொடகலிடமளந்த வரமர்செய்து
 விண்டவர்படமதிள்வங்கை முன்னொரியொழக்
 கண்டவர்கணபுரமடி கள்தயிடமே.

(இ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமானது	செய்து	செய்து,
தொண்டரும்	அ	விண்டவர்	சந்ருக்கள்
ஆமாரும்	பூ விலைநணவர்களும்	பட	முடியும்படியாகவும்
முனிவரும்	பாவியாநிதேவர்களும்	முன்	முன்பு
தொழுது	ஸகாகிருஷிகளும்	மதிள்	மதிளையுடைத்தான
ஏது	பணர்வு	இலங்கை	இலங்காநகரத்தை
அண்டமொடி	உஜ்ஜீலிக்கும்படியாக	எரி	அக்கியானது
அகலிடம்	ஆகாசத்தோடே	எழ	விளங்க்து வ்யாபாரிக்
அனந்தவர்	பூம்ப்பரப்படங்கலும்	கண்டவர்	கூட்படியாகவும்
அமர்	அனந்தவரும்,	அடிகள்	பண்ணினவனுமான
	யுத்தத்தை		அடிகள் தம்இடமே.

(இ)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தொண்டருமித்யாதி) ஸ்ரீஸவஷ்

(ஆடி) என்றவகந்தரம் "அனைகன்" என்றசேஷம். (ஈ)

புதி.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தொண்டருமித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் பெண்
 கள் அனைந்த வெண்ணையமுதுசெய்தானென்னுரின்றிர்; "அவர்கள் அனை
 யல்லது அநியாநபடி மிகவும் வ்யாபாரிக்ந்தரனோடு ஈம் கிஞ்சித்கரிக்கும்
 போது நாந்ருபார்பிரமம் பிறக்கயாட்டராமையாலே செய்ததுநற்றமாய் விழா
 தேர்" என்று அஞ்சினகொடுக்கக்கு அவன்ப்ரபோஜனந்தர பரனுக்காதத்தன்னை
 இரப்பாளனுக்கியும், அவர்களை அழித்தும் செவ்வையாகப்பரியுமவனாயிருப்பா
 னொருவன், அதுக்கு நமக்கஞ்சவேண்டா வென்கிருவென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ஏ-தி, சு-பா, மழுவித்யாபடை கருக்க

ணவர்களும் ப்ரஜ்மா திகளும் ணகாதிகளும் தொழுது உஜ்ஜீவிக்
 சும்படியாக அந்திக்ஷத்தோடு பூமிப்பரப்பை அளத்தவர். (அமர்
 செய்து) பூசல்கெய்து. (க) கருக்க உஜ்ஜீவிக்-தவிதாபஜீயயம்" என்பது
 பொருந்தாமையிலே நின்றவர்கள் முடிய; ப்ரஜ்மா திகளும்
 கூடக்கணிக்கவரிதான ணரை அக்கியான துகளர்க்து வ்யாபீகரும்
 படி பண்ணினவர். (க)

மு.—மழுவித்யாபடை யுடையவனிடம் மழுமுகில்
 தழுவித்யாபடை திருமகள்மருவிய
 கொழுவித்யாபடை முழுவித்யாபடைபடைபடை
 ஏழுவித்யாபடைபுரமடி கள்தமிடமே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திருமகள்	பெரியபிராட்டியார்	உடையவன்	உடையவனான
மருவிய	சித்யவாணம் பண்ணு கையாலே இளமை யையுடையதாய்,	இடம்	பெருமானுக்கு வாணத்தாருமான
கொழுவித்ய	ஸ்ரீலாக்கியமானதாய்	கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமான
செழு	அழகியதான	மறை	து
மலர்	புஷ்பங்களிலே	முகில்	ஜலத்தாலே (ஸ்குத்த மான)
முழுவித்ய	முழிக்கிடக்கிற	தழுவித்ய	மேகம்போலே
பறவை	வண்டிகளுடைய	உருவினர்	ஸ்ரீமதூர்மான
பண்	கா (70) கத்தாலே		திருமெனியைய யுடைய யான
ஏழுவித்ய	வ்யாப்தமாய், [தை		அடிகள்தம் இடமே. (க)
மருவிய	மழுவுஎன்ற ஆபுதத்		
இயல்படை	விதேயமான ஆபு த மாத		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (மழுவித்யாதி) மழுவைத் தனக்கு

"விண்டவர்" என்றது தெருக்கலிண்ட உரென்றும், சத்ருக்களைச் சொல்லு
 தெதென்றருளிச் செய்கிறார் (தவிதேத்யாதி). ... (க)

ஆறு.—ஆறும்பாட்டு. (மழுவித்யாதி) அவன் கலந்து பரிமாறும் ஆஸ்ரித
 வ்யாமுத்தத்தனிலும், ஒருதலைக்காணாய் விழாதோ? இத்தலையிலும் ப்ரேமம்
 வினையவேண்டாவோலென்ன; அதுக்கு அவன் திருமெனியைக் காணவே
 ணகலநாபங்களும் தீர்ந்து காத்தலும் கடல்புரைய வினையுமென்கிறுரென்று
 ணங்கதி.

(க) ரா-பு-க-க-க-க-

கருஉர பெரியதிருமொழி, அ-ப, எ-தி, ஏ-பா, பரிதியொடு.

விதேயமான ஆயுதமாக வுடையவனுடைய ஸந்தரம். (மழைமுதி
லித்யாதி) மெகம்போலே மீரமஹாமான வடிவையுடையவர். (திரு
மகளித்யாதி) பெரிய பிராட்டியார் நீத்யவாகம் பண்ணுகையாலே
இனதாய் சொழுவியதாய் அழகியதான பூனிலே முழுக்கின வண்டி
னுடைய பண்கிளர்ந்த திருக்கண்ணபுரம் அழகன் தமிடமே. (சு)

மு.—பரிதியொடணமதி பண்வரைகிசைசிலம்
எரிதியொடெனவினவியல் வினர்கெலவினர்
சுருதியொடருமறை முறைசொலுமடியவர்
சுருதியகணபுர மடிகள் தமிடமே. (ஏ)

படி.	உரை.	படி.	உரை.
சுருதியொடு	நல்லன்வரதையுடை	திசை	திக்குக்கள்
அரு	அரிதாயிருக்கிற [த்தான	நிலம்	பூமி
மறை	வேதங்களை	எரி	ஒவலியாகின்ற
முறை	முறையிலே	தி	அக்சி
சொலும்	சொல்லாந்திற	என	என்றுசொல்லப்படுகிற
அடியவர்	தாண்டுகங்களாலே	இன	இப்படிப்பட்டபதார்த
சுருதிய	ப்ராயமென்று விரும்		தங்களை
	பப்பட்ட		
கணபுரம்	திருக்கண்ண புரமான	இயல்வினர்	ப்ரகாரமாக உடைய
பரிதியொடு	வகியனுடன் [து		ராய்
அணி	அழகான	செலவினர்	நடத்திக் கொண்டு
மதி	சந்தரன்,		போருகிறவரான
பனிவரை	ஒளிமவான் முதலான		அடிகள் தம்இடமே. (ஏ)
	குலபர்வதங்கள்		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பரிதியித்யாதி) ஆதித்யவேனோடே தர்பா
நீயமான சந்தரன், குலபர்வதங்கள், திக்குக்கள், பூமி, எரிசிற அக்சி

“மழுவியல் பகையுடையவனுடைய விடமான கணபுரமடிகள் தமிடம்”
என்றவ்யம். (சு)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (பரிதியித்யாதி) அவன் திருமேனி கமக்குச் சுதல்
விளைக்குமென்றாலும் போனகாலத்திலே நாம் விழுதராய்ப் போந்தபடியை
நீனைத்தால் அச்சமாயிருக்கிறதெயென்ன; அத்தனையிலும் நம்மைவிடமாட்
டாதே ஸர்வவ்யாபகனும் ஆயி (து) முக்கியம் பார்த்திருந்தானவனென்று
சொல்லாநின்றகொண்டு அடியவர் பனரும் நமக்கு உசாத் துணையுண்டாகை
யாலே நமக்குப் பூர்வவருத்தத்தை நினைக்கவும் விரகில்கை யென்கிறொன்று
ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, எ-தி, அ-பா, படிபுல்கும். கடுஉத

என்று சொல்லப்படுகிற இப்படிப்பட்ட பதார்த்தங்களைத் தமக்கு
 ப்ரகாரமாகவுடையாய் நடத்திப்போருகிறவர். இத்தால் ஜகதா
 காரணதையச் சொன்னபடி. (கருதியித்யாதி) கல்வ ன்வரதலத
 புடைத்தாய் தன்னைப்பிறிலும் பெறவரிதாயிருக்கிற வேதங்களை
 "அவன்சேவி, நாம் செஷ்பூதர்" என்றிருக்கிறமுறைவிடேகொல்லு
 கிற அடியார்த்தங்களுக்குப்பாப்யமின்று புத்திபண்ணி வர்த்திக்கிற
 திருக்கண்ணபுரம். (க) "வேதகாவர் விரும்பும் திருக்கண்ணபுரம்"
 என்னக்கடவதிறே. (எ)

மு. — படிபுல்குமடியிணைப் பலர்விதாழமலர்வைகு

கெடிபுல்குதடவரை யகலமதுடையவர்
 முடிபுல்குடுடுவயல் பண செலவடிமலர்
 கடிபுல்குகணபுர மடி கன் தமிடமே.

(அ)

புள்.	உரை.	புள்.	உரை.
முடி	காத்தமுடி கனோடே	படி	பூயியை
புல்கு	கடியிருக்கிற	புல்கும்	அளத்துகொண்ட
டுடு	விசாலமான	அடியிணை	திருவடிகளை
வயல்	வயல்களிலே	பலர்	ஸகலரும்
படை	கலப்பையை	தொழ	ஆர் ரயிக்கும்படியாக,
செல	நடத்தியதாலும்	மலர்வைகு	பெரியயிராட்டியாரா
அடி	காலாலே	கொடி	லே
செல	குழப்புலதாலும் (அரு கிருத்த)	புல்கு	ஆர் தலிக்கப்பட்ட தா
மலர்	தாமரைப்பூக்களுடை	தடம்	விசாலமான [ய]
கடி	பரிமளத்தாலே [ய]	வரை	மலைபோலிருப்பதுமா
புல்கு	வ்யப்பதமான [து]	அகலமது	திருமார்வை [ன]
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமான	உடையவர்	உடையனான
		அடிகன் தம் இடமே.	(அ)

"பனிவரை" என்றுத்திமவாரிணச் சொன்னது உபலகணமாயருளுகிறார்
 (குலேத்யாதி). இயல்பு - ஸ்வபாயமாய், அதினர்த்தம் (ப்ரகாரேத்யாதி)
 "செலவினர்" என்றதுக்கர்த்தம் (நடத்தியித்யாதி). (தன்னை)ப்ரதிபாத்தயனான
 ஸ்வரணையென்றபடி. (எ)

அடி. — எட்டாம்பாட்டு. (படியித்யாதி) பூர்வங்குத்தத்துக்கும் வினைக்க
 விடுகெல்ல யென்னவே தெஞ்ச உகத்து, நாம்கிஞ்சிதகர்த்து உஜ்ஜிவிப்போ
 மென்று வினைத்து கிஞ்சிதகரிக்க உபகாரணங்கள் வேணுமேயென்ன; அவந்

(க) தி-வாய-க-க-க.

வ்ணா-எட்டாம்பாட்டு. (முடியித்யாதி) "படி" என்று-பூதி, அதனை புல்கும் அடியிணையுண்டு-பூமிப்பரப்பை அளக்குகொண்ட திருவடிகள். (க) ஸ்ரீகுருகுலம்- ஸம்வகஸ்சுராணாம்" என்கிறபடியே அவற்றை யெல்லாருமொக்க விருந்ததே குடியாக ஆர்ரயிக்க, மலர்வைகு கொடியுண்டு - பெரியிராட்டியார், அவள் விரும்பி அணையாதின லுள்ள பெரியவரை போன்றிருந்த மார்வையுடையவர். (முடியித் யாதி) கடுகைக்காக எங்குமொக்கப் பரம்பிக்கிடக்கிற முடிகளையுடை த்தான பரந்தவயவிலே கலப்பையைக் கொடுபுக்குடத்தி- (அடி செல) அடைவிலே காலாவிலே ஒருகால்குழப்புவர்கள். அவ்வளவிலே இடையிலே தப்பிக்கிடந்த தாமரைப்பூவானது பரிமளத்ததப் புறப் படவிடாசிற்குமாயிற்று. (அ)

மு.—புலமனுமலர்மிசை மலர்மகன்புணரிய நிலமகனைனவின மகளிர்களிலொடும் வலமனுபடையுடை மணி வணர்ந்திருவை கலமனுகணபுரமடிகள் தமிழே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திருவை	பொற்குவைகளை யடைந்தான	புலன்	இந்தீரியக்களானது கள்
கலம்	மரக்கலங்களாலே	மனு	அழுந்தி கிடக்கும்படி யாக (அழகையுடை ய)
மனு	க்யாப்தமான		
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமான		

றுக்கும் குறைவில்லை. திருவுலகனந்த * பத்தியழவன் அடிபட்ட ஆய்ரித முக சமலக்களொபாதி அவ்வூரில் உழவாடியாலு மடியட்ட தாமரைப்பூ பரி மளம் அகையெதியளிக்கும்; வேண்டினபடி திருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்யவாமென்று திருவுலகனந்த அபநாகத்தையும் பிராட்டியோட் டைச் சேர்த்தியையும் தாமரைகளின் ஸம்ருத்தியையும் அருளிக்கெய்கிறு ரென்று ஸங்கதி.

மலரிலே வைகு-வந்திக்கிற கொடியென்று சுந்தார்த்தமாயருளிக்கெய் கிறார் (மலரித்யாதி). (முடிகளை) காத்துமுடிகளை "செல" என்றத்தை "படை" என்றத்தோடெய்த் தது மாத்ரயன்றிக்கே "அடி" என்றத்தோடும் அந்நயித்துக்கொள்வதென்று திருவுள்ளம்பற்றி பரநிக க்ரஹணம் பண்ணு கிறார் (அடிசெல) என்று. (அ)

மலர்நினைச	புஷ்பத் தில் (நீ த்ய வாஸம் பண்ணு நீந்திற)	மகளிர்கள் இவ்வொடும் வல	ஸ்தீரீ த்வந்தையுடைய இவர்களோடும் [ரான வலது திருக்கையிலே
மலர்மகள் புணரிய	பெரிய பிராட்டியார் நீத்யஸம்ஸர்விஷ் டையாயிருக்கிற	மணு படை உடை	பொருந்தியிருக்கிற திருவாழியை உடையனுமாய்,
நிலமகள் எனவின	ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியார் என்றிப்படி சொல்லப் படுகிற	மணி வணர்	நீலமணிபோலிருக்கிற நீறத்தையுடையனான அடிகள் தம்இடமே. (க)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (புலனித்யாதி) கண்டாருடைய
இந்தியங்கள் பிணிப்புண்ணும்படியாயிருக்கிற மலரைத் தனக்கிருப்
பிடமாகவுடையளாயிருக்கிற பெரிய பிராட்டியார், கன்னோடு நீத்ய
ஸம்ஸர்விஷ்டையாயிருக்கிற ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி யென்றிப்படி சொல்
லப்படுகிற திருபாதிக ஸ்தீரீ த்வந்தை யுடையாயிருக்கிற இவர்க
ளோடும், வலத்திருக்கையிலே மன்னுநின் றுள்ள திருவாழியை
யுடையனுமாய், நீலமணிபோலே குளிர்ந்திருந் துள்ள வடிவையுடைய
வணர். பொற்குவைமாறாத மாக்கவங்களை யுடைய திருக்கண்ணாரம்.
கடலொரு புறமாயிருக்கும்போலே காணும். ... (க)

பு.—மணிபுதழ்கணபுமுடைய வெம்மடிகளை
வளிகெழுமதிளயல் வயலணிமங்கையர்
கலியனதமிழிவை விழுமியவிசையினோடு
ஒலிசொலுமடியவ ருறுதுயிலிரே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே கரணம்.

பநம்.	உரை.	பநம்.	உரை.
வலி	தார்த்த்ய (ஊ) லுண்டான	வயல் அணி	வயல்களாலே அலக்கரிக்கப்பட்ட
கொழ மதிள்	பெருவையை யுடைய மதிளினுடைய	மங்கையர்	திருமங்கைக்கு தீர்வா றகரான
அயல்	ஸமீபத்திலே யிருக்கிற		

பு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (புலனித்யாதி) கீழில் ஆராதனைகரணமும்
குறைவற்ற தேசவாகையாலே பார்ப்பவென்ற நற்பவித்தார், இதில் திருவார்க்கும்
வகைக்கர்ய பரதிஸம்பந்தி குறைவற்ற விஷயவென் நநுஸந்திக்கிருவென்ற
ஸங்கதி.

“வணர்” என்றது-வண்ணநெனராய் (வடிவையுடையவர்) என்றது. (க)

கலியண மலி	ஆழ்வாருடையதாம் (பரமபதத்திற் காட் டில்) அநிகமான	விழுமிய இசையினோடு ஒலிசொல்லும்	அழகியதான ஸ்வரத்துடன் அப்ய (ஐ) லிக்கவல்
புகழ் கணபுரம் உடைய எம்முடிகளை	புகழையுடைய திருக்கண்ணபுரத்தை வாணஸ்தாசமாகவுடைய என் ஸ்வாமியை	அப்யவர் உறு துயர்	லரான ஆஸ்ரிதர்கள் அதபா(ரு)வ்யமாய் தோர் திருக்கிற பாபங்களை
தமிழ்இவை	இத்திருமொழியை	இவரே	அடையார்கள். (க0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மலிபுகழ்த்தயாதி) பரமபதத்திற்குட்
டில் மிக்க புகழையுடைய தாயிருக்கிற திருக்கண்ணபுரத்தை வாண
ஸ்தாசமாகவுடைய என்னவாயினெயக் கவிபாடிற்று. வலிமக்கிருந்
துள்ள மதினினருகே யுண்டான வயலாலே அலங்கருதமான திரு
மங்கலக்கு நீர்வாழ்கரான ஆழ்வாருளிச்செய்தவை. (விழுமிய
இசையினோடு) அழகிய இசையோடிகூட. (ஒலிசொல்லடியவர்)
இத்திருமொழியை வண்ணமுஞ்சி என்று சொல்லுவார்கள். இத்தை
அப்பயலிக்குமவர்கள். (உறு துயரிலரே) அவர்களுக்கு (க) “அஃய்யு
ஃ” ஆவல்யமறுபோக்தவ்யம்” என்கிற பாபங்கள் கிட்டாது.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளை சரணம்.

**பெரியதிருமொழி
எட்டாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி முற்றிற்று.**

ஆந.—பத்தாம்பாட்டு. (மலிபுகழ்த்தயாதி) “மலிபுகழ்” என்றனக்கு
பாகானேசிதமாகப் பரமபதத்திலும் ப்ராப்யமியென்னும் தாத்பர்யத்தை
யருளுகிறார் (பரமேத்யாதி). (க0)

ஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.

ஆந.—வானேற்ப்ரவேசம். தொண்டரும்பும் உசையிலே திருக்கண்ண
புரத்துக்கு அகிஷ்ட சிவந்தநாதயா ப்ராபகத்வத்தை யருணத்தித்து மேழ்த்திரு
மொழியிலே ப்ராப்யமென்றது ஸந்தித்தார். அவ்வளவுமன்றியே அவன்
ருணே உம்மைப் பெறவேணுமென்று திரியாநின்றான்; நீர் அவன்படியைக்
காணீரென்று ஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்குகையாலே அவன் படிக்கையும் இத்
தேசத்திலே கண்டேனென்று ஜ்ஞாநஸாதநதயா அதுஸந்திக்கிறாரென்று

(க) ப்ருணங்காரதி.

பெரியதிருமொழி
எட்டாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி

வாஜேனர் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—வாஜேனர், திருக்கண்ணபுரம் ப்ராப்யமென்றூர்கீழ், நம
க்கு ப்ராப்யமென்னுமளவேயோ? அவன் அநாதிகாலம் எதிர்குழல்
புக்குத்தட்டித்திரிய நாம் அததை அறியாதே யிருந்து திரிந்தநாளில்
இழவெல்லாம் தீரும்படியான தேசமன்றேவென்கினார்.

மு.—வாஜேனாரளவும்முதுமுந்நீர் வளர்ந்தகாலம் வலியுருவில்
மீனுவந்து வியந்துயக்கொண்ட தண்டாமரைக்கண்ணன்
ஆளுவுருவிவானாய் எனவையம்மா விளையலுள்
காணாபுறவில் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே.

பயர்.	உரை.	பயர்.	உரை.
வாஜேனாரளவும்	தேவர்கள் எல்லையள	கண்ணன்	திருக்கண்களை யுடையது
முது	பழமையான [வும்	ஆளு	அழியாத [ய்
முந்நீர்	எழுத்ப்ரவாஹமான	உருவில்	சாரத்தை யுடைய
	து	ஆளுயன்	இடையளுயவதரித்த
வளர்ந்தகாலம்	வளர்ந்தகாலத்திலே	அவனை	அத்தகண்ணனை,
வலி	மிடுக்கையுடைத்தான	அம்	அழகிதாய்
உருவில்	சாரத்தையுடைய	மா	பரப்பையுடைய
மீனுவ்	மதல்யருபமாய்	வினை	வினையுடையான
வந்து	வந்தவதரித்து	வயலுள	வயல்களை யுடைத்தாய்
வியந்து	(ரகுகமாய்வைத்தகட	காண்டூர்	காடுகள் நிறைந்த
	லே வளர்ந்துவருவ	புறவில்	பர்யத்தங்களை யுடைத்
	தைக்கண்டு) ஆம்		தான [லே
	சர்யப்பட்டு	கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்தி
உய்யக்கொண்ட	ஐகத்தரகூணம் பண்	அடியேன்	செஷ்பூதனான அடி
ட	ணின்		யேன்
தண்	குளிர்ந்த	கண்டுகொண்ட	காணப்பெற்றேன்.
தாமரை	தாமரைப்பூபோன்ற	டேனே.	(க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வாஜேனித்யாதி) தேவர்கள் எல்லையளவும் செல்லக் கடல்வெள்ளம் பரந்தநாள், அத்தையடையத் தன்

வயல்களைய யருளுகினார் (திருக்கண்ணபுரமித்யாதி).

னுடைய ஒருசெலுவிலே மடக்கவல்ல மீடுக்கையுடைய மதலைய
 மாய்வந்து, (யியந்துய்யக்கொண்ட) காம் சக்தமாக விட்டகடல்
 தானே பாத (க) கமாவதே? இருந்தபடி பென்னென்று விஸ
 மயப்பட்டுடென்னுதல்; அன்றிக்கே வேறுபட்டு, ஜகத்காரணபூதனான
 தான் பாலுமாதிகளளவிலே தன்னை அமைவட்டால் தான் நின்ற
 நிலைக்கு இதுசொந்தாயிருக்கும்மே, அங்மனுமன்றிக்கே விஜாதீய
 மான வடிவையுடையனாகையாலே வந்த கெடுவாசியைச் சொல்லிற்
 றுகவுமாம். (தன்தாமரைக்கண்ணன்) (க) “கூல்தீர்த்துலகலகந்தே -
 மதலயம் கமலலோசகம்” என்னக்கடவதிறே.

(ஆனுவருவிலானான்) ஸதானகருபமான வடிவை இதனனஜா
 தீயமாக்கிக்கொண்டு வந்தவதரித்தவன். ஆனுவரு-கெடாதவரு
 வென்றபடி. அழகியநாய் பார்த்திருந்துள்ள வயலைபுடைத்தாய்
 காணாந்திருந்துள்ள பர்யந்தத்தை யடைத்தான திருக்கண்ணபுர
 த்திலே, ஒருபுறம் காடாயிருக்கும்போலே காணும். (அடியேன்
 கண்டு கொண்டேனே) சேஷபூகனான கான் காணப்பிபற்றேன். (க)

மூ.—மலங்குவிவங்கு கெடுவென்னம் மறுகஅங்கோர்வரைட்டு
 இலங்குசொதியார முத மெய்துமளவோராமையாய்
 விலங்குத்திரியத் தடங்கட லுள்சமந்து கிடந்தவித்தகளை
 கலங்கல்முநீர் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே.

பாய்.	உரை.	பாய்.	உரை.
மலங்கு	மதலயலிசேஷர்கள்	இலங்கு	(பொனப்ராணன்களை
விலங்கு	தடுமாழும்படியாக		மீட்டகைக்கேடாய்)
கெடுவென்னம்	ஸமுத்தரவென்னமான		ப்ரகாசியாநின்ற
மறுக	கலங்கும்படியாக [து	சோதி	தேஜஸ்ஸால்
அங்கு	(ஆழத்துக்கு அவதி	ஜீர்	பூர்ணமான
	யில்லாத) அந்த	அழுதம்	அங்குதமானது
	ஸமுத்தமத்யத்தில்	எய்துமளவு	தோன்றும் வரையில்
ஜீர்	அதவிதீயமான	ஜீர்	அதவிதீயமான
வரை	மந்தகடர்வதத்தை	ஆமையாய்	கூர்மருபியாய்க் கெட
பட்டு	பிறுத்தி		ண்ட

மூ.—முதற்பாட்டு. (கானேஜரித்யாதி) (சொலுவிலே) கீழ்வயிற்றிலே.
 வேறுபாட்டை விவரிக்கிறார் (ஜகதித்யாதி).

அம்மாஸித்யாதிக் கர்ந்தமருளிச் செவ்விரார் (அழகியநாயித்யாதி). (க)

வினங்கல் திரிய	மந்தரபர்வதமானது கான்குபக்கமும் ஸஞ்ச ரிக்கும்படியாக	வித்தகளை	ஆய்சர்யாவதானான எம்பெருமானே
தடம் கடலுள்	விசாலமான ஸமுத்தரத்தில் (அந்த பர்வதத்தை)	கலங்கல் முந்நீர்	கலங்கலின்று ஸமுத்தரதையடைய
சுமந்துகிடந்த ந (ஓ) சித்துக்கொண் டுகிடந்தவலுய, (ஆகையாலே)		கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டி கொண்டேனே. (உ)	

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (மலங்குவிவங்கு செடுவெள்ளம்)
ஜலப்ராசர்யமுள்ள விடத்தில்போலே காணும் மலங்குகள் தான்
வர்த்திப்பது. உள்ளுக்கிடந்த பதார்த்தங்களுடங்கலும் அங்கே இங்
கே தமொழும்படி கடல்குழம்ப, அங்கு அழந்துக்கு அஸ்தியில்வாத
விடத்திலே மலையைக்கொடுப்புக்கு சிறுத்தி, போனப்ராணன்களை
மீட்கைக்கிடான தேஜஸ்ஸையடைத்தான அம்ருதமானதுதோற்று
மளவும் நீருக்கிழாயாதவடிவையுடைய ஆமையாய், மலேதிரிந்தவரும்
படியாகப் பரப்பையடைத்தான கடலிலே அதுக்கு தா(ஓ)ரக பூக
னாய்க்கொண்டு கிடந்த விவ்யநீயனை. (கலங்கலித்யாதி) கடல் ஒரு
புறமாயிருக்கும்போலே. (உ)

மு.—பாராளவும் முதுமுந்நீர் பரந்தகாலம் வளைமருப்பில்
ஏராகருவத்தேனமா யெடுத்த வாற்றலம்மாளைக்
காராரணிரைகருதிக்குருகுபாயக் கயனிரியும்
காரார்புறவில் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே.

பநம்.	உரை.	பநம்.	உரை.
பாராளவும்	பூமிப்பரப்படங்கலும்	மருப்பில்	கொம்பையுடைய
முது முந்நீர்	ஸமுத்தரமானது	வர்	அழகால்
பரந்தகாலம்	குழந்தகாலத்தில்	ஆர்	பூர்ணமான [தான
வளை	வளைந்திருக்கிற	உருவத்து	ஸ்ரீரத்தையுடைத்

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (மலங்கலித்யாதி) எதிர்குழல்புக்குத் திரிகிற
அவதாரங்களில் தமக்கு ஜ்ஞாநப்ரநாகம் பண்ணுவதாக வேதப்ரதமான அவ
தாந்தை யறிந்தபடியைய யருளிச்செய்தாரீழ்; தம்முடைய ஸகலபாத்தை
யும் ப (ஓ) ரிக்கப் பிரந்தானென்று மலைகமந்த கடர்மயூழியைக் கண்டபடியை
யருளுகிறென்று ஸங்கதி.

(மலங்குள்) மதம்பயிச்சேஷங்கள். “அங்கு” என்று விசேஷித்ததுக்
குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஆழந்துக்கித்யாதி). ... (உ)

கடுஉஅ பெரியதிருமொழி, அ-ப, அ-தி, ச-பா, உளைந்தவரியும்.

எனமாய்	வராஹாஸூரியாய் (அந்த பூமியை)	இரை கருதி	ஆஹாரமென்று எண்ணி (அந்தமத்க்ஷ யங்களின்மேல்)
எடுத்த	எடுத்த வந்தவனாய் (அதனாலே)	பாய	பாயும்போது
ஆற்றல்	மிக்கவலிமையை யுடையனான	கயல்	* மத்க்ஷயங்களானதுகள்
அய்யானை	ஸர்வேஸ்வரனை,	இரியும்	ஓடாநிற்குமதாய்,
கூர்ஆர்	மிகவும் தீவிரமான (மூக்கையுடைத் தான)	கார்	மேகங்களிலே
குருகு	காரைப்பகழிபானது	கூர்	வ்யாப்தமான
கூரல்	மத்க்ஷயங்களை	புறவில்	பர்யந்தகங்கையுடைய துமான
			கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டு கொண்டேனே. (௩)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (பாராநித்யாதி) பூமிப்பரப்பையடை
யக்கடல்கொண்டகாலத்து வளைந்த கொம்பையுடைய எனமாய்.
(வராஹவந்து) ஆயிரம்பண்ணைப் ப்ரளயம் கொண்டாலாகாதோ இப்
படி அழகுநிறைந்தவராஹ விக்ரஹத்தை ஒருகால் காணலாமாகில்.
(எடுத்தவாற்றலம்மாளை) அண்டபித்தியிலே சென்று சேர்ந்த பூமி
யை இடவெதடுத்திக் கொண்டேறுகைக்கிடான வலியையுடைய
ஸர்வேஸ்வரனை.

(காராநித்யாதி) கரியவாயலகையுடைத்தான குருகானது
ஆரில் ஆயிஷ்டமென்று புத்திபண்ணிப்பாய கயல்களானவை இரியா
நிற்கும். (காராநித்யாதி) மேகங்களினுடைய நீரந்தரஸஞ்சாரத்தை
யுடைத்தான பர்யந்தத்தோடுகூறான திருக்கண்ணபுரத்திலே. (௩)

மூ.—
உளைந்தவரியும் மாண்டமுழுடனாய்த் தோன்றவொன் துவிந்து
விளைந்தசீர்தம் விண்வெதும்ப வேற்றொனகலம்வெஞ்சாமத்து
பிளந்துவளைந்தவுகிராணைப் பெருந்தன் செங்கெற்குழைதடிந்து
களஞ்செய்புறவில் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (௪)

ஆற.—மூன்றும்பாட்டு.(பாரித்யாதி) தம்முடைய பா(ஊ)ரங்களைச்சமக்
கும்படியே யன்றிக்கே ஸம்ஸார ப்ரளயத்தில் நின்று செய்கைவல்லவெனன்று
வராஹாவதாரத்தை அதுஎந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

ஆழ்வாருடைய ஈடுபாடுதோற்றத் தாற்பர்யம்குணுகிரூர் (ஆயிரமித்யாதி).
(பண்ணை) ப்ரகாரம்.

(இரியாநிற்கும்) ஓடாநிற்கும். பயத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (கடலையித்
யாதி). (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உணர்ந்த	ஸகலனாயும் பயப்பதி த்துமதான	வினர்த்த	வினர்த்துவிடத்திற
ஆரியும்	ஸிம்ஹரூபமும்	உகிரரீன	திருவகிரையுடையவ ரூபம் எம்பெருமா
மானிடமும்	மனுஷ்யரூபமும்	பெரும்	பெருத்ததாய் [வின
உடனாய்	பொருந்துபடி	தனை	அழகியதான
ஒன்றுவித்து	சேர்த்து	செந்நெஞ்சுலை	செந்நெஞ்சுலைகள்
தோன்ற	ஈரஸிம்ஹரூபத்தோன்ற	தடிந்து	(வெட்டி-எய்தும்)
வினர்த்த	அப்போதுண்டான[த,	கனம்செய்	பரிமாற்றம்மாளுமலிருக் கிற
சீற்றம்	சீற்றத்தைக்கண்டி	புறவில்	பர்யந்தவகிரையுடைய தான
விண்	தேவலோகமெல்லாம்	கண்ணபுரத்து	அடியேன் கண்டு கொண்டேனே. (ச)
வெதும்பு	கடுங்கும்படியாக		
வெம்மயத்து	யுத்தத்திலே		
வேற்றேன்	சத்ருவான ஹிரண்யன்		
அகலம்	மார்வை [னுண்டய		
பினந்து	இருகூறும்பினந்து (அதனல்)		

ஸ்யா.—காலாம்பாட்டு. (உணர்ந்தவியாதி) தன்னுடைய தோற்றரவிலேசத்ருபரஹமான அருவிர்த்தோய்யடியிருக்கிற ஸிம்ஹரூபம், உணர்ந்திருமாய், மனுஷ்யவேஷமும் சேராதவடிவிரண்டிம்சேர்ந்துதோன்ற, அப்போது நிறந்தசீற்றத்தைக்கண்டி ரக்தயயோடியிலே அர்வமித்ததேவலோகம். "எவ்வளவாய்த் தலைக்கட்டுகிறதோ?" என்றஞ்சு; வேற்றேனுண்டு - சத்ருவான ஹிரண்யன்; அயனுடைய மார்வை யுத்தத்திலே பினந்து வினர்த்த திருவகிரையுடையகிரை (பெருந்தணித்யாதி) பெருத்தழகியதாயிருந்துள்ள செந்நெஞ்சுலைகளை வயிரத்தை வெட்டுமாபோலே வெட்டி பரிமாற்றம் மாளுத பர்யந்தவகிரையுடையதான. (ச)

ஆரு.—காலாம்பாட்டு. (உணர்ந்தவியாதி) எம்மார ப்ரஸயத்தில்கின்ற தம்மை பெடுக்கவல்லவன்படியை அதுணர்ந்தவுடனே எம்மாரபீஜமான ஆதற்காராதி விரோதிகளை நகர்த்தாலே போக்கல்தானென்று * கரவகலர்த்த சிங்கத்தை அதுணர்ந்திருவோன்று எங்கதி.

"உணர்ந்த" - உணர்யப்பண்ணின வென்றுகி அருளுகிறார் (தன்னுடைய வித்யாதி). "தடிந்து" என்றபத காலகையை அருளுகிறார் (வயிரமித்த்யாதி). "கனம்செய்" என்றவாத்தமாரார்த்தமருளுகிறார் (பரிமாற்றம்மாளுத) என்று.

மு.—

தொழுகீர்வடிவில் குறளுருவாய் வந்து தேர்ந்நிமாவலிபால்
முழுநீர்வையம் முன்கொண்ட மூவாவுருவில்மமாளை
உழுநீர்வையனுள் பொன்கிளைப்பவொருபால் முல்லைமுறைகையோடும்
கழுநீர்மலரும் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொழும்	ஸகலரும் வணங்கும் படியான	அம்மாளை	ஸர்வேஸ்வரனை
நீர்	நீர்மையையுடைய	உழுநீர்	உழுநீரையே ஸ்வபாவ மாக உடைத்தான
வடிவில்	வடிவையுடைத்தான	வயலுள்	வயல்களிலே
குறளுருவாய்	வாமந வேஷத்தை யு டையவனுய்க்கொ ண்டு	பொன் கிளைப்ப ஒருபால்	பொன்னுந்து விளையுற்படியாகவும், ஒருபக்கத்தில்
வந்துதேர்ந்நி	வந்தவதரித்து	முல்லை	முல்லை புஷ்பமும்
மாவலிபால்	மஹாபலி பக்கல்	முறை	கருமுறில் புஷ்பமும்
முழுநீர்	முழுநீரத்தாலே குழு ப்பட்ட	கழுநீர்	செக்கழுநீரும்
வையம்	வேகத்தை	மலரும்	விசஸிக்கும்படியானது மான
கொண்ட	யாசித்துப் பெற்றவனு	கண்ணபாத்து	அடியேன் கண்டுகொ ண்டேனே. (க)
மூவா	ஸதா ஏகரூபமான [ன		
உருவில்	விக்கரஹத்தையுடைய		

வ்யா.— அஞ்சாம்பாட்டு. (தொழுகீரித்யாதி)(க)“அவ்வாழ்வர்த் தி
அவசாரி ப்ரதி பேதிரே” என்கிறபடியே கண்டாரக்குக் தொழுதல்
வது சித்தவெண்ணாறு வடிவையுடைய வாமநவேஷத்தையுடைய
னும் வந்தவதரித்து, கடல்குழங்கு ராஜ்யம் மஹாபலியதாய், அவன்
பக்கலிலே தான் இரக்குபெற்றனும்படிபெற்ற.(மூவாவுருவில்மமாளை)
ஸதா ஏகரூபமான விக்கரஹத்தையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை. தேர்ந்நி
துகிற வாமநவேஷமன்று கிடர் இவனுக்கு நிலைநின்ற வடிவென்கி

வ்யா.— அஞ்சாம்பாட்டு. (தொழுகீரித்யாதி) நம்முடைய விரோதியை
நகரத்தாலே போக்கினவனவேயன்றிக் (க)“அடிக்கிழ் கொள்ளுமப்பன்”
என்கிறபடியே நம்மைத் திருவடிகளின்கீழ்வைத்துக்கொள்ள வந்தவனென்று
ஸ்ரீவாமநாவதாரத்தை அதுணர்நிக்நிரென்று ளங்கதி.

கண்டார்தொழுகையே நீர்மையாய் ஸ்வபாவமாயிருக்கிற வடிவென்று

(க) பாட-உத்தியோ.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, அ-தி, சு-பா, வடிவாய், கடுங்கு

றார். (உழுநீர் வயலுள்பொங்கிளைப்ப) உழுதையே வ்வபாவமாக
 வுடைத்தான வயலிலே பொன்னுனது வந்துதொன்றும், பொன்
 யடுகுட்டமாயிற்று. பொன் பாதிடமடைய முல்லை, சுருமுதை,
 செங்கழுநீர் இலைமீழல்லாம் மலராநிற்குமாயிற்று. ... (இ)

ழ.—வடிவாய்மழுவே படையாக வந்து தொன்றிழுவெழுகால்
 படியாரரசு களைகட்ட யாழியானை யம்மாளைக்
 குடியாவண்டு கொண்டுண்ணக் கோலகீலம்மட்டுக்குக்கும்
 கடியார்புறவில் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வடி	கூரான	வண்டு	வண்டிகள்
வாய்	முகத்தையுடையதா ன [தை	குடியா	(தாரபுத்தராதிகளோடு) கட்டமாக
மழுவே	மழுவென்கிற ஆயுதத்	கொண்டு	மதுவைக்கொண்டு
படையாக	ஆயுதமாக யுடைய பரகராமனாய்	உண்ண	புஜிக்கும்போதும்
வந்துதொன்றி	வந்தவதரித்து	கோலகீலம்	அழகிய கீலோத்பனமா
மூவெழுகால்	இருபத்தொருபடிக்கால்	மட்டு	மதுவை [னது
படி	பூமியில்	உருக்கும்	பாவலியாநிற்குமதாய்
ஆர்	கிறைந்து இடக்கிற	கடி	பரிமளத்தால்
அரசு	கடிநீரியர்களை	ஆர்	வ்யாப்தமான
களைகட்ட	நிரஸித்த	புறவில்	பாயந்தங்களை யுடைய துமான
பாழியானை	பலத்தையுடையவ	கண்ணபுரத்து	அடியேன் கண்டுகொ
அம்மாளை	ஸர்வேஸ்வரனை, [னான	ண்டிடேனே.	(ச)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (வடிவாய்தியாதி) வடித்தவாயை
 யுடையமழுவே, ஆயுதமாகவந்து தொன்றி இருபத்தொருபடிக்கால்
 விவக்ஷித்தருளுகிறார் (அவயா இதயாதி). (பொன்படுகுட்டம்) பொன்
 விளையுமாகார். ... (இ)

அந.—ஆறும்பாட்டு. (வடிவாய்தியாதி) தன்னடிக்கீழ் கொள்ளுமவனே
 யன்றிக்கே, பாக்குறி பாரக்குதக்களாயுள்ள ஸகல ப்ரதிபந்தகங்களையும் அந
 தக் வல்லவெனன்று ஸீபரகராமனாய்வானை அதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(வடித்த) கூராக்களை, குட்டிகளையும் பார்வையகனோடும் உண்ண

கடுகஉ பெரியதிருமொழி, அ-ப, அ-தி, ஏ-பா, வையமெல்லாம்.

பூமி வெளியுட்படியாகவந்து நொன்றின சுந்ரியகுலத்தை அறுத்
துப்பொகட்ட வலியையுடைய ஸர்வெஸ்வரனை. (குடியாணிதயாதி)
பசுக்கிளரகும் குட்டிகளொடும் வண்டுகள்வந்துபுணிக், பின்னையும்
தர்ஸநீயமான நிலமானது மதுவை ப்ரவலியுநிற்றும். கடலிலே
ஒரு சிருங்கையை புணிக்ரூம்காட்டில் கடல்வந்துதிறே. பரிமளப்ரகர
மான பர்யந்தத்தையுடைய திருக்கண்ணபுரம். (சு)

சு.—

வையமெல்லாமுடன் வணங்க வணக்காமன்னனாய்த்தோன்றி
வெய்யசீற்றக்கடியிலங்கை குடிக்கொண்டே. அ. வெஞ்சமத்து
செய்தவெம்போர், நம்பரனைச் செழூந்தன்கானல் மணநாறும் *
கைதைவெலிச் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டிக்கொண்டேனே. * (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வையமெல் லாம்	உவயமெல்லாம்	வெஞ்சமத்து	க்ரூமானபுத்தத்திலே
உடன்	உடன்பட்டு	வெம்	க்ரூமான
வணங்க	திருவடிகளில் ஆஸ்ர யிக்கும்படியாய்	போர்	புத்தத்தை
வணங்கா	(தான் ஒருவரையும்) வணங்காதவனான	செய்த கம்	பண்ணின சம்முடைய
மன்னனாய்	சக்ரவர்த்தித் திருமக	பரிண	ஸ்வாபியை
நொன்றி	வந்தவதரித்து [ரூய்	செழும்	அழகியதாய்
வெய்ய	கடுமையான	தண்	குளிர்ந்ததான
சீற்றம்	சீற்றத்தையுடைய தான	கானல்	கைதல் நிலத்தையும்
கடியிலங்கை	ஆரணகப் போரும்படி யானமதினையுடைய லக்காகரத்திலுள் ளார்	மணம்நாறும்	யிக்கபரிமளத்தையு டைத்தான
குடிக்கொண்டு	பார்யா புத்தாதி குடிச து— ஒலிம்படியாக [குடன்	கைதை	தாழையையும்
		வேலி	வேலியாக வுடைத் தான
		கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டிக்கொ ண்டேனே.	(எ)

வண்ணவந்துதோவென்ன வருகுதிருர் (உடலிலேயித்யாதி). ... (சு)

ஆநு.—எழும்பாட்டு. கைப்பரிபந்தகங்கனும் போக்குமனவன்றிக்கே
தன்னையேகாரும் நான் வணக்கும்படி தன்சேஷிதவம்நோற்றவந்தவனென்று
சக்ரவர்த்தித் திருமகனை அறுசாந்திக்கிரென்று வங்கதி.

“எல்லாம்” என்பதுக்குக் கருத்தகுளுதிருர் (உகந்தாரித்யாதி). (எ)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, அ-தி, அ-பா, ஒற்றைக்குழையும். கடுகந.

வ்யா.—எழாம்பாட்டு. (வையாபித்யாதி) உகந்தாருடன் உக
வாந்தாருடன் வாசியததல்லை வணங்கத் தான் ஒருவரையும் வணங்க
காத ராஜனாயத்தோன்றி, வெவ்விய சீற்றத்தைபுடைய கடியில
ங்கை குடிக்கொண்டோட யத்தத்திலே வெவ்விய போரைப்பண்
னின கம்முடையஸ்வாயியை. (செருந்தணித்யாதி) அழகிய குளி
ர்ந்த கெய்தல்கிவந்தையர் பரிமளத்தைபுழுடைத்தான தாழையை
யும் வேலியாகவுடைத்தான திருக்கண்ணபுரம். (எ)

மு.—

ஒற்றைக்குழையும் காஞ்சிஹமொருபால் தோன்றத்தான்தோன்றி
வெற்றித்தொழிலார் வேல்வேந்தர் விண்பாற்செல்லவெஞ்சமத்து
செற்றகொற்றத் தொழிலானைச் செந்தி மூன்றாமில்லிருப்ப
கற்றமறையோர் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒற்றை	ஒருகாடில் தொங்குகிற	கொற்ற	ஜயந்தையே
குழையும்	குண்டலம் (ஒருபக்கத	தொழிலாரை	தொழிலாகவுடையவ
ஒருபால்	ஒருபக்கத்தில் [திணும்]	னை	
காஞ்சிஹம்	கலப்பையும்	செம்	சிவந்த ஜ்யாலைகளோடு
தோன்ற	தோன்றும்படி	கடிய	
தான்	தாமே	மூன்றாம்	(கார்வமத்த்யாதி)மூன்
தோன்றி	பலராமனாய்த்தோன்றி	து அக்கிகளும்	
வெற்றி	ஜயந்தையே	இல்	சுருஷங்களில்
தொழிலார்	வ்யாபாரமாக வுடைய	இருப்ப	இருக்க
வேல்	ஆயுதத்தைதரியாரின்	கற்ற	வேத ஸாஸ்திரங்களை
வேந்தர்	ராஜாக்கள் [ற	கற்றவர்களான	
விண்பால்	வீரஸ்வர்க்கத்துக்கு	மறையோர்	பொற்றமணர் வர்த்திக்
செல்ல	செல்லும்படியாக	இற	
வெஞ்சமத்து	யத்தத்திலே	கண்ணபுரத்து அடியேன்கண்டு	
செற்ற	அழியச்செய்வதா	கொண்டேனே. (அ)	
	லுண்டான		

அநு.—எட்டாம்பாட்டு. (ஒற்றையித்யாதி) கையும் கலப்பையுமாய்ப்
பிறந்த கல்பி மூத்தபிரான் விஜயத்திலே நாய்தோற்று "உகந்தே- ஜிதந்தே"
என்னப்பண்ணினானென்று அவ்வவநாரத்தைபுழுடைத்திருவென்றுஸங்கதி.

கடுகச பெரியதிருமொழி, அ-ப, அ-தி, கூ-பா, துவரிக்கனிவாய்.

வ்யா.—எட்டரம்பாட்டு. (ஒற்றைக்குழையுமித்யாதி) ஒற்றைக்குழையும் கலப்பையும் ஒருபால்தோன்றத்தான் வந்து வெற்றியே தொழிலாகவுடைய வேலையுடைய ராஜாக்கள் விண்ணிலே செல்ல, யுத்தத்திலேசென்ற வெற்றியைக் தொழிலாகவுடையவனை. (செத்தியித்யாதி) திரேதாக்கிகள் தங்கள் க்ருஹங்களிலேயிருக்கை, திரேதாக்கி முகத்தாலே பகவதஸ்மாராதகம் பண்ணுகையாலே ஹவிஸ்ஸைக் கொள்ளக் தங்கள் க்ருஹங்களுக்குள்ளே வர்வேஸ்வரனை மூந்தருளிவிருக்கும்படி. கற்றப்ராஹ்மணர். (அ)

ஸ்ரீ.—

துவரிக்கனிவாய் சிலமங்கை துவர்தீர்த்துய்யப் பாரதத்துள்
 இவரித்தரசர்தமொற விருள்வான்பிறந்த வம்மாளை
 உவரியோதம் முத்துத்தவொருபா வெருபாலொன்செர்கெல்
 கவரிவீகம் கண்ணபுரத்தடியேள் கண்டுக்கொண்டேனே. (க)

பயிர்.	உரை.	படிம்.	உரை.
துவரி	இவ்வந்தம் பூப்போலே யும்	இருள் கான	நன்றாய் இருண்ட க்ருஷ்ணபகஷாஷ்ட மியில்
கனி	கோவைப்பழம்போலே யும் (இருக்கித)	பிறந்த	அவதரித்தவருண
வாய்	திருவதாரத்தை யுடை யளான	அம்மாளை	வ்வாமியான கண்ண பிராளை
சிலமங்கை	ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியான	உவரி	ஸமுத்தத்தினுடைய
துவர்	கஷ்டமானது [வன்,	ஒதம்	அலைகளான துகள்
தீர்த்து	நீக்குத்தமாயி	ஒருபால்	ஒருபக்கத்தில்
உய்ய	உஜ்ஜீவிக்கும்படி	முத்து	முத்துக்களை
பாரதத்துள்	பாரதயுத்தத்திலே	உந்த	ஒதுக்கும்படியாகவும்
இவரித்தரசர்	விரிட்டராஜாக்கள்	ஒருபால்	ஒருபக்கத்தில்
தமொற	தமொறும்படியாக	ஒண்	அழகிதான

(ஒருகாது) என்றது கலப்பையை ஒருதோளிற் சுற்றிக்கொண்டு புறப்படுகையாலே ஒருகாதிந்குழையே புறம்புள்ளாருக்கு தோற்றுமென்னும் கருத்தாலே யென்றுகொள்வது. (விண்ணிலே) கீரஸ்வர்க்கத்திலே. "செற்றி" கலிப்பித்த. "மறையாளர்" என்னவமைத்திருக்க, "கற்ற" என்கையாலே தநீர்த்தஜ்ஜூகலிஷ்டரம்பாடி கற்றை பால்க்கையாலே, அதனை அருளுகிருர் (திரேதாக்கி முகத்தாலே யித்யாதி). (அ)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, அ-தி, க-பா, மீனோடாமை. கருநாடு

கொண்டெல்	கொண்டெலானது	கண்ணபுரத்து அடியென் கண்டு	
கவரி	காரகங்களை	கொண்டேன்.	(க)
வீசம்	வீசாரிந்துயதான்		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு, (அவரிக்கனிவாயித்யாதி) இலவந்
துவாரிகள்போலேயும் தோவைக்கனிபோலேயு மிருக்கிற வாயை
யுடைய சீமைக்கை க்வேசம்விட்டு உஜ்ஜீவிக்ளைக்காக. (பாரதயித்
யாதி) பாரதஸமாத்திலே இவரித்தரசர் என்னுதல்; அன்றியே
பாரதத்திலே அரசுத்தடுமாற இவரித்தென்னுதல். இவர்தல் - ஏறு
தல். (இருள்நாய்பிறந்த வம்மாளை) அபரபகூத்திலே அஷ்டயியிலே
நள்ளிருளிலே பிறந்தவளை. (உவரியித்யாதி) ஓரருகு கடல் நிரை
யானது முத்தைத்தள்ள; ஓரருகு அழகியசெர்செலானது கவரியை
றட்டும் கண்ணபுரம். (க)

சூ.—மீனோடாமை கேழலரிசுறளாய் முன்னும்ராமனாய்
தானாயின்னுயிராமனாய் தானோதரனாய்க் கற்கியும்
ஆனன்றன்னைக் கண்ணபுரத்தடியன் கனியெனவிசெய்த
தேனாரின்சொல் தமிழ்மொலை செப்பப்பாவம்நில்லாவே. (க)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மீனோடு	மத்யஸ்யபியாயும்	பின்னும் தீரா பலராமனாயும்	
ஆமை	கூர்மருபியாயும்	மனாய்	
கேழல்	வராணச்யபியாயும்	தானோதரனாய் க்ருஷ்ணனாயும்	
அரி	ந்ருஸிம்ஹனாயும்	கற்கியும் கற்கியாயும்	
குறளாய்	வாமநனாயும்	ஆனன்றன்னை அவதரித்தருளின	
முன்னும் தீரா	பரசுராமனாயும்	எம்பெருமானை	
மனாய்	[னாயும்]	கண்ணபுரத்து திருக்கண்ணபுரத்தி	
தானாய்	சக்ரவர்த்தி த்திருமக அடியன்	லே. (லேலித்து)	
		சேஷபுதரான	

அந்.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அவரியித்யாதி) தம்மை ஐதமென்னப் பண்ணின நம்பீழத்தபிரானை அநுஸந்தித்துக் தம்முடைய ளகலபாசங்களும் தீர்க்கப் பிறக்ககண்ணனை அநுஸந்திக்கிருவொன்று ளங்கதி.

(இலவந்துவாரிகள்) என்றது - முன் இலவமாத்திற்பிலக்த பூவென்றபடி. "இருளையுடையகான்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ப்ரமாண ப்ரஸித்தியுமுட் கொண்டி தாத்பர்யமருளுகிரி (அபரோத்யாதி). (எறட்டும்) வீசம். ... (க)

கடுகுக பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-இ, கைம்மானம் ப்ரவேசம்.

கலியன்	ஆழ்வாராவே	சொல்	சொற்களை யுடையது
ஒலி	ஒன்புடன்		மாண
செய்த	அருளிச் செய்ப்புடன்	தமிழ் மாலை	இத்திருமொழியை
	டதாய	செய்ய	அய்ய (நீ) ளிக்க
பெறன்	அங்குதத்தாலே	பாவம்	*பாபமானது
சூர்	சூர்ணமான	நில்லாவே	நிற்கமாட்டாத. (கர)
இன்	அழகிதான		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மீனோடி தயாதி) மதல்யாநிதகாவ தாரக்களையும்பண்ணி ஜகந்ரகணம்பண்ணின தன்னைத் திருக்கண் ணபுரத்திலே கண்டடிமைபுக்க ஆழ்வாரருளிச்செய்த தேனோடொ த்த கல்லசொல்லைபுடையதமிழ்மாலை சொல்லப் பாவமானதுபோம்.

சேயலாச்சான்பின் திருவடிகளே சாணம்.

பெரியதிருமொழி

எட்டாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசாணம்.

எட்டாம்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி
கைம்மானம் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—தாம் செலும்காலமீழ்ந்த விழவுகளெல்லாம்நீர திருக் கண்ணபுரத்திலே நம்மை அதுபலிப்பதாக வெழுந்தருளி யிருந்தா னென்றார் கீழ்த்திருமொழியிலே; இதில் இப்படி என்னிழவெல் லாம் நீர்க்கவந்தெழுந்தருளி நிற்கிற திருக்கண்ணபுரத்திலே கரு வரைபோல் நின்றானுக்கு அடியேன் வேருருவர்க்குரியேனல்லே னென்கிறார்.

அநு.—பத்தாம்பாட்டு. (மீனோடி தயாதி) "ஆர்தல்" பொருத்துதலாய், அத்தால்பலிதம் (ஒத்த) என்பது. (கர)

சேயர் திருவடிகளே சாணம்.

கைம்மானம் ப்ரவேசம்.—கீழ்த்திருமொழியில் அவனுடைய பகையி களையும் காட்டுகையாலே நூனாபரதானதேச மென்றார். அந்த நூனாககார்ய மகன க்ருதார்த்ததாதலுந்தாதத்தாலே இனி ஒருவர்க்கும் சேஷமன்ென்றது ல் திக்கொண்டது சங்கதியை அருளுகிறார் (தாயிதயாதி).

பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, க-பா, கைம்மானம். கருபள்

மு.—கைம்மானமதயானே யிடர் தீர்தகருமுக்கிலை
மைம்மானமணியை மணிகொள்மாதகத்தை
எம்மானையெம்பிரானே யீசனையென்மனத்துள்
அம்மானையடிபோ னடைந்துய்துபோனேனே. (க)

பயம்.	உரை.	பயம்.	உரை.
கை	துகிக்கையினுடைய	அணிகொள்	அழகுடையதான
மானம்	பெருந்தன்மையை யு டையதான	மாதகத்தை	மாதகமணிபோன்றவு ளாய்,
மத	மதித்திருக்கிற [ய	எம்மானே	எனக்குள்வாயியானவு ளாய்,
யானே	கஜேந்தராம்காணுடை	எம்மீரானே	எனக்கு உபகாரஞான ஸர்வேஸ்வரனாய்
இடர்	(முதலியால் நேர்ந்த)	என்	என்னுடைய
தீர்த்த	துக்கத்தை	மனத்துள்	நீருதயத்திலே (நித்ய வாஸம்பண்ணுகிற)
கருமுக்கிலை	காளமேகம்போன்ற வடிவையுடைய ளாய்,	அம்மானே	ஸர்வேஸ்வரீன
மை	மைபோன்ற நிறத்தை யுடைய,	அடியேன்	சேஷன் (ஈ) தனான
மானம்	பெருவிலையான	அடைந்து	ஆர்யத்தது [நான்
மணியை	மணிபோன்றவளாய்,	உய்த்து போ னேனே	உஜ்ஜீவித்துப்போனேன். ன். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கைம்மானம்தியாதி) முன்சையிடுக்
காலே எல்லாவற்றையும் தூக்கி அடித்துப் போகுகிறோமென்றிருக்
கிறபெருந்தன்மையை யுடையமதயானேயை இடர் தீர்த்த, காளமேகம்
போன்றவடிவையுடையவனே. மைபோன்ற நிறத்தையுடைய பெரு
விலையான மணிபோன்றவனே. அழகிய மாதகத்தை, அவ்வடிவழ
காலே என்னையெழுதிக்கொண்டவனே. எனக்கு உபகாரஞான ஸர்
வேஸ்வரனே. (என்மனத்தித்யாதி) என்னைக்குள்ளே யிருக்கிற ஸர்
வேஸ்வரீன. அடைந்து உஜ்ஜீவித்துப்போனேன். (க)

வா.—முதற்பாட்டு. (கைம்மானம்தியாதி) "மானம்" பேரளவாய்,
இப்படி விசேஷித்ததுக்குத் தான்பர்யம் (முன்சையித்யாதி). "மானம்"
பெருமையாய், அதிந்தாந்பர்யம் (பெருவிலையாய்) என்றது. (க)

கருவியு பெரியதிருமொழி, அ-ப, சு-தி, உ-பா, தருமானம்.

ஞ.—தருமானமழைமுதலில் பிரியாது தன்னடைத்தார்
வருமானத்தவிர்க்கும் மணியை யணியுருவில்
திருமாலையம்மாளை யமுதத்தைக் கடல்கிடந்த
பெருமாளை யடியேனடைந் தாய்ந்து பிழைத்தேனே. (உ.)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தரு	சுலபகதருபோன்றவ னாய்,	திருமலை	ஸ்ரீயப்பதியாய்,
மானம்	பெரிதான [னாய்,	அம்மாளை	எனக்கு ஸ்வாமியாய்,
மழைமுதலில்	காளமேகம் போன்றவ னாய்,	அமுதத்தை	அம்முதம்போன்றவனாய்
பிரியாது	ஒருசாலும்பிரியாமல்	கடல்	திருப்பாற்கடலிலே [ய்
தன்னடைத்	தன்னைச்சேர்ந்தவர்க ளுக்கு	கிடந்த	கண் வளர்த்தருளுகிற லனுமான
தார்	ஒருக்கு	பெருமாளை	ஸர்வாதிகளுள் எம்பெரு மாளை
வரும்	வரும்படியான	அடியேன்	நாஸபூதளுள் நான்
மானம்	அடியாடங்களை	அடைந்து	ஆஸ்ரயித்து
தவிர்க்கும்	போக்குமதான்	உய்ந்து	உஜ்ஜீயித்து
மணியை	சிந்தாமணிபோன்றவ னாய்,	பிழைத்தேனே	பிழைக்கப் பெற்றேன்.
அணி	அழகுதான [னாய்,		
உருவில்	வடிவையுடையான		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (தருமான மித்யாதி) அபேக்ஷித் தார்க்கு அபேக்ஷிதங்களைக் கொடுக்கக் கடவதாயிருக்குள்ள சூலபக தருபோலவும், அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகக் கொடுக்கக் கடவதான பெரிய மேகம்போலவுமானவனை. தன்னைச்சேர்ந்தார்க்குவரும் அவ மாடங்களைப்போக்கும் மணியை. “மணியை” என்கிறது - சிந்தா மணியை. அழகியவடிவையுடைய பிரியப்பதியை; ஸர்வசேஷியை, என்னைச் சாவரமையக் காத்தவனை; என்னுடைய ரக்ஷணத்திலே உக் யுத்தனாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்த்தருளுகிற ஸர்

ஆ.—இரண்டாம்பாட்டு. (தருமானமித்யாதி) ஆனைக்கக்குரல் கேட் டோடி வந்தபடியைக் கிழருளிச்செய்தார், ஆனைக்கக்குரல் கேட்கவேண்டு மென்று அணித்தாகக்கிடந்த கிடையை அநபவித்து க்குதார்த்தனுனைனென் னிருமென்ற ஸங்கதி.

தருவைப்போலவும், மாணாவை முகில்போலவுமானவனைவென்று சுப் தார்த்தயாய் தாற்பர்யமருளுகிறார் (அபேக்ஷித்தார்க்கித்யாதி). பரக்குதேய

பெரியதிருமொழி, அ-ப, சு-தி, ந-பா, விடையேழ், சுடுகக்

வா திகளை. ப்ரஹ்மாதிகளுக்காகக் கடலிலேவந்து கண்ணார்ந்தரு
ணின் பெரியவன். அடியேனடைந்துய்ந்து பிழைக்கப்பெற்றேன்.

மு.—விடையேழன்றடர்த்து வெகுண்டு விலங்குறழப்

படையாலாழி தட்ட பரமன் பாஞ்சொதி

மடையார்நீலங்கல்கும் வயல்குழ் கண்ணபுரமொன்

டையானுக் கடியேனெருவர்க் குரியேனே.

(க)

பந்.	உரை.	பந்.	உரை.
அன்று	அந்தகாலத்திலே	ஆர்	பரந்திருக்கிற
விடையேழ்	ஏழுவருஷபங்களையும்	நீலம்	நீலோத்பலங்களாலே
வெகுண்டு	சீறிக்கொண்டு	மல்கும்	வ்யாப்தமான
அடர்த்து	நிரலித்தவனும்,	வயல்	வயல்களாலே
விலங்கல்	தரிகடபர்வதத்தில்	குழ	குழப்பட்ட
உற	சேரும்படியாக	கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமொ
படையால்	வாகரஸேனையால்	ஒன்று	ன்றையே
ஆழி	ஸமுத்தரத்தில்	உடையானுக்	(நித்யலாஸமாக)
தட்ட	ஸேதுபந்தகம்பண்ணி	கு	உடையானுள் எம்
	னவனும்,	அடியேன்	பெருமானுக்கு
பரமன்	ஸர்வஸ்மாத்பரனும்,	ஒருவர்க்கு	சேஷ்ய (ஈ) தனான
பாஞ்சொதி	பரமதேஜோரூபியாய்,	உரியேனே	வேறுசிலர்க்கு
மடை	மடைகளிலே		பவ்யனாவேனே? (உ)

அவ.—முன்றும்பாட்டு. இதுதான் உமக்கு எத்தனைருளிக்கு
நிற்குமென்ன; கான் பிறர்க்குரியேனல்லே வென்கிறார்.

வ்யா.—(விடையித்யாதி) சீறி ருஷபங்களையையும் கொரித்து
தரிகடபர்வதத்திலே சென்றுகிடும் படியாக க கானவென்றாகும்
முக்கும் படையாகக் கொண்டு கடலை யடைந்த. அன்றிக்கே அஸ்
தமய பர்வதத்திலே ஆதித்யனஸ்தமித்தா வென்னும்படி திருவாழி
யாலே ஆதித்யன் தெஜஸஸைத்தடுத்த மறைத்த. (பரமன்) ஸமா
திக நரிதான். (பாஞ்சொதி) பிராட்டிக்கு வந்த ப்ரதிபந்தகத்தைப்
போக்கி அந்தால் வந்த தெஜஸஸையுடையனாயிருக்கிறவன்.

(மடையித்யாதி) மடைகளடைய மிக்கநிலத்தை யடைத்தான
யேசியாக தாத்தர்யமருளிச்செய்து சந்தார்த்த மருளுகிறார் (ப்ரஹ்மாதீத்
யாதி). (க)

கடுசு0 பிரியதிருமொழி, வி-11, கூ-தி, ச-பா, மிக்காணை.

வயலாவே சூழப்பட்ட திருக்கண்ணப் பாதைத்தனைக்கு வாஸஸ்தா
 நமாதவனுடையவனுக்கு. மீர்வைகுண்டட்ட நாதனுயிருக்கு யிருப்புக்
 கல்வருகே ஒன்றமபோலே காணுமிது. (அடியேன்) கோஷபுதனான
 நான். (ஒருவர்க்குரியேனே) வேறுசிலர்க்கு உரியேனல்லேன். இந்
 தால் தம்வலையும் சொல்லுகிறார். உறர்க்குரியேனல்லேனென்று
 மிடம் சொல்லுகிறார். அவாதாரண விபூதியுத்தனவனுக் கென்ன
 மிடம் சொல்லுகிறார். (க)

ஆ—மிக்காணைநறையாய் விரிந்தவிளக்கையெய் னுள்
 புக்காணைப்புக்கழ்ச்சை பொலிவின்ற பொன்மலையை
 தக்காணைக்கடிவைத்த தடங்குன்றின் மிசையிருந்த
 அக்காரக்கனியை யடைத்துய்ந்து போனேனே. (ச)

பயம்.	உரை.	பயம்.	உரை.
மிக்காணை	வர்காறுகளும்,	தக்காணை	கருபாவானும்,
மறைமாய	வேதப்பிரித்யனும்,	கடிவை	திருக்கடிவைகையாகிற
விரிந்த	பரிச்சேதிக்க கொள்ள	தடம்	விசாலமான
	னாதகளும்,	குன்றின்	மலையினுடைய
விளக்கை	விளக்குபோல் மலையம்	மிசை	சிகரத்தில்
	பாகச்சனும்,	இருந்த	எழுந்தருளி யிருக்கிற
என்	என்னுடைய	அக்காரக்கனி	சர்க்கரைவையப்போல
உள்	ஹருநயத்திலே	யை	வும் தோவைப்பழம்
புக்காணை	புருத்தவனும் (அதனா		போலவும் போ
	லுண்டான)		(சீ)க்கயபுதனான
புக்கழ்ச்சை	புகழையுடையனும்		எம்பெருமானை
பொலிவின்ற	பாகாசியாகின்ற	அடைத்து	ஆர்வரித்த
பொன்மலை	பொன்மலைபோன்ற	உய்ந்து போ	உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றே
யை	வனும்,	னேனே	ன். (ச)

ஆ3—ஊன்றும்பாட்டு. (விடைவிய்யாதி) எவ்வகைதன்னை யருளுகிறார்
 (மீர்வைகுண்டட்டையாதி). (அனாதாரண விபூதியுத்தன்) என்றதுக்கு
 "வானவர்காதி" என்னுய்யடியான பரமபதமன்றிக்கே களன்றமுகளுப்பெற்ற
 காடான லீலாவிபூதியுமன்றிக்கே, +நானுகந்தவூர் திருப்பதிகளாகையாலே
 இதுவே அவனுக்கு அனாதாரண விபூதியென்று கருந்தா. (க)

ஆ4—நாலாம்பாட்டு. (மிக்காணையிய்யாதி) "ஒருவர்க்குரியேனே"
 என்றாரீழ். அதுக்கடி அவனுடைய பிரதிசயபோக்யதைமென்று அக்காரக்
 கனியை அதுபவிக்ஷிடுவென்று எவ்வகை.

பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, இ-பா, வந்தாய். கடுசக

புயா.—காலாம்பாட்டு. (மிக்கானை) வர்வாதிகளை. (மறை யாய் விரிந்தவிளக்கை) வேடுருன்றால் தானவேண்டாதே தளக்குத் தானே பிரகாசமாயிருப்பது. ப்ரமாணங்களாலே அறியப்பார்க்கு மன்று அவற்றுலே பிரகாசிக்கிற மேன்மைக்கு எல்லையன்றிக்கே யிருப்பது. (என்றுன்புக்கானை) என்ஹ்ருதயத்திலே தானே புகு ந்தவனை, "ஒருளம்ளாரி சேதநனுடைய ஹ்ருதயத்திலே அவனுக் கப்பெண்களின்றிக்கே யிருக்கத்தானே போய்புகுவதே? இவதாரு நீர்மை யிருக்கும்படியே" என்று இருந்ததேகுடியாக எவ்வாரு மொக்கச்சிசால் லுணையாலே வந்தயிக்கபுகழையுடையனும்க்கொண்டு உஜ்ஜவலனுயிருக்கிறவனை, பரமதாரமிகளை. திருக்கடிசையாகிற மலை யின்மேலே அக்காரம்பிரவேயும் கனிபொவேயும் நிரதியாய்பொகயளு யிருக்கிறவனை. (ச)

பு.—வந்தாபொன் மனத்தேவந்து நீபுகுந்தபின்னை
எந்தாய் போயறியாதிதவே மமையாதே
கொந்தார் பைம்பொழில்சூழ் குடநதைக்கிடந்துகத்த
மைந்தாவுள்ளையன் தும் மறவாமைப் பெற்றேனே. (இ)

புய்.	உரை.	புய்.	உரை.
எந்தாய்	எனக்கு எவ்வாறியான வனை!	போய்அறியாய்நித்யஸூரிசுள் பக்கல் போவதாகவும் நினைக்கிறீலை;	
வந்தாய்	(காணிருந்தவிடத்தே) வந்தாய்;	இதுவே (இனி) இந்தபேறே அமையாதே போதாதே?;	
என்	என்னுடைய	கொந்து கொத்துக்களாலே	
மனத்தே	ஹ்ருதயத்திலே	ஆர் பூர்ணமாய்	
நீ	நீயே	பைம்பொழில் அழகியதான சோலைக ளாலே	
வந்து	இட்டி.	சூழ் சூழப்பட்டதான	
புகுந்தபின்னை	ப்ரவேசித்தபிறகு	குடநதை திருக்குடநதையீல்	

"விளக்கு" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (வேடுருன்றல்த்யாதி). மறைக்கு ப்ரதிபாத்யனும், அத்நாலும் ஆராலும் பரிச்சேதிக் கப் போகாதபடி விரிந்தவ னென்று கப்தார்த்தமாய்தாத்பர்யமருளுகிரர் (ப்ரமாணங்களாலே யித்யாதி). புகழித்யாதிக்குக் கீழ்பதத்தைக் கடைசித்துத் தாத்பர்யமருளுகிரர் (ஒரு வித்யாதி). "தக்கானை" - தகவுடையவன் என்றக்கித் தாத்பர்யமருளுகிரர் (பரமதாரமிகளை) என்று. (ச)

கடுசஉ பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, க-பா, எஞ்சா.

உடர்து	கண்வளர்த்தருளி	என்றும்	என்றைக்கும்
உகர்த	(அதனல்) உகப்பையு	மறலாமை	மறலாமலிருக்கும்படி
ஊமர்தா	ஊமர்தனே? [டைய		யாய்
உன்னை	உம்மை	பெற்றேன்	பிரமித்தேன். (டு)

அவ.—அஞ்சாமபாட்டு. நாம் என்னஉபகாரம்பண்ணினோமா கத்தான் இப்படிசி க்து படுகிறதென்ன;

வ்யா.—(வந்தாயித்யாதி) இதுக்கு மேற்பட நீ பண்ணக் கடவதொருஉபகாரமுண்டோ? (வந்தாய்) சான்றிருந்தவிடம்தேடி நீயே வந்தாய். இவன் வந்திடுவானாக்கென்றும்பிராத என்ஹிருதயத்திலே நீயேவந்து புருத்தபின்பு, என்ஸ்வாமியானவனே! நித்யஸூரிகள் பக்கல் போவதாகவும் நினைக்கிறீர். (இதுவேயம்மையாதோ) இனி இதுக்குமேற்பட ஒருவனுக்குப் பெருகையாவதென்? கொத்துக்கள் மிககு அழகியநாயிருந்துள்ள பொழிவாலே சூழப்பட்ட திருக்குட்கைதயிலே கண்வளர்த்தருளி. "நாம் ஆஸ்தர்க்கு உறுப்பாகப் பெற்றேயுமிதே" என்று அத்தாலே உகந்து இவர்களுக்கு விட விவாண்னாதபடி கவிக்குதமான செயலவருத்தை யுடையானிருந்தவனே! இப்படி உபகாரகனான உன்னை மறவாதொழியப் பெற்றேன். நீயோ தீரக்கழிய உபகரித்து தின்றாய்; நான் அந்த உபகாரத்தை மறவாதொழியப் பெற்றேன். இனிஇதுக்குமேற்பட பேறுண்டோ? சூ—எஞ்சாவெந்தாரகத்த முந்தி கெய்குகின்றேற்கு

அஞ்சேவென்றடி யேனை யாட்கொள்ளவல்லானை
கெஞ்சுகநீக்கையாதினைப்போது மிருத்திகண்டாய்
மஞ்சார்மாளிகைசூழ் வயலாஸிமைத்தனையே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எஞ்சா	(ஒருகாலும்) குறை வில்லாத	அஞ்சேல்	"பயப்படாதேகொள்"
வெம்	வெவ்வயதான	என்று	என்று சொல்லி
உகர்த்து	உகர்த்திலே	அடியேனை	சேஷபுதனான என்னை
அஞ்சுந்தி	ஆழ்வகாஸ்பாட்டு	ஆட்கொள்ள	தாஸபுதனாக ஆக்கிக் கொள்ள
கெய்குகின்றேற்கு	கெய்குகிற எனக்கு	விலைவாளை	* ஊமர்த்தனும்,

அரு.—அஞ்சாமபாட்டு. (வந்தாயித்யாதி) பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்துத் தாற்பரியம் (இதுக்கித்யாதி). "பெற்றேன்" என்கிற ஸ்வர்த்துக்குடலாகக் கருத்தருளுகிறி (நீயோவித்யாதி). (டு)

மஞ்ச ஆர் மாளிகை	மேகம் (வசவயில்) வ்யாப்தமான க்ருஹவக்ஷால்	மைய்தனை கெஞ்சே நீ	க்யாபியை மனமே நீ
சூழ் வயல்	சூழப்பட்டநாய் வயல்களோடே கூடி னையுமான	இறைப்போது நினையாது	கடிணகாலமும் நினையாட்டே
ஆவி	திருவாவியில் ஏழுந் தருளி யிராநின்ற	இருத்திகண் டாய்	இராநின்றாய், (க)

அவ.—ஆறும்பாட்டு. வெஞ்சைப்பார்த்து அநினுடைய நினைவைக் காநாதிதகமாக்கி அவன் கமக்கு உபகரித்துநின்றான். நீ தப்பச் செய்யாநின்றாயென்கிறார்.

வ்யா.— (ஏஞ்சாவியாதி) யமன் தன்டலானால் பண்ணின பாபத்தைக் கணங்கிட்டு அதுக்குத் தக்கபலத்தை அதுபலப்பித்து பின்னை விட்டடிப்பார்கள்; அவ்வனன்றிக்கே ஸம்ஸாரத்துக்கே மேலதுவான பாபத்துக்கு ஓரவநியில்லாமையாலே ஒருகாலும் குறைத்துகாட்டாதாயிற்று. ஒருகாலும் குறையாதே யிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே தரைகானவொண்ணாதபடி அழுந்தி, நடுக்குகிற வென்னை, “காணுண்டே, நீ அஞ்சாதேகொள்” என்று. (அடியேனை யாட்கொள்ளவல்லாளை) ஷத்ரிய புத்ரன்தலையிலே முடியை வைத்து தாப்போலே.

(கெஞ்சே நீ நினையா திறைப்போதுயிருத்திக்கண்டாய்) நீஜ்ஞாந்பாஸாத்வாராமன்றோ? “நீ நினை” என்று என்னைப் பேரிக்கவேண்டா யோ? ஒருஷணகாலமும் நீ நினையாதேயிராநின்றாய். (மஞ்சாரித்யாதி) நினைக்க அருமைப்படவேண்டும்படி அவன்றனை யரியனாக் கித்தான் நீ நினையா திருக்கின்றாயா? மேகபதத்தளவும் ஒக்கின மாடங்கள் சூழந் திருப்பதாய், வயலோடு கூடின திருவானியிலே வந்து ஸந்திஹிதனுவ மைய்தனைமே. (க)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு.—(ஏஞ்சாவியாதி) சீழ்தாத்தாய் மருளிச்செய்து சந்தார்த்தமருளுகிறார் (ஒருகாலுயித்யாதி). “அடியேன்” என்றத்தாலே ஆட்கொள்ளப் பார்ப்பனென்னுடைய தோற்றமென்று த்ருஷ்டாந்தமருளுகிறார் (ஷத்ரியேத்யாதி). ... (க)

மு.—பெற்றார் பெற்றொழிந்தார் பின்னும் சிந்தையேனுக்கு
உற்றனாய்வளர்த் தென்னு யிராகி சின்ருளை
முற்று மாமதிசொன் விடுத்தாளை யெம்பாளை
எத்தால்காள் மறக்கேனிது சொல்லென்னைழிநஞ்சே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பெற்றார்	பித்தாதிகள்	சின்ருளை	இருக்குமவனாய்,
பெற்ற	அடியேனை (பெற்ற	முற்று	பருவம் நிரம்பாத
	பின்பு)	மாமதி	சந்தானுண்டாய்
ஒழிந்தார்	(யெனவக விரோதியெ	சொன்	கடியத்தை
	ன்று) பொகட்டுப்	விடுத்தாளை	போக்கினவனுயான
	பொருள்கள்;	எம்பாளை	என்ஸ்வாமிசைய
பின்னும்	பின்பு	எத்தால்	எந்தமாரக்கத்தாலே
அடியேனுக்கு	சேஷபுத்தனான எனக்கு	யான்	கான்
உற்றனாய்	எகலவிதபந்துவாய்	மறக்கேன்	மறப்பென் ; [நான்
சின்று	சின்று	இது	இந்தவிஷயத்தை
வளர்த்து	உஜ்ஜீவிப்பித்து (அத	என்	என்னுடைய
என்	என்னுடைய [ருவ்)	எழை	அஜ்ஜுதைவையுடைய
உயிராகி	பாணபுத்தனாய்க் கொ	நெஞ்சே	மனமே!
	ன்றி	சொல்	கீசொல்லு. (அ)

கவ.—எழாம்பாட்டு. உமக்கித்தனை அறிமாதா நிர்ப்பந்த மென்
னென்ன; இவ்விஷயத்தை விட்டுப்போய் பின்னை கீ ஆரை நினைக்
கவிருக்கிறாய்,என்? புறம்பு நினைக்க ஒருவருமில்லையோ வென்னில் ;
இது வன்றோ புறம்புள்ளார்படி.

வ்யா.—(பெற்றார் பெற்றொழிந்தார்) பித்தாதிகள் ராகாகத்தராய்
பாஜைகளை உத்பாதித்து யெனவக விரோதி யென்று பொகட்டுப்
போக நிர்ப்பர்களாயிற்று. பின்னையும் இன்னுக் கொண்டு உறவு முறை
யொழியச் செல்வாதிதே பண்ணிப் போந்த வாலகையாலே, அவ்
வளவில் அவர்கள் வநியாலேநின்று முகங்கொடுக்குமாயிற்று. தன்
கைபார்த்திருக்கவேண்டுமபடியான பருவத்தைபுடைய வெனக்கு

அரு.—எழாம்பாட்டு. (பெற்றாரித்யாதி) "உற்றனாய்" என்று விகே
ஷித்ததுக்குக் கருத்தருணியூர் (பின்னையுமித்யாதி). வாக்யார்த்தமருளு
கிறார் (தன்னையித்யாதி).

* எல்லா உறவு முறையும் தானேயாய் நின்றுகொக்கி. (என்னு யிராகிரிள்ளுனை) தாய் தகப்பன் பொருட்டவன்மாம் நான் ஜீவிக்க வேணுமென்றிருக்கிறே இச்சேதகன்தான்; அப்படி தனக்குப் பரி வணுனதானும் கொக்கி குடியிற்று.

பருவம் நிரம்பாதசுந்தரனுக்கு வந்த சுயத்தைப்பொக்கிந்தன் னுடைய ரகசுத்தவததைக்காட்டி என்னையெழுதிகொண்டவன். (எத்தால்தான் மறக்கேள்) பண்ணின உபகாரம் அளவுபட்டு மறக்கவோ? புறம்பொயும் ஒரு புகலுண்டாய் மறக்கவோ? (இது சொல் லென் னேழை தெஞ்செ) ஸம்ஸாரத்தே சில னிடவுமாய் பற்றவுமா யிருக்கிற விருப்பைக் கொண்டு பகவத்விஷயத்தை மறக்கலா மென் றிருக்கிற நீ சொல்லு. (எ)

“மு—கற்றுப்பற்றதுக்கும் பிறவிப்பெருக்கடலே
பற்றுவந்தடியென் பிறக்கேள் பிறந்தபின்னை
வற்றாரீர்வயல்கூழ் வயலாணியம்மாளைப்
பெற்றேன் பெற்றதுவும் பிறவாமைப்பெற்றேனே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அடிமென்	நான்	கீர்	ஜலமம்ருத்தியை
கற்றுர்	ஜ்ஞானிகள்		யுடைத்தான
பற்று	ஸங்கங்களை [மதான	வயம்	வயல்களாலே
அறக்கும்	நிவர் தித்துக்கொள்ளு	கூழ்	கூழப்பட்ட
பிறவி	ஸம்ஸாரமாகிற [திலே	வயலாவி	திருவாலியில் எழுந்த
பெரும்புடலே	பெரிதான ஸமுத்தரத்		ருளி யிருக்கிற
பற்று	ஒருக்கித்தமாக	அம்மாளை	ஸர்வேஸ்வரனை
வந்து	வந்து	பெற்றேன்	பாபித்தேன்;
பிறந்தேன்	ஜிவித்தேன் ;	பெற்றதுவும்	அந்தபேற்றையும்
பிறந்தபின்னை	பிறந்தபின்பு	பிறவாமை	(விச்சேதம் பண்ணக்
வற்று	ஒருகாளும் வற்றுமணி		கடவு) மருபிதப்பில்
	ருக்கிற	பெற்றேன்	லாதபடி
			அடைந்தேன். (அ)

“முற்று” என்றதுக்கர்த்தம் (பருவயித்யாதி). இதுசொல்லென்னும் படி பிடிக்கைக்கு கொஞ்சசொல்லொட்டிமொ வென்னும் சங்கை தீர்த்தாத் பர்யமருணுகுர் (ஸம்ஸாரத்தையித்யாதி). “எழை” என்று - அஜ்ஞதை யாய், அநிந்தாத்பரிய மென்னவுமாய். (எ)

கடுசக பெரியதிருமொழி, அ-ப, கூ-தி, அ-பா, சுற்றார்.

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. உமக்கு உற்றுஞ்சரிந் தவன்பண்ணின
வுபகாரத்தானென்ன, எவ்வாறுபவத்துக்கு விச்சேதம் வாராத
படிபண்ணித் தந்தவனன்றே வென்கிறார். அதுக்கு உம்முடைய
பக்கல் உள்ளதென்னென்ன;

வ்யா.—(சுற்றாரித்யாதி) அறிவுடையார் (க) “இக்கின்றகீர்மை
யினியாழ்முறாம” என்றுகழித்துக்கொள்ளத்தேதும் எம்ஸாரமாகிற
பெருங்கடலிலேதிரைமெல் திரையாகக்கொண்டுபோந்து ஏறமுடி
போலே ஒருஜம்மம் ஒருஜம்மத்திலே தேள்மாத * மாறிமாறிப்
பலபிறப்பும் பிறந்துபோக்தேன்; - இப்படிப்பிறந்து பேர்ராநிற்கச்
செய்தே நான்பிறந்த எம்ஸாரத்திலே அவன்வந்து ஸந்தித்தினுடைய
யாலே அவனைப் பெற்றுக்கொண்டு நின்றேன்.

(வற்றாரித்யாதி) ஒருநாளும் கீர்மாறாத வயல்குழந்த திருந்
வானியிலேநிற்கிற ஸர்வேஸ்வரனைப் பெற்றேன். (பெற்றதுவும்)
அந்தபெற்ற பேதுதானும். (பிறவாமைபெற்றேன்) இப்பெற்றுக்கு
விச்சேதத்தைப் பண்ணக்கடவஜம்மம் மறுவலிடாதபடி பெற்றே
னென்னுதல், அன்றிக்கே இப்பெற்றுக்கடியாக என்பக்கல் ஒருகன்
மை பிறவாதிருக்கச்செய்தே பெற்றேனென்னுதல்; அங்கவன்றிக்கே
பெற்றேனென்னும் உபகாரம்மருதியும் வந்தநியாதபடி பெற்றே
னென்னுதல், உபகாரம்மருதி அதுவந்ததிந்தவன்று ப்ரத்யுபகாரம்

அந.—எட்டாம்பாட்டு. (சுற்றாரித்யாதி) (விச்சேதம் வாராதபடி) என்ற
துக்கும் “பிறவாமை” என்கிற பதத்துக்குச் சொன்னயோஜனைக்கும் சேரத்
தாற்பாய்க்கண்டு கொள்வது. அதாவது - இனி ஒருபிறப்பும் வாராதபடி
யென்னும்படிபடித்தில், அதுபவவிச்சேதத்துக்குப் ப்ரஸக்தியில்லாதபடி யென்
கிறது; கன்மை - பிறவாமை யென்கிற படித்தில் நான்பண்ணின கன்மை
யாலே அதுபவம் வந்ததாகில் வேண்டினபோது அதுபவக்கவும், மற்றைப்
போது ஆதியிருக்கவுமாயிருக்கையாலே விச்சேதப்ரஸக்தியுண்டு. உபகார
ம்மருதிபிறவாமையென்கிற படித்தில் ப்ரத்யுபகாரம் தேடித்தமொதவேண்
டுகையால் விச்சேதப்ரஸக்தியும். ஆகையால் இம்முன்று யோஜனைக்கும்
அதுகுணமாக இப்படி தாற்பாயம் கொள்ளவேணுமென்கை.

“பற்றுவந்து” சிந்தித்தமாவந்து என்றும் அதைத உபபாதிக்கிறார் (திரை
யித்யாதி). மேலுக்கவதாரிகை (இப்படியித்யாதி). (அ)

தேடி செஞ்சாறல் பா வேண்டிம்படி விருக்குமிதே. அதுவேண்டி
டாநே "பாப்தம்இது" என்றிருக்கும்படி உபரித்தானுமிறது.

பூ.—கண்ணூர் கண்ணபுரம் கடி கை கடி கமழும்
தண்ணூர் தாமரைசூழ் தலைச்சங்கமேல்திசையுள்
விண்ணோர் காண்மதியை விளக்கின்றவெஞ்சுடரை
கண்ணூர் கண்ணிகொண்டு களிக்கின்றதிங்கென் றுகொலோ. (க)

பயி.	உரை.	பயி.	உரை.
கண்	கண்களுக்கு	காள்மதியை	சந்திரனைப்போலே நித
சூர்	பூர்ணவிஷயமான	விளக்கின்ற	யாதுபாய்நாயும்,
கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தி	வெம்	உதயமாகாநின்ற
	லும்,	சடைய	பெருவியதான
கடி	திருக்கடியைவிலும்,		தேஜஸ்ஸையுடைய
கடி	பரிமளத்தால்		ஸரீரனைப்போன்
கமழும்	வ்யாப்தமாய்		ந ப்ரதாபமுடைய
தண்	குளிர்ச்சியால்		எம்பெருமானை
சூர்	பூர்ணமுமான	இந்த	இவ்வீடத்திலேயே
தாமரை	தாமரைகளாலே	கண்ணூர்	கண்களுக்கு பூர்ண
சூழ்	சூழப்பட்ட	கண்டு	வேலித்தா [யாக
தலைச்சங்கம்	தலைச்சங்காட்டில்	களிக்கின்றது	ஆதந்திப்பது
மேல்திசையுள்	மேல்பார்ச்சுத்திலும்	என்றுகொலோ	எந்தகாலம். (க)
விண்ணோர்	வித்யஸூரிகளுக்கு		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்ணூர் கண்ணபுரம்) கண்டார்ம்
குக்கண்மாறவைக்க வொண்ணாதபடியான திருக்கண்ணபுரம், திருக்
கடி கை, பரிமளத்தைப் புறப்படாநிற்பதாய், ஸ்ரமஹரமான
தாமரைகளாலே சூழப்பட்ட தலைச்சங்காட்டில் மேல்பார்ச்சுத்தில்.

(விண்ணோர் காண்மதியை) வித்யஸூரிகளுக்கு என்று கொக்க
அதுபாய்நாயினவனுயிற்று இங்கேவந்து ஸுப்பானான். (விளக்கின்ற
வெஞ்சுடரை) உதயகாலத்தில் ஆதிதயனைப்போலே ப்ரதாபம்

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்ணூர் தியாதி) செஞ்சும் தாமரைப் பசா
வ்ச்கொண்டு அதுபவியாவின்றித்தே. இப்படியிருக்கச்செய்தே கண்கள் தன்
யுகபத அகேக திவ்யதேசங்களையும் ஸாக்ஷாதகரிக்க வேணுமென்றவசைப்பட்டு
அது இங்குப் ப்ரவாமையாலே பதறுகிறுரென்று ஸங்கதி.

கண்ணூர்க்குப் பரிபூர்ணமான விஷயமென்றும், தாத்தாய்மருளுகிறார் (கண்
டாரித்தயாதி).

கவிசை பெரியதிருமொழி, அ-ய, க-தி, கர-பா, செருநீர்வேல்.

விஞ்சியிருப்பது, கண்ணிலே முகக்கலாயிருப்பது. (கண்ணித்யாதி) ஒருதேசவிசேஷத்திலேயேபோனால் ஸாதாநர்ஸாததாலே(ச) பஹுந்நு வச-வஸூக் - அநாமக்கமஹமக்கம்" என்று களிக்குமத்தை இங்கே கண்ணிலேகண்டு களிக்கப்பெறுவதுஎன்றோ வென்கிறார். இங்கே கண்ணிலே காண்கையாவதென்னென்னில்; இவருடைய த்வரை யிருக்கிறபடியிதே. (க)

மு. — செருநீர்வேல்வலவன் களிகள் நிமங்கையர்கோன்

கருநீர் முகில்வண்ணன் கண்ணாபுரத்தானே

இருநீரின் தமிழின்னிசைமலைகள் கொண்டெதாண்டர்

வருநீர்வையமுய்ய விவையாடியாடுமினே.

(க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கரு	கறுத்தம்	திரு	அதிகமான
நீர்	ஜலபரிதமுமான	நீர்	நீர்மையுடையதாய்
முகில்	மேகம்போன்ற	இன்	இனியதான
வண்ணன்	திருமேளி நிறத்தை யுடையதான	தமிழ்	தமிழ்ரூபமான
கண்ணாபுரத் தானே	திருக்கண்ணாபுரத்தில் கருந்தருளி யிருந் திற சுவரிப்பெரு மான் விஷயமாக,	இசை	காசுரூபமான
செரு	புத்தம் செய்க்கையே	மலைகள்கொ ண்டி	மாலாரூபமான பரபக் தத்தைக்கொண்டு
நீர்	வலவான்கலையுடைய	தொண்டர்	கைக்கரிய பரர்களான நீங்கள்
வேல்	வேலாயுதத்தை	வரும்	(பூமிப்பரப்படக்கலும் குழித்து)வாராநின்ற
வலவன்	வலது திருக்கையிலு டையராய்,	நீர்	கடலாலே குழப்பட்ட
மங்கையர்	திருமங்கைக்கு	வையம்	லேசுக்கள்
கோன்	நாணாயான	உய்ய	உஜ்ஜீலிக்கும்படி
களிகள்நி	ஆழ்வார் (அ ரு ளி ச் செய்த)	இவை	இப்பரபகதத்தை
		பாடி	காதம்செய்து
		ஆடுகின்றே.	ஆடக்கடவீர்கள். (க0)

(என்னென்னில்) என்றது-காண்கைக்குத் தடையென் னென்றபடி. (த்வரை) என்றது - நீனைத்தபோதே அவ்கேபோய் காணவேணுமென்றும் த்வரை யென்றது. (க)

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ௧௦-தி, வண்டார் ப்ரவேசம். கடுசக

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (செருநீர் வேல்வலவன்) செருக்கெய்
கையை எவபாவமாகவுடைய வேல் கை வந்திருக்குமவருமாய், ப்ர
திபகநீர்வந்தவபாவருமாய், திருமங்கையினுள்ளார்க்கு ப்ரதாச
ரான ஆழ்வார் மீரமழறமான வழவையுடைய சவரிப்பெருமானே
யாமிற்றுக் கவிபாடிநீறு.

(இருநீர்தயாதி) விஷயவைவகூண்டதையொழியவே மிக்க
நீர்மையை யுடைத்தாயிருக்கிற இன்றமிழாகிற இசைத்தொடை
யைக்கொண்டு கைங்கர்ய நுகியுடையரான நீங்கள் கடல்குழந்தபூயி
யிலே இவற்றைப்பாடுவது ஆடுவதாய் உஜ்ஜீவித்துப்போகப்பாருங்
தோள். அன்றிக்கே (௫) “புநீரீசுண்டிப்பூரீசுண்டிநீர் - ஸர்க்கே
பிரோபஜாயந்தே ப்ரளயேகம்பதந்திச” என்கிறபடியே வரக்கூடவ
தாவ ப்ரளயத்திலேபுக்கு அழுந்திரோவுபடாமே நீங்கள் இவற்றைக்
கொண்டு பாடுவதாவதாக உய்கள்ஸஞ்சாரத்தாலே ஜதத்தை உஜ்
ஜீவிப்பிக்கப் பாருங்களைஎன்னுதல். (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
எட்டாம்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
எட்டாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி
வண்டார் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—கண்ணுலேகண்டு களிகளின்ற திங்கென்று சொல்லிகின்

அந்.—பத்தாம்பாட்டு- (செருவிதயாதி) “வருநீர்” பூயிருழந்துவருகிற
நீரானகடலென்றும், மேலேவரக்கூடவ நீர்ப்ரளயஜலமென்றும் இரண்டர்த்த
மருணுகிருர் (கடல்தயாதி வாக்யந்வயத்தாலே). “வையத்திலே நீங்கள்
உய்ய” என்று முர்ஷியையாஜனைக்கு சட்டார்த்தம். ... (௧௦)

ஆயர் திருவடிகளே சரணம்.

அந்.—வண்டார் ப்ரவேசம். “கண்ணூரக்கண்டு களிகளின்ற திங்கென்று

சிறிடு பெரியதிருமொழி, அ-ப, ௧௦-நி, த-பா, வண்டார்.

முறை; கண்ணிலே கண்டுகளிகளே பேரூனும் அதுக்குத்தன்னைபார்ந்திருக்கவேண்டியபடி யிருக்கிறவனைக் கேட்போமென்று பார்த்து நீ சொல்லென்கிறார். உம்முடைய அகங்கதிதவத்தை ஆவிஷ்கரித்து கைக்கரியத்தைப்பொழியச் செல்லாத உம்முடைய சாபவத்தை ஆவிஷ்கரித்தநீர், கைக்கரியம் பெற்றீரே; வாஸிகமான வடிமைசெய்யா நீன்றிராகில் இனிவேண்டுவதுண்டோவென்று அதனை இவர்திருவுள்ளத்திலேபடுத்த, அத்தாலே இனியராய்த்தனைக்கட்டுகிறார். ௧

பு.—வண்டார் பூமாமலர் மங்கை மணகோசகம்

உண்டானே உன்னையுக் துகை துன்றனக்கே

தொண்டானேற்கு என்செய்கின்றாய் சொல்லுநீர்விலேதம்
கண்டானே கண்ணபுரத்துறையம்மானே. (௫)

புய்.	உரை.	புய்.	உரை.
வண்டு	வண்டுகளாலே	கண்டானே	கெளரியிட்டவனுமான
ஆர்	பூர்ணமாய்	கண்ணபுரத்தறை	திருக்கண்ணபுரமென்
சு	அழகியதாய்		பிற திவ்யதேசத்
மா	பரப்புடையதுமான		தில் வர்த்திகநுமஸ்
மலர்	புஷ்பத்தில் நீத்ய வர்	அம்மானே	ஸ்வாமியே! [ஊன
	ஸம்பண்ணுநின்ற	உன்னை	உம்மை
மங்கை	பெரியபிராட்டியாகு	உகந்துகந்து	மிகவும் உகந்து
	டைய	உன்றனக்கே	உனக்கே
மணம்	மங்கைவந்தமான	தொண்டா	அடிமைசெய்யவேணு
தோசகம்	வீணைநதை	னேற்கு	மென்றிருக்கிறன
உண்டானே	(தாராமாக) உடைய	என்செய்கின்	(நீ) என்னசெய்வதாய்
	வளும்,	றாய்	நினைத்திருக்கிறாய்
கால்	காஞ்சுளிதமான	சொல்லு	தொல்லவேணும். (௬)
வேதம்	வேதங்களைபும்		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வண்டாரித்யாதி) வண்டுகள் ஜாநியாகப்படித்திருப்பதாய், தர்ஸகீயமாய் பிராட்டிக்கு நினைத்தபடி

கொலே" என்றுவிடாய்த்தவர். "காட்டினும் கண்ணபுரத்துறை யம்மானே" என்று களிக்கப்பலக்தி மென்னெனனும் சங்கையிலே ப்ரஸக்தியைபாசாட்டாரின்ருகொண்டு ஸங்கதியருளுகிறார் (கண்ணிலேயித்யாதி). களிக்கப்பெறுதாளாலே சொல்லாரின்ருவென்று தீழோடே அந்லயம். (அதுக்கு) காலாவதிக்கு.

வர்த்திக்ரகக்கிடான பரப்பையுடைத்தான தாமரைப்பூவையிருப்
 பிடமாசுவடைய பெரியிராட்டியாருடைய கோக்கை தா(ஓ)ரகாதி
 களாதலுடையவனே! (உன்னை) அவனோடுகூடி யிருக்கிறஉன்னை.
 ப்ரஹ்மசாரி பெய்ம்பெருமானை மன்னும்பத்து இவர்க்கத்திருப்பது.
 (உகத்துகத்து) மிகவுழாகத்து. (உன்றனக்கே தொண்டானேற்கு)
 தாயும் தம்பமனும் சேரவிருக்க அதவர்த்திப்பாரைப்போலே, அவ
 னுமவனுமான சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்ய வேணும்மன்றும்பத்து
 இவர் ஆரைப்பாட்டிருப்பது. பிராட்டியும் அவனுமான சேர்த்தி
 யிலே அடிமைசெய்யவேணும்மன்றும் சாபலததையுடைய எனக்கு.

(என்செய்கின்றாய் சொல்லு) நீ செய்தருளப் பார்த்ததென்
 சொல்லு. ப்ரபயப்பாயகங்கனிரண்டும் அவளும் அவனுமானசேர்த்
 தியிலேயாயிற்று இவர்களைத்திருப்பது. உபாய பா (ஓ) வத்தின்
 குறைவறவிருக்கிற நீ செய்தருளுவதாக நீனைத்திருக்கிறதென்
 சொல்லு. (என்செய்கின்றாய் சொல்லு) தம்முடைய உகப்பையப்
 பேற்றுக்குப் பரிசுமாக நீனைத்திருக்கிறிலர்; அவன் நிலைவே பேற்
 றுக்குப் பரிசுமாக நீனைத்திருக்கையாலே சொல்லுஎன்கிரார். (சால்
 வேதம்சண்டானே)ப்ரளயகாலத்தில் இவற்றினுடைய ஆறுபூர்வியை
 ன்மரித்திருந்து வெளியிடுகையிறே-இவற்றைக் காண்கையாவது.
 நித்யமானவைத்தலை ஸாக்ஷாத்காரத்துக்கு மேற்படவில்லைகிறே.
 அன்றிக்கே பட்டர் அருளிச்செய்தாராகச் சித்யாத்கார்பணிக்கும்
 படி; "இதுகர்த்தரி அன்று, கர்மணிகிடாய்" என்றுப்பாப்ப்பாயகங்

அரு.—முதற்பாட்டு, (ஊண்டாரித்யாதி). "மணமான" மங்களாவஹ
 மான கோக்கமென்ற்த்தம் விவகித்த தா(ஓ)ரகாதிகளென்று ஆதிபதப்ர
 யோகம் பண்ணுகிரென்று கண்டுகொள்வது. உனக்கென்றோதே "உன்ற
 னக்கு" என்றத்தாலே தோன்றின ஸம்பந்தவச்சேஷத்தை ஸத்ருஷ்டார்த
 யாக வருணகிரார் (தாயுயித்யாதி).

(குறைவறவிருக்கிறீ) என்றது புருஷகாரத்தோடு கூடியிருக்கிற நீ
 பெய்கை. "சொல்" என்று கிரபிதிக்கக் கூடுமோவென்ன அவன் நிலை
 வைக்கேனாதே தீராயையாலே கேட்கிரென்று விவகித்ததுந் தாப்பாய்
 மருணகிரார் (தம்முடைய வித்யாதி). (இது) என்றது - "கண்டான்" என்ற
 பதத்தை. (கர்மணிகிடாய்) என்றது-காணப்பட்டானென்று சொன்னபடி
 கிடாயென்னை. (க)

கருதி உ. பெருகீருமொழி, ௨-11, 30-தி, உ-பா, பெருகீருமொ.

நனிர்ண்டும் அவனை பெண்ணுமிடத்தையாவிற்று வேதங்கள் வெளி யிட்டது. (கண்ணபுரத்துறையம்மானே) ப்ரமான்க்களிலே தேட் டிப்பொகையன்றிக்கே கண்ணிலே கண்டதுபல்கலரம்படி திருந் கண்ணபுரத்திலேவந்து வலபலுள நீ சொல்லு. ... (௨)

மு.—பெருகீருமொழி மலைமுலகேழும்

ஒருதாராகின்னுனொடுக்கிய நினையல்லால் வருதேவர்தற் றுளரென் றென் மனத்திறையும் கருதென்நான் கண்ணபுரத்துறையம்மானே. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்ணபுரத்துறையம்மானே?		மற்று	வேறான
பெருகீரும்	ஸமுத்தரத்தையும்	தேவர்	தேவதைகள்
விண்ணும்	ஆகாசத்தையும்	உளர்	இருப்புகள்
மலையும்	மலைகளையும்	என்று	என்பதையே
உலகுஎழும்	எப்பதலோகங்களையும்	நான்	நான்
ஒருதாரா	ஒருமாலையாக	என்	என்னுண்டாய்
கின்னும்	உன்னிடத்திலேயே	மனத்து	மனதில்
ஒடுக்கிய	சேர்ப்பித்துக் கொண்	இறையும்	கொஞ்சமும்
கின்னையல்லால் உன்னிடத்தி	உன்னிடத்தி	கருதென்	கினைத்தலியேன். (௨)
வரும்	("நானேப்பாயன்" என்று) வாசலின்ற		

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. "உன்றனக்கே தெரண்டானேன்" என்றாரே; இங்ஙனசொல்லுவானென்? புறம்பே ஆர்ரயிப்பாரும் ஆர்ரயணியருமாயன்றே விருக்கிறதென்ன; அவர்கள் செய்தபடி செய்திருர்கள்; எனக்கு முன்னம் இதர விஷயங்களில் புத்தியில்லை யென்கிறார்.

வ்யா.—(பெருகீருமொழி) கட னும் ஆகாசமும் குவபர்வதங் களும் லோகங்களேழும் இவற்றையடை யப்ரளயத்தில். (ஒருதாரா) ஒருமாலையாக. (கின்னொடுக்கிய) ஒருபூவை விழும்கிணுப்போலே யாவிற்று வருத்தமற்றிருந்தபடி. அந்திக்கே (ஒருதாரா) ரக்ஷணத் துக்குத் தனிமாலையிட்டு நீற்கிறவனே! இவற்றையடை யவும் திரு வாயிற்றிலேவைத்து கோக்கின உன்னையல்லது.

கூர்.—இரண்டாம்பாட்டு (பெருகீருமொழி) (என்றாரே) என்றவகற் தாய் "இதுக்குமறுமற்றம் காணுண்டவரிலே" என்றுகட்டுவது. (என்ன) என்ற துக்கு - நாய்வானுக்கமிப்பிர நமாகக் கொண்டென்று கருத்து.

ஸம்போதகமாக வந்ததற்குஞ்சிறார் (அந்திக்கேய்த்யாதி). ... (௩)

(வருதேவர்த்யாதி) ப்ரளயம் வந்தபோதாக உன்வயிற்றிலே போய்ப்புகரு நீ வெளிகாடுகொணப் புறப்ப விடவாதே நான் ஆர்யணீயனென்று வருவதொருதேவதை யுண்டாக நான் அறி யேன். (இறையும்) பூர்வபக்தத்வேகமும் நினைத்தறியேன். (கண்ண புரத்துறை யம்மாகளை) ப்ரளயாபதவதப் பரிஹரித்து இன்று ஆர்ய யணீயனென்னுமிடம் தோற்ற நீவந்து வந்திஹித்தனாக நானென்பினே வேறுகிலரை ஆர்யணீய னென்றிருக்கும்படி. ஸம்ஸாரப்ரளயத் தைப் பரிஹரிக்கைக்காகவிறே நீ இங்குவந்து சிற்றிதது. (உ)

மூ.—மற்றுமோர்தெய்வமுள தென்றிருப்பாரோடு

உற்றிலே ஊற்றது முன்னடியார்க்கடிமை

மற்றெல்லாம்கொசிலும் தின்றிருவெட்டெழுத்தும்

கற்றுநான் கண்ணபுரத்துறையம்மானே.

(௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்ணபுரத்துறையம்மானே?		கற்று	அடியஸித்து (அந்த
மற்றும்	“உன்னைவிடவேருள		திருவஷ்டாக்காரம்)
ஒர்தெய்வம்	ஒருதெய்வமானது	மற்றெல்லாம்	மற்றுமுள்ள அநேகார்
உளது	உண்டு”		த்தங்களை
என்றிருப்பா	என்றுகொல்லுமவர்க	பேசிலும்	கொல்லிற்றேயாகிலும்
ரோடு	னோடு	உற்றதும்	(நான்) அர்த்தமாக
உற்றிலேன்	ஸம்பந்தமுடையே		உணர்ந்த அறுதி
	ஸல்லேன்;	உன்	உம்முடைய
நான்	அடியேன்	அடியார்க்கு	சேஷபூதர்களான
நின்	உம்முடைய		பாகவதர்களுக்கே
திருவெட்டெ	திருவஷ்டாக்காரத்தை	அடிமை	சேஷபூதனாயிருப்ப
ழுத்தும்			துதான். (௩)

அவ.—முன்றும்பாட்டு. வேறுகிலரை ஆர்யணீயரல்லவெ ன்று நினைத்திருக்கருமளவேயோ? தாமஸபுருஷர்களோடு ஸம்பர்க்க முயில்லை. ஸாத்வீகரையொழியக் காலம் செலுத்தவும் மாட்டெ னென்கிறார். (௩)* எண்ணாதமாலிடத்தை யெண்ணுமவ னுமல்லேன். * (உ) பேராளன் பேரோதும் பெரிபொரை யொருகாலும் சிரியுமவ னுமல்லென்கிறார். "

அரு.—முன்றும்பாட்டு. (மற்றுயித்யாதி) இவர்கொல்லாலேதானே உக்தார்ந்தத்தை த்ருவகரிக்கிறார் (எண்ணாதவித்யாதி).

(௩) ௧௧-௧-௭.

௧௧௫

(உ) ௭-௪-௪.

எனது—(மற்றுமொர்)தெய்வ முன்தென்றிருப்பாரொடுந்நிலை
 ன்) தேவநாதா ஸ்பர்ஸமுடையாரோடு எனக்கொரு ஸம்பந்தமு
 மில்லை. (உற்றுநாநியாதி) அவர்களைவிட்டு உன்னளவில் நின்றவனு
 மல்லென். இவ்வதஷ்ட்டாகம் தான் நீர் உங்கையார் சொல்ல பரிசு
 ளித்தீரென்ன; நீ சொன்ன முதல் வார்த்தைக்கு அர்த்தமாக நான்
 நினைத்திருப்பது இதுவென்கிறார். இதுபின்னை அநேகார்த்தங்க
 ளைச்சொல்லுகிறீர்? ஜீவஸ்வரூபத்தைச் சொல்லார், கம்முடைய
 ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும்; ஜீவவஸ் துக்களுக்கும்நமக்குமுண்டான
 ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லும்; ப்ராப்தியலமான கைங்கர்யத்தனவும்
 வந்திருக்குமேயென்ன; அது அநேகார்த்தங்களைச் சொல்லிற்றேயா
 கிலும் அதில்எங்குமாக நான் அதுநியிட்டிருக்குமர்த்தம்-அந்யார்
 நசேஷத்தவம்; அதுதான் தநீயசேஷத்தவ பர்யந்தமாயல்லிராது.

(ஸ்பர்ஸமுடையாரோடு) என்றது "மற்றுமொர் தெய்வமுடையாரோடு"
 என்னுதே, "உன்தென்றிருப்பாரோடு" என்கையாலே யாகஸஸ்பர்ஸமுடைய
 யாரென்னை. "மற்றெல்லாம்" இந்யாதிக்கு உத்திபரத்யுக்திமுலே நாத்பர்ய
 மனுஷிகுர் (இவ்வதஷ்ட்டாகமியாதி). (முதல்வார்த்தை) என்றது - (க)
 "காண்டகண்டிகாண்டே. ன் காராயனுவென்னும் நாமம்" என்னும்படி உபகா
 மத்தில் சொன்ன திருமந்தரம். (ப்ராப்தி) என்றது - சேஷசேஷிபாவ ஸம்
 பந்த சிபந்தமான முறையென்கை. (எங்குமாக) கையதார்த்தங்களினு
 மாக. (அதுநியிட்ட) என்றது - ஜ்ஞாதவ்யதயா அதுநியிட்டென்கை. ஜீவ
 ஸ்வரூபம் ஆஸ்ரயதயா ப்ரஸக்தமாகையாலும், பகவதஸ்வரூபம் விஷயதயா
 சொல்லவேண்டுகையாலும், தத்விஷயகைங்கர்யம் சேஷத்தவகர்யமாகத்தன்ன
 டைய வரூபாகையாலும், அந்யார்ந்தசேஷத்தவமே ஜ்ஞாதவ்யமாகையால்,
 அது பாகவதபர்யந்தமானாவிறே நினைப்பது. ஆகையாலே உன்னடிமையாகை
 வாயிந்து ப்ராநாயேந தோற்றுமர்த்தமென்று இவ்வாக்யத் துக்குத்தாந்பர்யம்.

"நின்றிருவெட்டெழுத்தும் சுற்றுநான் வல்லது" என்றதுக்கு நீ என்னை
 உனக்கே அடிமையென்னுமர்த்தத்தை அநிலிப்பிக்கிறவார்த்தையிலேதானே
 "அடியார்ச்சொப்பித்த வல்லவார்த்தை இது" என்று நான்தானே அர்த்தம்
 பண்ணவல்லது அது, என்று சுபநார்த்தம் விவகரிநீ துதித் உத்தி பரத்யுக்தி
 குபேன நாத்பர்யமருளிச்செய்து, ஜீவமென்பாட்டுக்களில் நீ தியைவிடமாட்டா
 மல் "உண்ணபுரத் துறையம்யானே" என்று ப்ரநீகம் காழித்த தந்தாந்பர்யரு
 ளிச்செய்ய, அதுக்குமேலே எழுத்துக்கற்றதும், "என்னவல்லது கண்ணபுரத்து

பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-தி, க-பா, மந்துமொர். கடுகிடு

(கண்ணபுரத்துறை யம்மானே) இதுவன்றோ நீ இங்குவந்திருந்து ஒதுவித்தவர்த்தம். கீழும்கண்ணபுரத்துறையம்மானேயென்று போருகையாலே இதுவும் அப்படி நடத்தப் பார்க்குமன்று அகநா மேதிவரும். அதுங்காச "கற்றுநான்வல்லது கண்ணபுரத்தானே" என்றுதல். அன்றிக்கே ரீதிபேதம் பிறவாமைக்காக "கண்ணபுரத்துறையம்மானே! நின்றிருவெட்டெழுத்தும் கற்றுநானுற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை" என்றாவது. "உன்னளவில் நின்றவனல்லென்" என்றபோது, "அவன் திருவுள்ளமென்படுகிறதோ?" என்று நஞ்சீயாருளிச்செய்ய, பின்னை "அல்லிக் கமலக்கண்ணனாகியான்" என்றருளிச்செய்தார். (ச) "கீக்கமில்லாவடியார் தமடியாசடியா பெய்கோக்கள்" என்று இவர் பாகவதசேஷக்வந்தளவிலே நின்றவாதே, அவன் அல்லிக் கமலக்கண்ணனானான். ப்ரபங்கனுடைய லக்ஷணமாகிறது - ஸ்ரியப்பதியே உபாயோபேயக்கொன்றிருக்கையும், தேவநாதர ஸ்பர்ஸமும், தாமஸபுருஷர்களைவிடும் பர்க்கமுமின்றிக்கே யிருக்கையும். பாகவதரையொழியச்செல்லாமை யுண்டாயிருக்கையும். தர்மியை அதுபந்திந்திருக்கும் தர்மங்களை

றையம்மானே" என்று சேரப்பிடித்துக் கொள்ளாமலிலே பதினாறு எழுத்தாய்விழுக்கையாலே கீழ்அடிகளில் ஸங்க்கைபக்கு ஏற்றம் வருமென்று காட்டா நின்றனொன்றி ரீதிபேதத்தை அங்கேரித்து "கண்ணபுரத்தாய்" என்று பாடத்தைக் காட்டுகிறார் (கீழறித்யாதி). இப்பகஷத்தில் "அதுநான் வல்லது" என்றத்தைவிட்டு பன்னிரண்டு எழுத்தாகவே அதுணர்நிப்பதென்று திருவுள்ளம். இப்படி பாடமே பஹுகோசவித்தம். மூன்றினது உண்டான விடத்தில் கண்டுகொள்வது. அவனருளிச்செய்த திருமந்தரத்துக்குரப்பிதமான வர்த்தம் - பகவதந்யார்ஷசேஷக்வமாயிருக்க, இவருக்குக் கருந்தரகவேண்ணிற்று-அவனடியார்க்கடிமையானால், அவனுக்கு முகச்சளிப்பு நாராதேவனென்ன; வாராது; ப்ரத்யுத ஆந்தமேயுண்டாமென்று ஸம்வாதமுக்கே தாத்பர்யமருளுகிறார் (உன்னளவிலித்யாதி). மூன்று பாட்டா லம்பலித்த ப்ரமேய விசேஷத்தன்னையருளுகிறார் (ப்ரபங்கனுடையலித்யாதி). பாகவதர்களை யொழியச்செல்லாமை ஸ்வரூபமானால், திருமந்தரத்தில் இத்தை சப்தார்த்தமாகச்செல்லாமல்பொவானென்னென்னவருளுகிறார் (தர்மியையித்யாதி). பகவதவிஷயத்தில் அகந்யார்ஷசேஷக்வம் சொன்னபேர்தே, அவ

கருணை பெரியதிருமொழி, அ-ப, க-சி, ச-பா, பெண்ணாளுள்.

கேரே வ்யவஹரித்ததில்லையெயா இனம் தர்மியைச் சொன்னபோதித தர்மங்களுமெல்லாம் சொல்லிற்றாமிதே. (௩)

பு.—பெண்ணாளுள் பேரிளங்கொங்கையினாரழல்போல்

உண்ணாநடுகண்டு கந்தாரை யுகத்தேன்நான்
மண்ணா ளா வானெடுங் கண்ணி மதுமலரான்
கண்ணா கண்ணபுரத் துறையம்மாளே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மண்ணா	ஸ்ரீ பூசிப்பிராட்டிக்கு வல்லபனாய்	பேர் இனம்	பெரிதாயும் இளைமையுடையது
வான்	ப்ரகாசமாயும்		மான
கெடும்	விசாலமுமான யனாய்	கொங்கையின்	ஸ்தநத்திலிருக்கிற
கண்ணி	திருக்கண்ணையுடைய	ஆர்	பூர்ணமாய்
மது	மதுமலர்திரயான	அழல்போல்	அக்கிபோன்றதாய்
மலரான்	புஷ்பத்தில் வானம்	உண்ணா	ஒருவராலும் புணிக்கப் படாததுமான
	பண்ணாமலான	கஞ்ச	விஷத்தை
	பெரியபிராட்டியா	உண்டு	புணிதது (பூதனையை முடித்தி, அதனால)
கண்ணா	வல்லபனுமான		
கண்ணபுரத்துறையம்மாளே!		உகந்தாயை	உகந்தையுடைய உன்
பெண்	ஸ்திரீரூபமாய்	நான்	நான் [னை
ஆளுள்	வடிவையுடையானபூத	உகந்தேன்	ஸந்தோஷித்தேன்(ச)
	னையினுடைய		

அவ.—காலாம்பாட்டு. அக்குணங்களைல்லா முண்டாளுளும் காய்விருந்திருத்தல் வலியபுருஷகாரமுண்டா நல்செய்தவன்றன் றே அதுகாரயகரமாவது வெள்ள;கஞ்ச தா (ச) காமான உனக்கு ஆகாதில்லை; பிராட்டிமார் எனக்குப் புருஷகாரமானபின்பு என் காரயத்துக்குக் குறையுண்டோவென்கிறார்.

வ்யா.—(பெண்ணாளுள்) பேயாயிருக்குவைத்துப் பெண்ணா ளுள். திருபாதிக ஸ்திரீதவமுள்ளது யசோதைப் பிராட்டிக்கிதே. அவளாகத்தன்னைபா(ச)னித்துவந்தாளாயிற்று.(பேரிளங்கொங்கை)

ஆக்கு அகல்யாந்நாரான இவர்களை யொழியச் செய்துளமை சொல்லிற்றுவெ ண்றுகருத்து. (௩)

அநு.—காலாம்பாட்டு. (பெண்ணிதயாதி) கீழ்முன்று பாட்டோடும் ஸக் 'காட்டுறார் (இக்குணங்களிதயாதி).

பெருமையையும் இளமையும் இரண்டும் அருளிச்செய்ததுக்குத் தாத்

கடுகிடி பெரியதிருமொழி, ௮-௩, -௧௦௩, ௫-௩௩, பெற்றாரும்.

பாப்.	உரை.	பாப்.	உரை.
கற்றரசேர்	(ஸகலசான் தாங்களை யும்) கற்றவாவர்த்தி க்கிற	ஆதலால்	ஆகையால் (நிராலம்பனா னகான்)
சண்ணபுரத்துறையம்மாளை?		நின்னடைக்	உம்மையே ஆர்யநித்
நான்	அடியேன்	தேன்	தேன் (ஆகையால்)
பெற்றாரும்	மாதாபித்ரா திகளும்	உத்தரன்	"ஆகன் மமக்கு உறவா னவன்"
கற்றமும்	உறவாளிகளும்	என்று	என்று
என்றிவை	என்றிப்படிப்பாட்டவர் களை எல்லாம்	உன்னத்து	உம்முடைய திருவுள் ள்த்திலே
பேணென்	பந்துக்களாக விரும்ப மாட்டேன்;	வைத்து	வைத்துக்கொண்டு (அ டியேன் பக்கல்)
மற்றாரும்	மற்றுயரிடத்திலுமின்	அருள்	கருணையை
பற்றிலென்	ஸங்கமுடையேனல்லே	செய்கண்டாய்	செய்தருளவேணும்.

அவ.— அஞ்சாம்பாட்டு. நாமும் உகந்து, வலியபுருஷகாரமு முண்டாய், ஸுலபனுமாகுலும் கீர்புறம்பு பற்றற்று அகிஞ்சகராய் வருமன்றன்றோ அதுகர்யகரமாவதென்ன; என் குறைய அத்து வைத்தேன்; நீ உன்தலையில் குறைகிடவாதபடி பரிஹரித்துக்கொள் ளாவென்கிறார்.

(பெற்றாரித்யாதி) நான் வேறுசிலரை பந்துக்களென்று நினைத் திரும்பவில்லை. (மற்றாரும் பற்றிலென்) ஐயோ? இவனுக்குப்புறம் பொருவருமில்லை யென்பாரையு முடையேனல்லென்; புறம்பொரு வருமில்லையாகில் நீர் உண்டேயென்ன; நானும்எனக்குக் கழுத்துக்க ட்டி. (ஆதலால் நின்னடைத்தேன்) நிராலம்பனாய் விழுமவனுக்கு ஒருதரையிலே விழவேணும். (க) "நகரிகல்கல்கல்கல - ஸதம் நிபதிதம்பூமின".

பிராயந்தைக் காட்டாநின்ற கொண்டு ஸங்கதியருளுகிறார் (நாமுமித்யாதி). (அகிஞ்சகராய்) என்றது "மற்றாரும்" என்றவிடத்தில் நாமும் அந்விதராகையாலே ஸ்வரகூலத்தில் ஸ்வாந்வயமற்றவரென்கை.

நின்னடைத்தேனென்ன வயைத்திருக்க "ஆதலால்" என்றுவிசேஷித் தருக்குக்கருத்தை யருளுகிறார் (நிராலம்பநெத்யாதி).

பெரியதிருமொழி, அ-ப, ௧௦-நி, ௬-பா, ஏற்றியுன்சேவடி, ௧௫௫௧

(உற்றுநென் னுள்ளத் தவைத் து) "இவன்மம்மைவிட்டுப் புறம்
 போவிரய் படக்கடவதெல்லாம் பட்டான்" என்று உன் திருவுள்ளத்
 திலேகொண்டு என்பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணி யருளவேணும்
 அன்றிநகை "என்றால் அத்துக் கொள்ளவொண்ணாத ஸம்பந்தம் உன்
 கையதன்றோ? இவன்கீழ் விட்டுப்போந்த உறவுமுறையெல்லாம்
 நாரோயன்றோ" என்று இக்கதைத் திருவுள்ளத்திலேகொண்டு என்
 பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணி யருளவேணும். என்றான் இங்ஙனே
 செய்யவேண்டுகிறதென்னென்ன; (கற்றாத்தியாதி) கீ வர்த்திக்கிற
 ஊரிலுள்ளார் விழுந்தவேடுடுத்து வாசித்தறிவாருண்டோ? அறி
 வுடையார்க்கெல்லாம் பட்டவேண்டாவோ? (௧) "அருள்கருணை
 ஆர்பேண் - கருணம் - காரயம்" என்னக்கடவதிறே என்று சீய
 ரருளிச்செய்தவார்த்தை. அவர்கன்பக்கல் வேண்டாதவற்றைக்கிட
 க்ரு ஆராயாநிற்கிறதென்? மம்மைருபத்துக்கீடாகச் செய்யவேண்டு
 வதுகிடக்க ஆராய்தால் கைவிடவொண்ணாதவற்றை ஆராய்கிற
 தென்? (௫)

மு.—ஏத்தியுன்சேவடி யெண்ணிரிசுப்பாரை
 பார்த்திருந்தங்கு மமன்றமர்பற்றது
 கோத்தம்காமஞ்சதுமென்று தொடரமைநீ
 காத்திபோல் கண்ணபுரத்துறையம்மாளே. (௬)

பய்.	உரை.	பய்.	உரை.
கண்ணபுரத்துறையம்மாளே?		எண்ணிருப்	(கீத்ய கைங்கர்யம்செ
உன்	உம்முடைய	பசரை	ய்யவேணும்மென்று)
சேவடி	திருவடிக்கை		எண்ணி இருக்கும்
ஏத்தி	எதோதரம் செய்து		வர்களை
	"	மமன்றம்	யமபடர்கள்

"உற்றுன்" என்றதுக்கு துக்கெக்களையுற்றெனன்றும், எனக்கு உறவான
 வவென்றும் இரண்டர்த்தமருளுகிறார் (இவனித்தியாதி வாக்யத்தரயத்தாலே),
 ஸம்வாதமுக்கேதாத்பர்யமருளுகிறார் (அறிவுடையார்க்கித்தியாதி). (௬) "அரு
 ணாருணாருணா பாபாராம் வா கீபாராம்வா" என்றெடுத்தம்மேகத்துக்கு
 அர்த்தத்தை யுட்கொண்டு நாத்பர்யமருளுகிறார் (அவர்கள் பக்கலித்தியாதி).
 (மம்மைருபத்துக்கு) என்றது - ஆர்யான கம்முடைய விசேஷஜ்ஞதைக்
 கென்றபடி. (௭)

(௬) பா-யு-௧௧௧-௧௧.

பார்த்திருந்து (சரீரவியோகமையம்)	நாம்	"நாம்
பார்த்திருந்து	அஞ்சதம்	பயப்படுகிறோம்"
அக்கு	அந்த அந்நிமமையில	என்று
பந்து	கிட்டாமல்	என்று
சோத்தம்	சோத்தமென்றுதாழ்ச்	என்பர்சரியாமல்கூங்கும்
	தார் சொல்லும் சப்	படி
	தத்தைச் சொல்லி	கீ தேவரீர்
		காத்திர்போல் காத்திருப்பாய்போலும்.

அவ.— ஆரூய்பாட்டு. நீ என்குற்றங்கள்பாராதே என்னைக் கொள்ளுமளவுபாராது; செய்த குற்றங்கள் ஆராய்வதாக நீ இட்டாயமாதிகளும் என்பக்கல் வாராதபடி பண்ணவேண்டுமென்கிறார்.

வ்யா.—(ஏத்தியித்யாதி)உன்றிருவடிகளைஎத்தி (க) "வழுவிவா வடிமை செய்யவேண்டுகாம்" என்கிற மனோரத்தையுடையராயிருக்குமவர்களை. (பார்த்திருந்து) அவர்களுடைய சரீரவியோகமையம் பார்த்திருந்து. அவ்வவஸ்தைநிலை அந்நிமமையத்திரிலையமபடர்வந்துகிட்டாதே.

(சோத்தநாமஞ்சதுமென்று)அவர்கள் அதுகூலராயிருப்பாரைக்கண்டால் சொல்லுவன இச்சப்தங்கள்.(உ) "இறைஞ்சியும் சாதுவராய்ப்போதுமின்கள்" என்கிறபடியே, "அவர்களைக்கண்டால் நாய்கள் அருகுவாரோய்" என்று கடக்கப் போம்படியாயன்றோ உன்ஸளபாவம். (கண்ணபுரத்துறையம்மானே) அவ்வவளவுகளறிந்து நோக்குகைக்காகவன்றோ இங்குவந்து நிற்றிறது. (க)

மு.—வெள்ளைநீர்வெள்ளத்தனைந்த வரவணமேல் தள்ளுகீர்மெள்ளத்தூயின்ற பெருமானே யள்ளலே யுன்றமர்க்கென்றும் நமன்றமர்கள்ளர்போல் கண்ணபுரத்துறையம்மானே. (எ)

பந்.	உரை.	பந்.	உரை.
வெள்ளைநீர்	திருப்பாத்கடலினுடைய	வெள்ளத்து	வெள்ளத்திலே
		அணைத்த	அணைத்துக் கொண்டு
			உடக்கிற

ஆக.—ஆரூய்பாட்டு. (ஏத்தியித்யாதி) உன் சேவடியெண்ணியிருப்பாரை நீ காத்திருப்பாயென்று அந்யாபதேசை வறஸந்தித்தது - ஸ்வகதமானதையென்று விமகித்தது ஸக்கதியருளுகிறார் (நீ யித்யாதி).

அவ்வவளவுகள் - ஆந்தந்த அவஸ்தைகள். (ச)

(க) தி-வாய்-உ-க-க. (உ) ச-திருவ-க-அ.

அரவணமேல் திருவந்தாழ்வான் மெ	பெருமானே	வரவா திகழும்,
லே	வள்ளலே	உதாரஜமான்
ஆன்றும்	துள்ளாகின்ற	கண்ண புரத் துறை யம்மாணே?
நீர்	திகழாதார் (பெரியார்) (பு	உன்றமர்க்கு உன்னடியார்பங்கல்
	தரல்)	என்றும் எந்த காலத்திலும்
மெள்ள	மெள்ள	மென் தமர் யம்படர்கள்
துயின்ற	திருக்கண் வளருமவ	கள்ளர்பெயல் கோரைப்பெயல் மறை
	ளும்,	ந்துவர்த்தியர்கள்.

அல.—ஏழாம்பாட்டு. அவர்கள் கிட்டாமையேயோ? உன் பர பாவத்தாலே அவர்களுக்கு மறைந்து வர்த்திக்நவேண்டும்படி யானதே இருக்கிறதென்கிறார்.

பா.—(வெள்ளையித்யாதி) திருப்பாற்கடலிலே திருவந்தாழ்வான்மேலே. (ஆன்றும்) கடலில் சிறுநிலைகளானவை திருமேனியில் வெண்குமாரயத்துக் கிடாகவந்து துடைசூத்த. (மெள்ளத் துயின்ற பெருமகனே) ஆர் யமவய்யாரகிறார்; ஆர்கப்பிரகிறார், என்றாகக்கூரல்கேட்டுப்படி செவிதாழ்த்துக்கொண்டு மெள்ள கண் வளரும் வரவா திகழே!

(வள்ளலே) ஆர்ரிதவிஷயத்தில் பண்ணின ஓளதாரயவெள்ள மிருந்தபடியென். (உன்றமர்க்கென்றும்) உன்னுடையாரைக் கண்டால் யம்படர்கிட்டாமையேயோ? மறைந்ததேயு வர்த்தியது. (கண்ணபுரத்துறையம்மாணே) காக்கிற லீ லங்கிஷிதனாரிருக்க, அவர்கள் எங்கனே வெளியிலே திரியும்படி. (எ)

பா.—மாணாதிவையமளந்ததுவும் வாளவுணன் பூணுகம்மீண்டதுவுமீண்டு கிணந்திருந்தேன் பெணுதவல்வினையெ னிடொத்தனையும் காணென்றான் கண்ண புரத்துறையம்மாணே. (அ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (வெள்ளையித்யாதி) லங்கதியை யருளுகிறார் (அவர்களித்யாதி). அவர்கள் - யம்படர்.

ஆன்றும்மேலே மெள்ளத் துயிலுகிறெனென்று விவகித்து கிராலே துயிலுகையை வெளியில்கிறார் (கடலித்யாதி). ... (எ)

பா.—ஏட்டாம்பாட்டு. (மாணாதிவையமளந்ததுவும் வாளவுணன் பூணுகம்மீண்டதுவுமீண்டு கிணந்திருந்தேன் பெணுதவல்வினையெ னிடொத்தனையும் காணென்றான் கண்ண புரத்துறையம்மாணே. (அ)

பரம்.	உரை.	பரம்.	உரை.
மாண்கி	உண்ணபுரத்துறை யம்மாளை?	உண்டு	இப்போது
	(கீர்முன்பு) ப்ரஹ்ம சாரியாய்	நினைத்திருந் தேன்	நினைத்திருந்தேன் ; (அதனால்)
வையம	வேகக்களை [யும்,	பேணாத	* (ஆத்மாவுக்கு த்ருவீத மும்) செய்யாதவ னால்
அளந்ததுவும்	அளந்துகொண்டதை	வல்லினையேன்	கொடிய பாபங்களைப் பண்ணினவனுமா
வான்	வாராயுதமுடையன	கான்	அடியேன் - [எ
அவுணன்	வீரண்யனுடைய [ன	இடர்எத்தனை	கைவபாபங்களையும் (இப்போது)
பூன்	ஆபாணங்களாலே	யும்	
	(அலக்கருதமான)	காணென்	காணவில்லை. (அ)
ஆசம்	மார்வை		
கீண்டதுவும்	கிழித்ததையும் (நான்)		

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. நீபாபங்களைக் கனக்கக்கூடுபூரித்து வைக்க அதி னுடைய (அ)லா நுபவத்தைப்பண் னுவிக்குமவர் களுக்கு மறைந்து வர்த்திக்கைக்கு வேண்டுகிற தேவதுவென்னென்ன; நீ ஆர்நிதர்க்காக உன்னை ஆர்த்தியாக்கின படியையும், விரோதிநிரஸந சிவனுயிருக்கிறபடியையும் அநுலந்தித்தேன். அவைவாஸகையோ டே போய்ச் சிற்றகக் கண்டேனென்கிருர்.

வ்யா.—(மாண்கி) உண்டென்று இட்டபோதோடு இவ்வையெ ன்று தள்ளிக் கதவையடைத்தபோதோடு வாசியற முகமலர்ந்து போய்ப்படி இரப்பிலேதகணைந்நவடிவையுடையனாய் பூமிப்பாய்வைய டைய அளந்துகொண்டதும், சிறுக்கனுக்காக வாராயுதனான வீரண் யனுடைய ஆபாணங்களாலே அலக்கருதமான மார்வைக்கிழித்த துவும். (சுண்டிநினைத்திருந்தேன்) நீமுற்காலத்திலே செய்தசெயலை கான்இப்போது நினைத்திருந்தேன்.

(பேணாதவியாதி) தேவநாதவ்யதிரித்தமா யிருப்பதோர் ஆத் மாகுண்டென்று அதுக்கொருநன்மைபாராதே, தேவநாதமாயிமாநி யாய் மஹாபாபங்களைத் திரட்டினான், அவையடங்கலும் நில்

கிறதாய், அதுநானும்இன்று மென்றபடியாகையாலே இப்படிவிசேஷித்ததுக் குத் தாத்பர்யம் (நீயித்யாதி).

ஆத்மவைப்பேணாதவரும் வல்லினையேனென்று ஆர்ததம்விவசதித் தருளுகிருர் (தேவநாதியாதி). போக்குமவன் கிட்டிசிற்றையாலே போம்

பெரியதிருவிமாழி, அ-ப, 30-தி, கா-பா காட்டினும். கதிசக.

பேஷமா கப்பொய்க் கொடுநிற்கக்கண்டென். (கண்ணபுரத் துறையம்
மானே) போக்குமவளவுக்கு கடாயன்றே போமதினளவு இருப்
பது. (அ)

மு.—காட்டினுயென்னை யுனக்கு முன் தொண்டாக
மாட்டினேளத்தனையே கொண்டென்வல்லினையப்
பாட்டினுயென்னை யென்கொஞ்சத்திருந்தமை
காட்டினும் கண்ணபுரத் துறையம்மானே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்ணபுரத் துறையம்மானே?		வல்லினைய	கொடியபாடங்களை
முன்	புரதமத்திலே	மாட்டினேன்	போக்கினேன்; (மேலு ம்)
என்னை	அடியேனை	பாட்டினால்	அடியேன் பாடின பாட்டினால்
உனக்கு	உமக்கு	என்	என்னுடைய
தொண்டாக	தாஸக (ஸூ) தனாக	கொஞ்சத்து	மனதில்
காட்டினும்	ஸத்திப் படுத்தினும்; (யிரு அடியேன்)	உன்	உம்முடைய
அத்தனையே	அந்தக்ருபாவி சேஷத்	இருத்தமையை	இருப்பை
கொண்டு	சைக்கொண்டே	காட்டினும்	அநிவித்தாய். (க)
என்	அடியேனுடைய		

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. உம்முடையவிரோதி போனபடி
தானென்? தீர்பெற்ற பேறுதான் எனன்னென்ன;

உயா.—(காட்டினுயென்னை யுனக்குமுன் தொண்டாக) முன்
பாபங்கள் அளிப்பொயிற்றென்று தாத்தாய்தவத யருளுகிறார் (போக்குமவ
னித்யாதி). (அ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (காட்டினித்யாதி). முதற்பாட்டுத்துவ்வி
இவ்வளவும், எவ்வகாயத்தில் தம்முடையசாபல்யத்தையும், தம்முடையஅகந்
யகதித்வாதிசினையும், அந்நுக்குத்தாம்அநிவிப்பித்து "இப்படிப்பட்ட எனக்கு
கண்ணாலே உன்னைக் கண்டுகளிக்கப்பெறுகையென்று சொல்" என்றுகேட்க,
சம்வரனும் இவர்திருவுள்ளத்திலே களிப்புண்டாய்படி அடியைகொண்ட
மையை அநிவிப்பித்தி, இத்தையும் அவர் திருப்பவளத்தாலே கேட்கவேணு
மென்று ஆசையாலே கேட்கிறாளுக கீழ்ப்பாட்டோடே எவ்வகதியை தர்ப்பிரி
பிக்கிறார் (உம்முடைய வித்யாதி).

முன் என்னை உனக்கு காட்டினுயென்று யருளுகிறார் (முத்துவித்யாதி)

கடுகா பெரியதிருமொழி, அ-ப, 30-தி, 30-பா, கண்டசீர்.

துறமுன்னம் கீசெய்தது இவனை கம்முடையானென்று அங்கே காட்டுகின்றனரும். கீ எனக்கு ப்ரதமஸுக்குதமாகச் செய்தது இவனை கம்முடையானாக அங்கே காட்டுகின்றனரும் சொல்லும். (மாட்டினைனித்யாதி) நானும் அவ்வளவைகொண்டி உன்னைப்பற்றின ராஜகுலத்தாலே அநாதிகாலம் புத்திழ்வுகமாகப்பண்ணின பாபங்களை கிழ்சேஷமாகப் போக்கினேன்.

(பாட்டினுனித்யாதி) விரோதிபோகப் பெற்றவளவேயோ? அதிபொனும் பெறக்கடவ கைங்கர்யத்தையும் பெற்றேன். வாசிக மானவடிமையும் செய்யப்பெற்றேன். நாம்பாடின கலியீனுடைய மதிப்பிருந்தபடியால், இதுநம்மால் வந்ததாகக்கூடாது, உள்ளே யிருந்து பாடுவிக்ரிஸுவினாகுத்த னுண்டென்றறிந்தவிதுகொண்டே கீ என்றிருதயத்திலேயிருக்கிற விருப்பை கிழ்சயிக்கலாம்படி பண்ணினாய். (கண்ணபுரம்) இவரைப்பாடுவித்த முக்கோட்டையிருந்த படி. (க)

மு.—கண்டசீர்க் கண்ணபுரத்துறையம்மாளை
கொண்டசீர்த்தொண்டன் கலியெனினுனிமாலை
பண்டமாய்ப்பாடுமடியவர்க் கொஞ்ஞானும்
அண்டம்போயாட்சி யவர்க்கதறிந்தோமே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்ட	கண்ணுலே கண்டதுப	உரை	விதயலாஸஸத்தலமா
	விக்கலாம்படியான	அம்மாளை	க ளுடையமான்
சீர்	எம்பதநைபுகடைய	கொண்ட	ஸ்வேஸ் வசனை,
கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்தை		(என்றாரும் நெஞ்சி
	யே		லே) கொள்ளும்
			படியான

தி). (என்றாய்) என்றவகத்தம் "என்னை" என்றுசேஷம். எதத்திலா ணம் (கீ எனக்கித்யாதி). (அங்கே) என்று அடிமையிருநிக்கொள்ளும் அக் கணக்குத் திட்டத்திலென்கை. தொகையுறியான எட்டெழுத்தில் முத லெழுத்திலேதானே பகவதநர்யாற்ற சேஷபுத்தரிலே கீருமொருவரே என்று அதிப்பித்தானென்று திருவுள்ளம்.

மலையாளத்தில் "முக்கோட்டை" என்கிறபுரை கினைத்தால் கலிகளுக்

கீ	வைபவமுடைய	அடியவர்க்கு தர்ஸூ (நா)தர்களு
தொண்டன்	பசுவத் தசகர்ய ஸ்ரீ	எஞ்ஞான்தும் வக்தகாலத்திலும் [கரு
	யைய யுடையான	அண்டம்போய்பரமபதத்தின்சென்று
கலியன்	ஆழ்வாராலே	ஆட்சி ஆளுகைகண்டாகக்
ஒலி	ஒலியுடன் அருளிச்	கடவது;
	செய்யப்பட்ட	அவர்க்கு இத்தை அப்யஸித்த
மரண	மாலாசூபமான தீத	வர்களுக்கு
	திருமொழியை	அது அக்தபேறுபித்திற்கு
பண்டமாய்	நிதியாகக்கொண்டு	மென்பதை
பாடம்	பாடுமெய்களான	அறிந்தோம் அறிந்தோம். (௧௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (கண்டிரீர்த்யாதி) உண்டான மும் பத்தை ப்ரமாணங்களிலே கேட்டுப் போகையன்றிக்கே கண்ணிலே கண்டறப்பிக்கலாம்படி நிரவதிக வம்பத்தை யுடைத்தான திருக் கண்ணபுரத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரணை. (கொண்டிரீர் தொண்டன்) ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயைச் சொன்னால் அதிலே சிலர்விப்பாதிபத்தி பண்ணுகையன்றிக்கே “ஆழ்வாராகில் தொண்டர்” என்று எவ்வாரும் கெஞ்சிலே கொள்ளும் படியான கன்மைமைய யுடையாயிருப்பாராயிற்று. இதில் விமதி விஷயமன்றிக்கேயிருக்கை. ஆழ்வார் ஒலியையுடைத்தாக வருளிச் செய்தமரணை.

இவற்றை நிதியாகக்கொண்டு பாடுமடியார்களுக்கு காலதத்வ முள்ள தனையும் (௧) “ஆன்மியின்மர்வானகம்” என்கிறபடியேபரமபதம் குப் பாட்டுக்கிளம்புமாபோலே இவருக்கும் திருக்கண்ணபுரத்தை கினைத்தால் பாட்டுக்கிளம்புமுகையாலே இவரைப் பாடுவீத்த மூக்கோட்டை என்கிறது.

ஆந.—பத்தாம்பாட்டு. (கண்டிரீர்த்யாதி) “கண்ட” என்றதநாலே பரம பத்ததை வ்யாகர்த்திக்கிற தென்றருளுகிருர் (உண்டானவீத்யாதி). (விமதி) விப்பாதிபத்தி.

பண்டமாவது - பண்டே ஆய்ந்திருக்கிற வைப்பாகச் செய்தததாகி யருளுகிருர் (இவற்றைவீத்யாதி). (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

கருசுக பெரியதிருமொழி, அ-11, ௧0-தி, ௧0-11A, கண்டிர்.

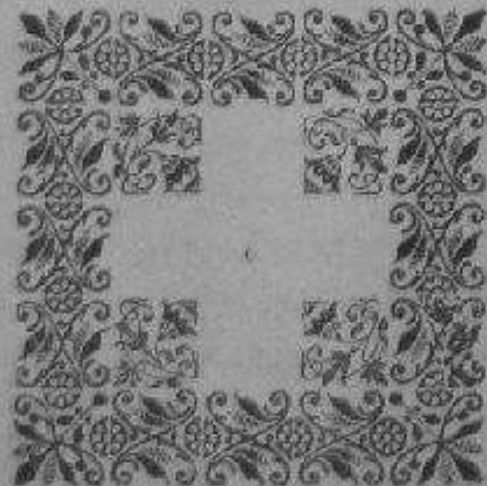
ஆட்சியாசக்கடவது. (அநதிகீதாமே) ஸர்ஸெய்வரன் என்
பகதல் பண்ணின ஓரமிருந்தபடி கண்டேனுக்கு தீத்தை அப்
ப்ய(ஓ)ஸித்தவர்களுக்கும் அவ்வளவு சென்றவது பர்யவஸிக்க
வொண்ணாதென்னுமிடத்தை அழகிதரவறிந்தோம். (அண்டம்)
ஆகாசம்; பரமாகாசம். * * * * * (௧0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

பெரியதிருமொழி

எட்டாம்பத்து பத்தாம் திருமொழி

முற்றிற்று.

Tamil Heritage Foundation

தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை

Electronic preservation of Tamil heritage materials

e-Book series

an international NGO initiative to digitize old Tamil books
and palm leaf manuscripts

visit <http://www.tamilheritage.org>

தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள், நூல் பாதுகாப்பு.

பாதுகாப்பற்ற நிலையில், மறுபதிப்பு காணாத பழைய நூல்கள், ஓலைச்சுவடிகள் போன்ற தமிழ் முதுசொற்களை மின்பதிப்பாக்கி தமிழ் வளத்தை நிரந்தரமாக்கும் ஒரு சர்வதேச தன்னார்வ முயற்சி.

மேலும் அறிய: <http://www.tamilheritage.org>

முதுசொல் முத்திரை
தமிழ்ப்பாதுகாப்பின் அக்கறை